Școala de magie

MAGISTERIUM

MĂNUȘA DE ARAMĂ

HOLLY BLACK

CASSANDRA CLARE

CORINT JUNIOR

MAGISTERIUM

CARTEA A DOUA

MĂNUȘA DE ARAMĂ

HOLLY BLACK &
CASSANDRA CLARE

ILUSTRAŢII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

Traducere: Roxana Olteanu
Redactare: Adelina Dragomir
Corectură: Adriana Călinescu
Tehnoredactare computerizată: Andrei Covaciu

Holly Black, and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE COPPER GAUNTLET

Ilustraţii de Scott Fischer
Copyright © 2015 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
Illustrations © 2015 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Ghaudret, © 2014 Scholastic Inc.
Jacket design by Whitney Lyle & Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2014 Scholastic Inc.

ISBN 978-973-128-632-7
Bucureşti, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLACK, HOLLY
Magisterium – Mănuşa de aramă / Holly Black, Cassandra Clare; II.: Scott Fischer;
trad.: Roxana Olteanu.— Bucureşti: Corint Junior, 2015
ISBN 978-973-128-632-7
I.Clare, Cassandra
II.Fischer, Scott M. (il.)
III. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111-93-31=135.1

PENTRU URSULA ANNABEL LINK GRANT,
JUMĂTATE FETIŢĂ DE CINCI ANI ŞI JUMĂTATE FOC

↑≋△○@

CAPITOLUL UNU

Call a luat micul rotocol uleios de pepperoni de pe felia lui de pizza şi a strecurat mâna sub masă. Imediat a simţit limba umedă a lui Havoc spălându-i mâna, când lupul Călăreţ al Haosului a înfulecat mâncarea.

— Nu-i mai da mâncare chestiei ăleia! i-a spus tatăl lui morocănos. Azi-mâine o să-ţi mănânce mâna cu totul.

Call l-a mângâiat pe cap pe Havoc, fără să-l ia în seamă pe tatăl lui. În ultima vreme, Alastair nu fusese prea mulţumit de Call. Nu voia să audă nimic despre timpul petrecut în Magisterium. Detesta faptul că fusese ales ca ucenic de Rufus, fostul maestru al lui Alastair. Şi când îl văzuse pe Call venind acasă cu un lup Călăreţ al Haosului, era gata să-şi smulgă părul din cap.

De când se știa, fuseseră întotdeauna numai ei: el, tatăl lui și poveştile tatălui despre cât de rea e fosta lui şcoală – aceeaşi şcoală la care era acum Call, în ciuda eforturilor pe care le făcuse să nu ajungă acolo. Call se aştepta ca tatăl său să fie supărat, după ce se întorsese de la cursuri din primul lui an la Magisterium, dar nu îşi imaginase cum va fi *concret* să stea cu tatăl lui când era aşa de supărat. Înainte se înţelegeau foarte bine. Acum totul părea… stânjenitor.

Call spera că asta era numai din cauza Magisteriumului. Fiindcă altfel ar fi însemnat că Alastair ştia că, în secret, Call era demonic.

Toată treaba asta cu demonizarea secretă îl supăra şi pe Call. Chiar foarte mult. Începuse să-şi facă o listă în minte – pe o coloană a pus toate argumentele în favoarea ideii că era un Principe al Întunericului şi, pe altă coloană, argumentele contra. Nu făcea nimic fără să confrunte mai înainte lista. Oare un Principe al Întunericului ar bea ultima ceaşcă din cafeaua la filtru? Ce carte ar lua de la bibliotecă un Principe al Întunericului? Faptul că se

îmbrăca în negru în ziua în care aveau de spălat rufe era o mişcare tipică pentru un Principe al Întunericului sau era o opţiune legitimă? Cel mai grav era că şi tatăl lui Call făcea aceleaşi socoteli de câte ori se uita la Call, adunând şi iar adunând puncte care să susţină ideea că era un Principe al Întunericului – de asta era aproape sigur.

Dar Alastair putea doar să bănuiască. Nu avea cum să fie sigur. Erau nişte lucruri pe care numai Call le ştia.

Lui Call nu-i ieşea din minte ce îi spusese Maestrul Joseph: că el, Callum Hunt, poseda sufletul Inamicului Morţii. Că el *era* Inamicul Morţii, destinat demonicului. Chiar şi aici, în bucătăria zugrăvită cochet în galben, unde el şi tatăl său mâncaseră de mii de ori, cuvintele acelea erau vii în urechile lui Call.

Sufletul lui Callum Hunt e mort. Sufletul acela a fost izgonit din trupul tău, s-a ofilit şi a pierit. Sufletul lui Constantine Madden s-a instalat în locul lui şi a crescut odată cu tine, nou-nouţ şi neatins. De atunci, partizanii lui au lucrat în permanenţă ca să creeze iluzia că el este încă în viaţă, astfel ca tu să fii în siguranţă.

— Call! a strigat tatăl său, uitându-se ciudat la el.

Nu te uita la mine, ar fi vrut Call să spună. Şi, în acelaşi timp, ar fi vrut să-l întrebe: *Ce vezi tu când te uiţi la mine?*

Mâncau împreună pizza preferată a lui Call, cu pepperoni şi ananas şi, în mod normal, acum ar fi stat de vorbă despre ultima escapadă în oraş a lui Call sau despre vreun proiect de reparat cine ştie ce la care lucra Alastair în garajul lui, dar acum tatăl lui nu vorbea, iar băiatul nu găsea nimic de spus. Îi era dor de prietenii lui cei mai buni, de Aaron şi de Tamara, dar nu putea să-i vorbească despre ei tatălui său, fiindcă şi ei făceau parte din lumea magiei, pe care el o ura.

Call s-a ridicat de pe scaun.

— Pot să mă duc în curte cu Havoc?

Alastair s-a uitat încruntat la lupul care fusese odinioară un adorabil puiuţ, care acum se făcuse o tânără fiară agilă şi care ocupa aproape tot locul de sub masă. Lupul s-a uitat la tatăl lui Call cu ochii lui de Călăreţ al Haosului, cu

limba atârnându-i afară din gură. A scâncit uşor.

— Foarte bine, a spus Alastair cu un suspin plin de suferinţă. Dar nu sta prea mult. Şi fereşte-te de oameni. Singura noastră şansă ca vecinii să nu înceapă vreun tămbălău e să controlăm circumstanţele în care apare Havoc.

Havoc a sărit şi s-a îndreptat spre uşă, cu ghearele ţăcănind pe linoleum. Call a zâmbit. Știa că devotamentul rar al unui Călăreţ al Haosului, de care se bucura el, intră pe lista cu argumente în favoarea ideii că ar fi Principe al Întunericului, dar nu regreta deloc că îl avea.

Evident, asta era probabil şi problema cu a fi Principe al Întunericului. Nu regreţi lucruri care ţi se par fireşti.

Call a încercat să nu se mai gândească la asta când a ieşit afară. Era o după-amiază caldă de vară. Curtea era plină de o iarbă înaltă şi deasă; Alastair nu era prea preocupat s-o îngrijească, fiindcă era genul de persoană pe care îl interesează mai mult să-şi ţină vecinii la distanţă decât să stea cu ei la taclale despre ponturi de curăţare eficientă a ierbii. Call se juca cu Havoc, îi arunca un băţ şi îl punea să i-l aducă înapoi, iar el venea cu coada fluturând şi cu ochii strălucitori. Ar fi alergat şi el cu Havoc, dar piciorul lui cu probleme îl împiedica să se mişte repede. Havoc părea că înţelesese asta şi rareori se îndepărta prea mult de el.

După ce Havoc a făcut câteva ture, au traversat împreună strada spre părculeţ, unde Havoc a dat fuga spre tufişuri. Call s-a scotocit prin buzunare după vreo pungă de plastic. Principii Întunericului cu siguranţă nu curăţă după căţeii lor, aşa că plimbările astea le trecea pe coloana cu argumente pozitive.

— Call?

Call s-a întors, surprins. Şi mai surprins a fost când a văzut cine îl strigase. Părul blond al lui Kylie Myles era prins în două agrafe cu unicorni, iar în mână avea o lesă roz. La capătul ei era ceva ca un ghem alb de blană, dar care, până la urmă, s-ar fi putut să fie un căţel.

— Tu… hmm, a făcut Call. Știi cum mă cheamă?

— Mi se pare că nu te-am mai văzut de mult pe aici, a replicat Kylie, fără să ia în seamă mirarea lui.

A coborât uşor vocea.

— Te-ai transferat? La şcoala de balet?

Call a ezitat înainte de a răspunde. Kylie fusese cu el la Testul fierului, examenul de admitere în Magisterium, dar el intrase, şi ea, nu. Fusese scoasă din sală de magi şi nu o mai văzuse de atunci. Era clar că şi-l amintea pe Call, din moment ce se uita la el cu expresia aia uimită, dar el nu prea ştia ce credea ea că i se întâmplase. Amintirile ei fuseseră cu siguranţă modificate înainte de a se întoarce în lumea obişnuită.

Un moment, şi-a imaginat ce nebunie ar fi dacă i-ar spune totul. Dacă i-ar spune că, de fapt, examenul fusese pentru o şcoală *de magie,* şi nu pentru una *de balet*, şi cum îl alesese Maestrul Rufus pe el, cu toate că avusese un punctaj mai prost decât ea. Oare l-ar crede dacă i-ar spune cum era şcoala aceea şi ce senzaţie ai când creezi foc cu mâinile tale sau în aer, când zbori? S-a gândit cum ar fi să-i spună că Aaron, prietenul lui cel mai bun, era Makar, ceea ce era *o mare chestie*, fiindcă asta presupunea că este unul dintre puţinii magi în viaţă care pot să lucreze cu elementele haosului.

— Şcoala e ok, a bolborosit el, ridicând din umeri, neştiind ce altceva să zică.

— Sunt surprinsă că ai intrat, a spus ea, aruncând o privire spre piciorul lui şi apoi a căzut într-o tăcere stânjenitoare.

El a simţit cum îl cuprinde furia aceea bine cunoscută şi şi-a amintit perfect cum fusese la vechea lui şcoală, când nimeni nu credea că ar fi capabil de vreo activitate fizică. De când se ştia, piciorul lui stâng era mai scurt şi mai slab decât celălalt. Mersul îi provoca dureri şi niciuna dintre nenumăratele operaţii care i se făcuseră nu îl ajutase prea mult. Tatăl lui îi spusese întotdeauna că aşa se născuse, dar Maestrul Joseph îi spusese altceva.

— Totul ţine de forţa pe care o ai în partea superioară, a spus Call, puţin înţepat, neştiind prea bine nici el ce

însemna asta.

Dar ea a dat din cap, cu ochii mari.

— Cum e? Şcoala de balet.

— Dură, a spus el. Toată lumea dansează până cade din picioare. Nu ni se dau decât băuturi cu ou crud şi proteine de grâu. Vinerea avem seară de dans şi cine reuşeşte să rămână în picioare până la sfârşit primeşte o ciocolată. Şi trebuie să ne uităm tot timpul la filme cu dansuri.

Ea tocmai voia să spună ceva, dar a fost întreruptă de Havoc, care ieşise din tufişuri. Ţinea în gură un băţ şi ochii lui erau mari şi strălucitori – nuanţe de portocaliu, galben şi roşu ca focul iadului. Când a văzut-o pe Kylie cum se uită la el, cu ochii ieşiţi din orbite, Call a avut revelaţia că pentru ea probabil că Havoc e uriaş, că pentru ea nu e nici căţel şi niciun altfel de animal de companie.

Kylie a început să ţipe. Până să apuce Call să spună ceva, ea a luat-o la fugă din parc şi a alergat pe stradă, în timp ce cocoloşul ei de blană albă abia putea să ţină pasul cu ea.

Cam atât despre vecinii prietenoşi.

Când a ajuns acasă, Call s-a gândit că minciunile pe care i le-a spus lui Kylie şi sperietura pe care i-a provocat-o au şters cu buretele toate punctele pe care le câştigase cu adunatul mizeriei lui Havoc.

Coloana cu Principele Întunericului era câştigătoare în ziua aia.

— E totul în ordine? l-a întrebat tatăl lui, observând expresia feţei lui Call când a intrat în casă.

— Da, e în ordine, a spus Call cu amărăciune.

— Bine.

Alastair şi-a dres glasul.

— Ziceam că poate ieşim undeva în seara asta, a spus el. La film.

Call a tresărit de uimire. Nu făcuseră mai nimic împreună de când venise acasă în vacanţa de vară. Zi după zi, Alastair părea că se scufundă tot mai tare în posomoreală şi nu făcea decât drumul de la camera cu televizor la garaj, acolo unde repara maşini vechi şi le

făcea să pară ca noi, după care le vindea colecţionarilor. Uneori, Call mai lua skateboardul şi se plimba fără tragere de inimă prin oraş, dar nimic nu i se părea amuzant, comparativ cu Magisterium.

Începuse chiar să ducă dorul lichenilor.

— Ce film vrei să vezi? a întrebat Call, gândindu-se că pe un Principe al Întunericului nu l-ar interesa preferinţele celorlalţi în materie de film. Nu se putea să nu însemne şi asta ceva.

— E un film nou. Cu navete spaţiale, a spus tatăl său, uimindu-l pe Call cu alegerea lui. Şi poate cu ocazia asta îl ducem şi pe monstrul ăsta al tău la un adăpost de câini. Să-l schimbi cu un pudel simpatic. Sau chiar cu un pitbull. Orice în afară de turbatul ăsta.

Havoc s-a uitat în sus spre Alastair cu tristeţe, iar ochii lui nepământeni au început să facă vârtejuri colorate. Call s-a gândit la căţelul-perucă pe care îl avea Kylie.

— Nu e turbat, a spus Call, mângâindu-l pe ceafă.

Lupul s-a culcat la podea şi s-a întors cu burta în sus, cu limba lui atârnând afară din gură, ca să fie scărpinat.

— Pot să-l iau şi pe el? Ar putea să stea în maşină, cu geamurile deschise, până ne întoarcem noi.

Încruntat, Alastair a scuturat din cap.

— În niciun caz. Leagă potaia în garaj.

— Nu e potaie. Şi cred că i-ar plăcea să mănânce floricele, a spus Call. Şi bomboane gumate.

Alastair s-a uitat la ceas, apoi a întins mâna spre garaj.

— Păi, atunci, n-ai decât să-i aduci şi potăii.

— Lupului!

Oftând, Call l-a dus pe Havoc în atelierul lui Alastair din garaj. Era o încăpere spaţioasă, mai mare decât toate camerele din casă şi mirosea a ulei, benzină şi lemn vechi. Carcasa unui Citroën era pusă pe butuci, fără cauciucuri şi fără scaune. Teancuri de manuale de reparaţii stăteau grămezi pe scaune străvechi şi de grinzile din tavan atârnau faruri de maşină. Un colac de frânghie era agăţat deasupra unei adevărate colecţii de chei. Call a luat frânghia şi a legat-o nu prea strâns de zgarda lupului.

A îngenuncheat în faţa lui Havoc.

— Ne întoarcem în curând la şcoală, i-a şoptit el. Cu Tamara şi Aaron. Şi atunci o să revină toate la normal.

Câinele a scheunat de parcă ar fi înţeles. De parcă i-ar fi fost şi lui dor de Magisterium, la fel cum îi era şi lui Call.

Call abia se chinuia să se concentreze la film, cu toate navele spaţiale, extratereștrii şi exploziile de acolo. Se tot gândea cum se uitau ei în Magisterium la filme, când un mag al aerului proiecta imagini pe pereţii peşterii. Fiindcă filmele erau controlate de magi, se putea întâmpla orice în ele. Văzuse *Războiul Stelelor* cu şase finaluri diferite şi văzuse filme în care eroii erau copii din Magisterium, care se luptau cu monştri, zburau cu maşina şi se transformau în supereroi.

În comparaţie cu acelea, filmul ăsta părea cam banal. Call era atent la episoadele pe care el le-ar fi făcut altfel, dând gata trei sucuri *Extreme!* de măr şi două cornete de floricele. Alastair nu-și lua ochii de la ecran, cu un aer cumva îngrozit şi nici măcar nu s-a întors când Call i-a oferit nişte bomboane cu alune. Ca urmare, fiindcă fusese nevoit să devoreze singur toate gustările, Call deborda de energie când s-au întors la maşină.

— Ţi-a plăcut? l-a întrebat Alastair.

— A fost bunicel, a spus Call, fiindcă nu voia ca Alastair să creadă că nu apreciază faptul că tatăl său a făcut efortul să se ducă la un film la care nu s-ar fi uitat în viaţa lui.

— Faza aia cu staţia spaţială care explodează a fost tare.

A urmat un moment de tăcere, nu prea lung, ca să devină stânjenitor, după care Alastair a vorbit din nou.

— Ştii, nu cred că e cazul să te mai întorci la Magisterium. Ai învăţat principiile de bază. Ai putea să exersezi aici, cu mine.

Call a simţit o greutate pe inimă. Mai avuseseră discuţia asta, în tot felul de variante, de sute de ori până acum şi niciodată nu s-a încheiat bine.

— Eu cred că ar fi mai bine să mă întorc, a spus Call, cât mai calm posibil. Am trecut deja de Prima Poartă, aşa că ar trebui să termin ce am început.

Figura lui Alastair s-a întunecat.

— Nu e indicat pentru copii să stea sub pământ. Să fie ţinuţi în întuneric, ca viermii. Pielea ta s-a făcut palidă şi cenuşie. Nivelul de vitamina D e în scădere. Corpul tău îşi pierde vitalitatea…

— Am faţa *cenuşie?*

Call nu prea acorda atenţie înfăţişării sale, în afară de chestiile elementare – să nu-şi ia pantalonii pe dos sau să nu aibă părul zbârlit – dar să ţi se spună că eşti cenuşiu suna nasol. A aruncat pe furiş o privire spre mâini, dar i s-a părut că au aceeaşi culoare bej-rozalie ca de obicei.

Alastair strângea frustrat volanul, în timp ce intra pe strada lor.

— Ce îţi place la şcoala aia?

— Ţie ce ţi-a plăcut? a întrebat Call. Ai fost şi tu acolo şi sunt convins că nu ai detestat-o clipă de clipă. Acolo ai întâlnit-o pe mama…

— Da, a spus Alastair. Aveam prieteni acolo. Asta îmi plăcea. Era prima dată, după câte îşi amintea Call, când spunea şi el că îi plăcuse ceva la şcoala de magie.

— Şi eu am prieteni, a spus Call. Aici nu am niciun prieten, dar acolo am.

— Toţi prietenii pe care i-am avut eu la şcoală sunt acum morţi, Call, a spus Alastair, iar Call a simţit cum i se ridică părul pe ceafă. S-a gândit la Aaron, la Tamara şi la Celia – dar apoi n-a mai vrut să se gândească. Era prea groaznic.

Nu numai ideea că ar putea să moară.

Ci ideea că ar putea să moară din cauza lui.

Din cauza secretului pe care îl avea. A demonului din el.

Termină, şi-a spus Call. Ajunseseră acum acasă. Lui Call i s-a părut ceva în neregulă. Ciudat. Call a privit atent un minut, apoi şi-a dat seama ce era. El îl lăsase pe Havoc legat în garaj, cu uşa închisă, dar acum uşa era deschisă, un pătrat mare şi întunecat.

— Havoc!

Call a smucit de mânerul portierei şi era cât pe ce să cadă pe trotuar, fiindcă piciorul lui stâng se înmuiase. L-a auzit pe taică-său strigând după el, dar nu i-a păsat.

Jumătate şchiopătând, jumătate alergând, a intrat în garaj. Frânghia era tot acolo, dar capătul ei era retezat, de parcă fusese tăiat de un cuţit – sau de nişte colţi ascuţiţi de lup. Call şi l-a imaginat pe Havoc singur-singurel în garaj, în întuneric. Lătrând şi aşteptând ca el să-i răspundă. A simţit o răceală în tot pieptul. Havoc nu prea fusese legat acasă la Alastair şi probabil s-a speriat. Poate că a ros frânghia şi s-a izbit în uşă până a deschis-o.

— Havoc! a strigat din nou Call, mai tare. Havoc, am venit acasă! Poţi să te întorci acum!

S-a răsucit în toate părţile, dar Havoc nu a apărut din tufişuri, nu a apărut din umbrele care începeau să se adune printre copaci.

Se făcuse târziu.

Tatăl lui Call a venit după el. S-a uitat la frânghia ruptă, la uşa deschisă şi a oftat, trecându-şi mâna prin părul negru, care începuse să încărunţească.

— Call, a spus el încet. Call, s-a dus. Lupul tău a fugit.

— Nu ai de unde să ştii asta! a ţipat Call, întorcându-se spre el.

— Call…

— Mereu l-ai urât pe Havoc! a izbucnit Call. Acum probabil îţi pare bine că nu mai e.

Faţa lui Alastair a căpătat o expresie dură.

— Nu mă bucur când eşti supărat, Call. Dar, într-adevăr, lupul acela nu era un animal de companie. Ar fi putut să omoare pe cineva sau să-l facă ferfeniţă. Pe unul dintre prietenii tăi sau, Doamne fereşte, pe tine. Sper doar să fi fugit în pădure şi să nu se fi dus spre oraş, ca să mănânce pe cineva.

— Taci din gură! a strigat Call, deşi, parcă, ideea că s-ar duce să mănânce pe cineva îi dădea cumva o speranţă, fiindcă aşa l-ar fi găsit, cu scandalul care s-ar fi iscat.

Call şi-a scos din minte cu fermitate ideea asta, atribuind-o coloanei cu Principele Întunericului.

Gândurile alea nu-i erau de niciun folos. Trebuia să-l găsească pe Havoc *înainte* să se întâmple nişte chestii groaznice.

— Havoc n-a rănit niciodată pe nimeni, a spus el, însă.

— Îmi pare rău, Call, a spus Alastair.

Spre uimirea băiatului, vocea lui părea sinceră.

— Știu că îţi doreai de mult un animal. Poate dacă ți-aș fi dat voie să păstrezi şobolanul ăla…

A oftat din nou. Call s-a întrebat dacă tatăl său nu-i dăduse voie să aibă un animal fiindcă Principii Întunericului nu trebuie să aibă aşa ceva. Fiindcă Principii Întunericului nu ţin la nimeni, cu atât mai mult la nişte creaturi inocente cum sunt animalele. Cum e Havoc.

Call îşi imagina ce speriat trebuia să fie Havoc – nu fusese singur de când îl luase Call, doar un pui fiind.

— Te rog, l-a implorat Call. Te rog, ajută-mă să-l găsesc pe Havoc.

Alastair a dat scurt din cap şi a făcut semn cu bărbia.

— Treci în maşină. Putem să-l strigăm în timp ce mergem încet prin cartier. Poate nu a ajuns departe.

— Ok, a spus Call.

S-a mai uitat o dată spre garaj, cu sentimentul că îi scapă ceva, ca şi cum, dacă se uita cu mai multă atenţie, ar fi putut să-l vadă pe lup.

Dar, cu toate că au înconjurat zona de mai multe ori şi l-au strigat de nenumărate ori, Havoc n-a apărut. Se întunecase tot mai mult şi s-au întors acasă. Alastair a pregătit nişte spaghetti, dar Call nu a putut să înghită nimic. L-a făcut pe Alastair să-i promită că o să-l ajute să facă afişe cu CÂINE PIERDUT pentru Havoc, a doua zi, chiar dacă Alastair credea că o poză cu Havoc ar face mai mult rău decât bine.

— Animalele Călăreţi ai Haosului nu sunt animale de companie, Callum, a spus Alastair după ce i-a luat lui Call din faţă farfuria neatinsă. Ele nu se ataşează de oameni. Nu pot.

Call nu a răspuns nimic la asta, dar s-a dus la culcare cu un nod în gât şi cu o senzaţie de groază.

↑≋△○@

Un scheunat ascuţit l-a trezit pe Call din somnul lui agitat. S-a ridicat în fund şi l-a luat pe Miri, pumnalul pe care îl ţinea în permanenţă pe noptieră. Şi-a coborât picioarele din pat şi a strâns puţin din ochi când a simţit podeaua rece.

— Havoc? a şoptit el.

I s-a părut că aude iar scheunatul, ceva mai îndepărtat. S-a uitat atent pe fereastră, dar nu vedea decât copaci umbroşi şi întuneric.

S-a strecurat pe hol. Uşa de la dormitorul tatălui său era închisă, iar prin spaţiul de până la podea nu răzbătea nicio lumină. Putea totuşi să fie treaz, Call ştia asta. Uneori, Alastair stătea toată noaptea reparând în atelierul lui de la parter.

— Havoc? a şoptit iar Call.

Nu s-a auzit niciun sunet de răspuns, dar băiatul a simţit că i se face pielea de găină pe mâini. Simţea că lupul era undeva aproape, că Havoc era neliniştit, speriat. Call a luat-o în direcţia de unde venea parcă senzaţia aceea, deşi nu putea să şi-o explice. Ea l-a condus până la capătul holului, în faţa treptelor de la pivniţă. Call a înghiţit în sec, l-a strâns mai tare pe Miri în pumn şi a început să coboare.

Întotdeauna fusese cam speriat de pivniţa aceea, care era plină de piese vechi de maşină, mobilă stricată, căsuţe de păpuşi sau păpuşi care aveau nevoie de reparaţii şi jucării vechi de tablă care uneori prindeau viaţă.

De sub uşa care ducea spre o altă magazie de-a lui Alastair, care era şi mai încărcată de tot felul de rable pe care nu apucase să le repare, străbătea o fâşie galbenă de lumină. Call şi-a făcut curaj, a traversat şchiopătând camera şi a împins uşa.

Nici nu s-a clintit. Tatăl lui o încuiase.

Inima lui Call și-a accelerat bătăile.

Nu era niciun motiv ca tatăl lui să ţină sub cheie un morman de vechituri pe jumătate reparate. Absolut niciun

motiv.

— Tată? a strigat Call prin uşă, întrebându-se ce putea să caute acolo tatăl său.

Dar a auzit un altfel de zgomot de partea cealaltă a uşii. A simţit cum îl cuprinde o furie îngrozitoare, care îl îneca. A luat pumnalul micuţ şi a încercat să-l strecoare prin crăpătura uşii, încercând să împingă limba broaştei.

După un moment de încordare, vârful lui Miri a nimerit la fix şi încuietoarea a sărit. Ușa s-a deschis.

Partea din spate a pivniţei nu mai era deloc aşa cum şi-o amintea Call. Vechiturile fuseseră luate de acolo, lăsând loc pentru ceea ce părea să fie o cameră secretă de mag. Într-un colţ era un birou înconjurat de teancuri de cărţi noi şi vechi. În celălalt colţ era un pat pliant. Iar în mijlocul camerei, legat în lanţuri şi la gură cu o botniţă oribilă din piele, era Havoc.

Lupul s-a întins spre Call, scheunând, dar lanţurile l-au ţinut pe loc. Call s-a lăsat în genunchi şi a început să-i scotocească cu degetele blana de pe gât, ca să găsească cheutoarea zgărzii. Era aşa de fericit că-l găsise pe Havoc şi aşa de furios pe ce făcuse tatăl său, încât o clipă a pierdut din vedere ce era mai important.

Dar când s-a uitat prin cameră, să vadă unde pusese Alastair cheia, a văzut în sfârşit ce ar fi trebuit să observe de prima dată.

Patul din colţul îndepărtat avea fixate pe el nişte cătuşe cu lanţuri.

Cătuşe care erau exact pe măsura unui băiat ce mai avea puţin până să împlinească treisprezece ani.

CAPITOLUL DOI

Call nu-şi putea lua ochii de la cătuşe. Inima parcă i se făcuse mică în piept şi bătea cu disperare, fără să poată pune sângele în mişcare. Cătuşele erau din fier, inscripţionate cu simboluri din alchimie, evident creaţia unui mag, şi erau fixate adânc în peretele din spate. Odată fixate pe mână, era imposibil să scapi…

În spatele lui Call, Havoc a scos un scheunat. Call s-a silit să-şi mute privirea şi să se concentreze pe eliberarea lupului. Botniţa nu a fost greu de desfăcut, dar, din clipa în care a scos-o, Havoc a început să latre sălbatic, de parcă ar fi vrut să-i povestească băiatului cum ajunsese să fie ţinut captiv în pivniţă.

— Ssst, a făcut Call, strângându-l panicat de bot pe Havoc, ca să-l facă să tacă. Nu-l trezi pe tata.

Havoc a scâncit, în timp ce Call încerca să se adune. Podeaua magaziei era făcută din beton şi Call a apelat la ea să acceseze magia pământului, pentru a desprinde lanţurile în care era legat lupul.

Magia pământului, când s-a ivit, a fost slabă:

concentrarea lui Call era vraişte şi el îşi dădea seama de asta. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că tatăl său putea să se prefacă aşa – că îi pare rău după Havoc, că îl duce cu maşina şi îl lasă să-l strige, când el ştia în tot acest timp unde se află, fiindcă el însuşi îl legase cu lanţuri în pivniţă.

Doar că nu ar fi putut să facă singur acest lucru. Fusese tot timpul cu Call. Deci altcineva trebuie că a făcut-o. Un prieten de-ai tatălui său? Lui Call i se învârtea capul. Alastair nu avea niciun prieten.

Bătăile inimii s-au accelerat la gândul acesta şi combinaţia asta de frică intensă şi magie a reuşit să spargă lanţurile lui Havoc – lupul era liber. Call s-a repezit la biroul lui Alastair şi a luat repede hârtiile care se aflau acolo. Toate erau încărcate de scrisul ascuţit al tatălui său: pagini întregi de note şi desene. Era o schiţă a porţii de la Magisterium, una de la o clădire cu coloane, pe care el nu o văzuse niciodată, şi una de la hangarul de avioane în care se dăduse Testul fierului. Dar cele mai multe desene erau pentru o maşinărie care arăta ca o mănuşă străveche de metal, plină de simboluri curioase. Altădată i s-ar fi părut foarte tare, dar acum îi dădea fiori de groază pe spinare.

Desenele se aflau lângă o carte în care se descria un ritual ciudat şi înfricoşător. Volumul era legat în piele neagră, crăpată, iar conţinutul lui era oribil. Acolo se povestea cum magia haosului putea fi adunată şi folosită şi de altcineva în afară de un Makar – prin scoaterea inimii vii a unei creaturi de haos. Odată ce intrai în posesia mănuşii metalice şi a inimii, magia haosului putea să fie extrasă din Makar, distrugându-l complet pe acesta.

Dar dacă nu erau nici magi ai haosului şi nici Makari, ar fi supravieţuit.

Uitându-se la cătuşele prinse de pat, Call nu putea decât să bănuiască pe cine intenţiona să experimenteze tatăl său. Alastair avea de gând să facă o operaţie pe el, printr-o formă întunecată de magie, o formă care l-ar fi ucis, dacă el era într-adevăr Inamicul Morţii şi poseda abilităţile de Makar ale acestuia.

Call se gândise că Alastair ar fi putut să intuiască adevărul despre el, dar acum părea să fie mai mult decât o intuiţie. Chiar dacă băiatul ar fi supravieţuit după operaţia magică, tot ar fi trebuit să ştie că acesta trebuia să fie un test la care ar fi trebuit să pice. Poseda sufletul lui Constantine Madden şi propriul său tată ar fi vrut să-l omoare din cauza asta.

Alături de carte era o notiţă făcută tot de mâna lui Alastair: *Asta trebuie să funcţioneze la el. Trebuie.* „Trebuie“ era subliniat de mai multe ori şi lângă cuvântul acela era trecută o dată din luna septembrie. Era data la care Call ar fi trebuit să se întoarcă la Magisterium. Oamenii din oraș ştiau că venise acasă în vacanța de vară şi îşi închipuiau, probabil, că o să se întoarcă la şcoala de balet cam în aceeaşi perioadă în care copiii din zonă începeau cursurile la şcoala publică. Dacă el ar fi dispărut în septembrie, nimeni nu ar fi bănuit ceva.

Call s-a întors să se uite din nou la cătuşe. Îi venea rău de la stomac. Până în septembrie mai erau doar două săptămâni.

— Call!

Call s-a întors repede. Tatăl lui stătea în cadrul uşii, îmbrăcat – de parcă nici nu avusese vreodată de gând să se culce. Ochelarii erau pe nas. Părea absolut normal, dar şi puţin trist. Call s-a uitat neîncrezător la el când acesta i-a întins mâna.

— Call, nu e ceea ce crezi tu…

— Spune-mi că nu l-ai închis tu pe Havoc aici, a spus Call încet. Spune-mi că toate astea nu sunt ale tale.

— Nu eu am pus animalul în lanţuri.

Era prima dată când Alastair se referea la Havoc fără să-l numească potaie.

— Dar planul meu este necesar, Call. Este pentru tine, pentru binele tău. În lumea asta sunt oameni groaznici, care îţi vor face rău; se vor folosi de tine. Nu pot să accept asta.

— Aşa că mai întâi vrei să-mi faci tu ceva groaznic?

— E pentru binele tău!

— E o minciună! a ţipat Call.

I-a dat drumul lui Havoc, care a început să mârâie. Urechile lui erau lipite de cap şi se uita fioros la Alastair cu ochii lui spiralaţi şi multicolori.

— Tot ce mi-ai spus până acum a fost o minciună. Ai minţit în legătură cu Magisterium…

— Nu am minţit cu nimic în legătură cu Magisterium! a izbucnit Alastair. Era cel mai rău loc pentru tine! *Este* cel mai rău loc pentru tine!

— Pentru că tu crezi că sunt Constantine Madden! a ţipat Call. Crezi că sunt Inamicul Morţii!

A fost ca şi cum s-ar fi oprit brusc o tornadă: s-a lăsat brusc o tăcere tensionată, oribilă. Nici măcar Havoc nu mai scotea un sunet, iar Alastair, căruia faţa i s-a prăbuşit deodată, s-a rezemat de cadrul uşii. Când a început să vorbească, vocea lui era foarte moale. Într-un fel, suna mai rău decât dacă ar fi fost furios.

— Tu *eşti* Constantine Madden, a spus el. Nu-i aşa?

— Nu ştiu!

Call se simţea debusolat şi îndurerat.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată altcineva în afară de mine. Dar, dacă într-adevăr eu sunt el, atunci tu ar trebui să mă ajuţi, să ştiu ce am de făcut. În loc de asta, tu îmi închizi câinele şi…

Call s-a uitat spre cătuşele făcute pe măsura unui băiat şi nu a mai putut să rostească alte cuvinte.

— Atunci mi s-a întărit convingerea, când am văzut lupul, a spus Alastair, cu aceeaşi voce moale. Am avut bănuieli şi înainte, dar am reuşit să mă conving că ar fi imposibil ca *tu* să fii ca *el.* Însă Constantine avea un lup exact ca Havoc, atunci când era de vârsta ta. Oriunde se ducea, venea şi lupul după el. Exact aşa cum face şi Havoc.

Call a simţit cum îl trec fiorii.

— Ai spus că erai prieten cu Constantine.

— Am fost în aceeaşi grupă de ucenici. La Maestrul Rufus.

Era cea mai lungă discuţie despre Magisterium pe care o avuseseră vreodată.

— Rufus alesese cinci elevi când am dat eu Testul Fierului. Pe mama ta. Pe fratele ei, Declan. Constantine Madden. Fratele lui, Jericho. Şi pe mine.

Îl durea să-i spună toate astea lui Call – se vedea.

— La sfârşitul Anului de Argint, doar patru dintre noi mai eram în viaţă, iar Constantine începuse deja să poarte masca. Cinci ani mai târziu, nu mai rămăsese niciunul, în afară de mine şi de Constantine. După Masacrul Rece, rareori a mai fost văzut.

Masacrul Rece fusese atunci când murise mama lui. Atunci când piciorul lui fusese distrus. Atunci când Constantine Madden scosese sufletul copilului numit Callum Hunt şi îşi pusese propriul suflet în trupul acestuia. Dar Call ştia lucruri şi mai rele decât astea. Cel mai urât era ce îi spusese Maestrul Joseph despre mama lui.

— Ştiu că a scris în zăpadă, a spus Call acum. A scris „Ucide copilul“. Adică pe mine.

Tatăl lui nu a negat.

— De ce nu m-ai ucis?

— Call, niciodată n-aş putea să te rănesc…

— Serios?

Call a luat în mână una dintre schițele cu mănuşa metalică.

— Ce e asta? La ce voiai s-o foloseşti? La grădinărit?

Chipul lui Alastair s-a întunecat.

— Call, dă-mi hârtia!

— Aveai de gând să mă pui în lanţuri ca să nu te împiedic atunci când i-ai fi scos inima lui Havoc?

Call a arătat spre cătuşe.

— Sau să nu mă zbat atunci când aveai s-o foloseşti împotriva mea?

— Nu fi caraghios!

Alastair a făcut un pas înainte şi, în clipa aceea, Havoc s-a repezit la el, mârâind. Call a ţipat şi Havoc a încercat să se oprească la mijlocul săriturii, răsucindu-şi disperat trupul. S-a izbit în Alastair dintr-o parte, dezechilibrându-l. Alastair a căzut peste o măsuţă, care s-a sfărâmat sub greutatea lui. Lupul şi bărbatul s-au prăbuşit împreună la

podea.

— Havoc! a strigat Call.

Lupul s-a retras şi şi-a reluat locul lângă Call, mârâind întruna. Alastair s-a ridicat cu greu în genunchi şi apoi în picioare, destul de nesigur.

Call s-a îndreptat din reflex spre tatăl lui. Alastair l-a privit şi, pe faţa lui, Call a văzut ceva ce nu credea că o să vadă vreodată:

Frică.

Asta l-a înfuriat pe Call.

— Plec, a aruncat el printre dinţi. Plec cu Havoc şi nu ne mai întoarcem niciodată aici. Ai ratat ocazia să ne omori.

— Call, a spus Alastair, cu mâna întinsă, ca un avertisment. Nu pot să te las să faci asta.

Call s-a întrebat dacă nu cumva Alastair se uitase aşa la el de fiecare dată, cu acea groaznică senzaţie de rău. El întotdeauna se gândise la Alastair ca la un tată, chiar şi după cele spuse de Maestrul Joseph, dar era posibil ca Alastair să nu se mai gândească la el ca la un fiu.

Call s-a uitat în jos, la cuţitul pe care îl avea în mână. Şi-a amintit de ziua în care a dat testul şi s-a întrebat dacă atunci Alastair l-a aruncat pe Miri ca să îl ia el sau ca să îl ucidă. *Ucide copilul.* Şi-a amintit că Alastair îi scrisese Maestrului Rufus, ca să-l roage să-i lege magia. Brusc, toate acţiunile lui Alastair căpătau un sens îngrozitor.

— Hai, i-a spus Call lui Havoc, arătând cu bărbia spre uşa care dădea spre partea înţesată a pivniţei. Plecăm de aici.

Havoc s-a întors şi a pornit spre uşă. Call a plecat după el, mergând prudent cu spatele.

— Nu! Nu poţi să pleci!

Alastair s-a întins după Call şi l-a apucat de braţ. Tatăl lui nu era un bărbat masiv, dar era înalt, slab şi musculos. Call a alunecat şi a căzut rău pe ciment, aterizând prost pe piciorul slab. Durerea i-a invadat tot corpul, tulburându-i privirea. Printre lătrăturile lui Havoc, l-a auzit pe tatăl lui spunând:

— Nu poţi să te întorci la Magisterium. Trebuie să mă

asigur că nu faci asta. O să am grijă să nu o faci…

Adică vrea să spună că o să mă omoare, s-a gândit Call. N-o s-o fac, fiindcă o să fiu mort.

A simţit cum îl cuprinde furia, furia la toate minciunile pe care Alastair i le spusese şi pe care i le mai spunea şi acum, la nodul rece de groază pe care îl simţea în stomac din momentul în care Maestrul Joseph îi spusese cine este el cu adevărat, la gândul că toţi cei la care ţinea el ar putea să-l urască dacă ar fi aflat.

Furia aceasta s-a revărsat din el. Peretele din spatele lui Alastair s-a crăpat brusc şi fisura s-a întins până în margine, apoi toate obiectele din cameră au început să se mişte. Biroul lui Alastair s-a izbit de perete. Patul a ţâşnit până în tavan. Alastair s-a uitat şocat în jurul lui, exact în momentul în care Call şi-a trimis magia spre el. Alastair a zburat în aer şi s-a lovit de peretele crăpat. Capul lui a făcut un zgomot oribil când s-a izbit de zid, după care taică-său a alunecat la podea.

Call s-a ridicat tremurând. Tatăl lui era inconştient, nemişcat, cu ochii închişi. S-a apropiat un pic de el şi l-a privit atent. Pieptul lui se ridica şi cobora. Era încă în viață.

Să-ți lași furia să se reverse așa de necontrolat încât să-l dobori pe tatăl tău cu magie, asta sigur mergea direct pe coloana cea rea din lista cu Principele Întunericului.

Call ştia că trebuie să plece din casă înainte ca Alastair să-şi revină. A ieşit şchiopătând din cameră, a închis uşa în urma lui, cu Havoc lângă el.

În mijlocul pivniţei era un cufăr de lemn plin cu piese de puzzle, jocuri de societate descompletate, stând claie peste grămadă deasupra unor bucăţi de scaune descleiate. Call a împins cufărul în faţa uşii de la magazie. Asta măcar l-ar mai încetini puţin pe Alastair, s-a gândit el, şi apoi a urcat scările.

S-a repezit în dormitorul lui, şi-a pus o geacă peste pijama şi tenişii. Havoc se învârtea în jurul lui, adulmecând, în timp ce el îşi îndesa câteva haine la întâmplare într-un rucsac de pânză, apoi s-a dus la

bucătărie şi a luat nişte chipsuri şi nişte biscuiţi. A golit apoi cutia de tablă în care Alastair păstra banii de cumpărături – în jur de patruzeci de dolari în bancnote mototolite de unu şi de cinci. I-a băgat în geantă, l-a pus pe Miri în teaca lui şi apoi l-a băgat peste celelalte lucruri din rucsac şi a tras fermoarul.

Şi-a aruncat rucsacul pe umăr. Piciorul îl durea şi simţea că tremură din cauza căzăturii şi a magiei pe care o folosise şi pe care o mai simţea încă în corp. Lumina lunii, care intra pe ferestre, dădea lucrurilor din cameră un contur alb. Call s-a uitat în jur, întrebându-se dacă o să mai vadă vreodată această bucătărie, sau casa, sau pe tatăl lui.

Havoc a scos un scheunat, ciulindu-şi o ureche. Call nu auzea nimic, dar asta nu însemna că nu era posibil ca Alastair să se fi trezit. Call şi-a alungat gândurile nostalgice, l-a apucat pe Havoc de zgardă şi s-a strecurat încet afară din casă.

Străzile oraşului erau pustii în întunericul de până-n zori, dar Call a căutat chiar şi aşa să meargă prin locuri întunecate, în caz că Alastair ar fi pornit cu maşina în căutarea lui. Soarele avea să răsară în scurtă vreme.

La vreo douăzeci de minute după evadarea sa, a sunat telefonul. A tresărit violent şi abia a reuşit să-l oprească.

Numărul de telefon afişat pe ecran arăta că era sunat de acasă. Era clar că Alastair îşi revenise şi reuşise să iasă din pivniţă. Uşurarea pe care o simţise în primul moment s-a transformat repede în frică. Alastair l-a sunat din nou. Şi din nou.

Call şi-a închis telefonul şi l-a aruncat, în caz că tatăl lui ar fi ştiut să-l urmărească, aşa cum făceau poliţiştii la televizor.

Trebuia să se hotărască unde se duce – şi repede. Cursurile la Magisterium nu începeau decât peste două săptămâni, dar acolo era cineva în permanenţă. Era

convins că Maestrul Rufus îl va lăsa să stea în camera lor, până când vor veni Tamara şi Aaron, şi îl va apăra împotriva tatălui său, dacă ar fi fost cazul.

Apoi Call şi-a imaginat cum ar fi să stea numai cu Havoc şi Maestrul Rufus, rătăcind prin peşterile pline de ecouri din şcoală. I se părea deprimant. Şi oricum, nici nu prea credea că ar putea să ajungă de unul singur la peşterile îndepărtate din Virginia. Drumul spre Carolina de Nord, la începutul verii, când se întorsese acasă împreună cu Alastair în Rolls-Royce-ul vechi, fusese lung şi prăfos, un drum pe care habar n-avea cum să-l găsească.

Ar fi putut să le dea un mesaj prietenilor lui, dar nu ştia unde stă Aaron când nu e la scoală; Aaron fusese foarte misterios în legătură cu adresa lui. Familia Tamarei locuia chiar în apropiere de Washington însă, iar Call era convins că spre Washington circulă mult mai multe autobuze decât spre zona din apropierea Magisteriumului.

Deja simţea lipsa telefonului. Tamara îi trimisese un cadou pentru ziua lui de naştere care se apropia – o zgardă de piele şi o lesă pentru Havoc – şi pe pachet scria adresa ei. Şi-a amintit adresa, deoarece casa în care stătea ea avea un nume – *Frontonul* –, iar Alastair râsese atunci şi spusese că aşa fac oamenii bogaţi, îşi botează şi casele.

Call ar fi putut să se ducă acolo. Cu mai multă hotărâre decât avusese vreodată în ultimele săptămâni, s-a îndreptat spre staţia de autobuz. Era o clădire micuţă, cu două bănci în faţa ei şi o gheretă cu aer condiţionat, unde o doamnă în vârstă dădea biletele din spatele geamului. Un bărbat în vârstă era deja aşezat pe una dintre bănci, cu pălăria pusă pe ochi, ca şi cum ar fi dormit. Ţânţarii bâzâiau peste tot, când Call s-a apropiat de vânzătoarea cea vârstnică.

— Hmm, a făcut el. Vreau un bilet dus spre Arlington.

Ea a aruncat o privire iute spre el, strângând din buzele date cu ruj corai.

— Câţi ani ai? a întrebat ea.

— Optsprezece, i-a răspuns el, cu speranţa că a sunat convingător.

Era foarte posibil să nu îl creadă, dar uneori oamenii mai în vârstă nu se pricepeau prea bine să aprecieze vârsta cuiva.

— Mmm, a făcut ea, în sfârşit. Patruzeci de dolari biletul nerambursabil pentru un adult. Ai noroc – autobuzul tău pleacă peste o jumătate de oră. Dar nu ai voie cu câinele, decât dacă e câine de însoţire.

— A, da, a făcut Call, aruncând o privire în jos, spre Havoc. E sigur un câine de însoţire. A fost în armată – la marină, ca să fiu mai precis.

Sprâncenele femeii s-au ridicat.

— A salvat un om, a spus Call, inventând povestea în timp ce număra banii şi îi împingea prin deschizătura ghişeului. De la înec. Şi de rechini. De fapt, era un singur rechin, dar unul mare. A primit o medalie şi toate alea.

Ea s-a uitat lung la el, apoi a observat felul în care stătea Call.

— Şi deci ai nevoie de un câine însoţitor pentru picior, da? a spus ea. Puteai să zici aşa de la început.

I-a împins biletul prin deschizătură.

Jenat, Call a luat hârtia şi s-a întors fără să mai spună ceva. Achiziţia îi terminase aproape toţi banii, nu mai avea decât un dolar şi ceva mărunţiş. Cu banii ăştia și-a luat două ciocolățele de la automatul de dulciuri şi s-a aşezat pe bancă să aştepte autobuzul. Havoc se cuibărise la picioarele lui.

Când o să ajungă la Tamara, şi-a promis el, situaţia va fi alta. Atunci o să fie perfect.

CAPITOLUL TREI

În autobuz, Call a moţăit tot drumul cu faţa lipită de geam. Havoc se ghemuise la picioarele lui – ceea ce era plăcut – şi nu lăsa pe nimeni să se aşeze lângă el.

Vise agitate îi bântuiau creierul lui Call în somn. A visat zăpadă şi gheaţă şi cadavre de magi împrăştiate pe un gheţar. A visat că se uita în oglindă la propria lui faţă, dar nu mai era faţa lui, ci a lui Constantine Madden. A visat că era legat de un perete cu cătuşe, iar Alastair se pregătea să-i taie pieptul ca să-i scoată inima.

S-a trezit ţipând, clipind din ochi la şoferul autobuzului, care se aplecase asupra lui cu un aer îngrijorat.

— Am ajuns la Arlington, băiete, a spus el. Toată lumea a coborât din maşină. Te aşteaptă cineva aici?

Call a bolborosit ceva de genul „normal“, apoi a coborât şchiopătând din autobuz, cu Havoc lângă el.

Era un telefon public într-un colţ. Call s-a uitat la el lung. Ştia vag că poţi să foloseşti telefonul ca să afli un număr, dar nu avea habar cum se procedează. El folosise întotdeauna internetul pentru chestii de genul ăsta. Tocmai pornise către telefon, când la colţ a oprit un taxi

vopsit roşu-negru, din care au debarcat pe trotuar câţiva copii gălăgioşi dintr-o frăţie. Şoferul a coborât din maşină şi a început să le dea jos genţile din portbagaj.

Call s-a grăbit să ajungă la el, încercând să nu bage în seamă durerea din picior. S-a aplecat la geamul taximetristului.

— Știți cumva unde e Frontonul?

Şoferul a ridicat o sprânceană.

— O locuinţă foarte cochetă, da. Casă mare, veche.

Call a simţit că i se umple inima de speranţă.

— Puteţi să mă duceţi acolo? Cu câinele meu?

Şoferul s-a uitat încruntat la Havoc. Lupul mirosea cauciucurile taxiului.

— Animalul ăla îl numeşti tu câine?

Call se gândea dacă n-ar fi cazul să spună iar chestia cu animalul de însoţire.

— Havoc face parte dintr-o rasă rară, a preferat el să spună.

Omul a pufnit.

— Cred şi eu. Sigur, urcă. Atât timp cât niciunul dintre voi nu are rău de maşină, o să fiţi clienţi mai buni decât copiii ăia din frăţie.

Câteva clipe mai târziu, Call se urca pe bancheta din spate şi Havoc sărea lângă el. Pernele maşinii erau rupte, lăsând la vedere umplutura de burete de sub ele, iar Call era convins că i s-a înfipt un arc în spate. Taxiul nu părea să aibă centuri de siguranţă, dar nici amortizoare – se legănau şi se zguduiau pe străzi, iar Call era aruncat dintr-o parte în alta ca o minge de pinball. În ciuda asigurărilor lui Call, Havoc părea că nu se simte prea bine.

În cele din urmă, au ajuns pe culmea unui deal. În faţa lor se afla un gard înalt de fier, a cărui poartă imensă, plină de ornamente, era deschisă larg. De cealaltă parte a gardului se întindea o pajişte frumos tunsă, ca un ocean verde. Pe pajişte se vedeau oameni în uniforme, mişcându-se grăbit cu tăvi în braţe. S-a uitat atent, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Poate părinţii Tamarei dădeau o petrecere?

Apoi a zărit casa, aflată la capătul unei alei şerpuitoare. Era aşa de mare, încât pe Call îl ducea cu gândul la conacele văzute în emisiunile de la BBC la care se uita Alastair. Era genul de casă în care locuiesc ducii şi ducesele. Call ştiuse că Tamara era bogată, dar se gândise că avea bani, aşa cum aveau unii copii de la fosta lui şcoală – copiii aceia care aveau telefoanele noi sau bascheţii de calitate pe care şi-i doreau toţi copiii. Acum îşi dădea seama că nu avusese idee cât de bogată era ea.

— Te costă treizeci de parai, a spus taximetristul.

— Hmm, poţi să mă duci în faţa casei? a întrebat Call, fiindcă voia să o caute pe Tamara. În mod sigur şi-ar fi permis să-i împrumute nişte bani.

— Cred că-ţi baţi joc de mine, a spus taximetristul, intrând pe alee. Să ştii că las aparatul să meargă.

În spatele taxiului veneau alte maşini, negre şi strălucitoare, argintii, numai BMW-uri, Mercedesuri sau Aston Martin. În mod sigur era o petrecere – lumea se plimba prin grădina de lângă casă, care era separată de aceasta printr-un gard viu. Call vedea peste tot luminiţe pâlpâitoare şi auzea sunetele îndepărtate ale muzicii.

A coborât din maşină. Un bărbat alb, cu umeri largi, cu capul ras, îmbrăcat într-un costum negru şi cu pantofi lustruiţi, consulta o listă de nume şi poftea oamenii în casă. Tipul nu semăna deloc cu tatăl Tamarei şi, o clipă, Call a intrat în panică, gândindu-se că nu a nimerit unde trebuia.

Apoi Call şi-a dat seama că tipul trebuie să fie vreun majordom – sau ceva de genul ăsta. Un majordom care se uita la el cu atâta ostilitate, de parcă ar fi vrut să-i amintească lui Call că pe sub geacă era îmbrăcat în pijama, că părul îi stătea probabil în sus după călătoria cu autobuzul şi că era urmat de un lup imens, nepotrivit pentru petreceri în aer liber.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat majordomul.

Avea o plăcuţă pe care numele lui, STEBBINS, era inscripţionat elegant.

— Tamara e aici? a întrebat Call. Trebuie să vorbesc cu

ea. Sunt un prieten de-ai ei de la şcoală şi…

— Îmi pare foarte rău, a spus Stebbins, cu un ton din care se vedea clar că nu-i pare deloc rău. Dar în seara asta se desfăşoară un eveniment. Pot să mă uit dacă numele tău e trecut pe listă, dar, dacă nu e, mi-e teamă că va trebui să vii altă dată.

— Nu pot să vin altă dată, a insistat Call. Te rog, doar spune-i Tamarei că am nevoie de ajutorul ei.

— Tamara Rajavi este o domnişoară foarte ocupată, a spus Stebbins. Iar animalul trebuie să aibă lesă; dacă nu, îl scoţi afară.

— Fiţi amabil!

O femeie înaltă şi elegant îmbrăcată, cu părul complet alb, a coborât dintr-un Mercedes şi a urcat pe scări, în spatele lui Call. A fluturat cartonul crem al unei invitaţii cu o mână acoperită de o mănuşă neagră, iar Stebbins a fost dintr-odată doar un zâmbet.

— Bine aţi venit, doamnă Tarquin, a spus el, deschizându-i larg uşa. Domnul şi doamna Rajavi vor fi încântaţi să vă vadă…

Call a profitat de ocazie şi a ţâşnit pe lângă Stebbins.

L-a auzit strigând după el şi Havoc, dar ei fugeau de mama focului pe holul uriaş de marmură, a cărui podea era acoperită de covoare superbe, spre uşile de sticlă care se deschideau spre curtea în care se ţinea petrecerea.

O mulţime de oameni eleganţi umplea pajiştea înconjurată de gardul viu înalt. Erau acolo piscine pătrate şi urne masive de piatră pline de trandafiri. Gardul viu era tuns în formă de simboluri alchimice. Femeile purtau rochii lungi, înflorate şi pălării pline de panglici, iar bărbaţii purtau haine în culori pastelate. Call nu putea să recunoască pe nimeni acolo, dar s-a strecurat pe lângă un arbust care era tăiat în simbolul focului, ca să ajungă în zona unde era lume mai multă.

Unul dintre valeţi, un puşti cu părul ca nisipul, care ţinea în mână o tavă cu pahare în care era ceva ce semăna cu şampania, s-a grăbit să-l intercepteze.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar cred că vă caută cineva, i-a

spus chelnerul, arătând cu capul spre uşa în faţa căreia se afla Stebbins, indicându-l pe Call şi spunându-i furios ceva unui alt chelner.

— O cunosc pe Tamara, a spus Call, uitându-se disperat în jur. Dacă aş putea să vorbesc cu ea…

— Mă tem că la această petrecere se poate intra numai pe bază de invitaţie, a spus chelnerul, părând că într-adevăr îi pare puţin rău de Call. Dacă vreţi să veniţi cu mine…

În sfârşit, Call a zărit pe cineva cunoscut.

Un băiat înalt, asiatic, stătea în mijlocul unui grup de copii de vârsta lui Call. Era îmbrăcat într-un costum de bumbac de culoare crem şi părul lui negru avea o frizură perfectă. Jasper deWinter.

— Jasper! a strigat Call, făcându-i disperat cu mâna. Hei, Jasper!

Jasper s-a uitat spre el şi a făcut ochii mari. S-a îndreptat spre Call. Avea în mână un pahar de punci, în care pluteau bucăţele de fructe. Call nu fusese în viaţa lui mai bucuros că vede pe cineva. Începuse deja să reconsidere toate gândurile urâte pe care le avusese vreodată pentru Jasper. Jasper era un erou.

— Domnule deWinter, a spus chelnerul. Îl cunoaşteţi pe băiatul acesta?

Jasper a luat o gură din punciul lui, privindu-l cu ochii lui căprui pe Call din cap până în picioare, de la părul încâlcit până la tenișii murdari.

— Nu l-am văzut în viaţa mea, a spus el.

Toate sentimentele pozitive faţă de Jasper au zburat într-o secundă.

— Jasper, mincinosule ce eşti…

— Probabil că e vreun copil din cartier care a pus pariu că poate să intre aici, a spus Jasper, privindu-l pe Call printre gene. Ştii ce curioşi sunt vecinii să vadă ce se întâmplă la Fronton.

— Într-adevăr, a murmurat chelnerul.

Privirea lui amabilă dispăruse, iar acum se uita urât la Call, de parcă ar fi fost un gândac care plutea în punci.

— Jasper, a spus Call printre dinţi, când ne întoarcem la şcoală, o să te omor pentru asta.

— Ameninţări cu moartea, a spus Jasper. În ce lume am ajuns să trăim?

Chelnerul a scos un fel de cotcodăcit. Jasper a rânjit spre Call, distrându-se evident pe seama lui.

— Pare cam jerpelit, a continuat Jasper. Poate ar trebui să-i dăm întâi câţiva creveţi pane şi nişte punci de fructe, înainte de a-l scoate afară.

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule deWinter, a spus chelnerul, iar Call era gata să facă ceva – să explodeze, eventual – când deodată a auzit o voce strigându-l pe nume.

— Call, Call, *Call!*

Era Tamara, care venea în fugă prin mulţime. Purta o rochie de mătase înflorată şi avusese şi o pălărie cu panglici, dar îi căzuse. Părul nu mai era prins în codiţele ei obişnuite, ci se revărsa liber pe spate, în bucle. S-a aruncat în braţele lui Call şi l-a strâns tare.

Mirosea frumos. A săpun cu miere.

— Tamara, a încercat să spună Call, dar ea îl strângea aşa de tare, încât a ieşit ceva gen „Arah“. A bătut-o neîndemânatic pe spate. Havoc, încântat la vederea Tamarei, se învârtea în cerc.

Când Tamara i-a dat drumul, chelnerul se uita la ei cu gura căscată. Jasper înlemnise, cu o expresie rece.

— Jasper, eşti un măgar, i-a spus Tamara, hotărâtă. Bates, Call este unul dintre prietenii mei cei mai buni. Este *absolut* sigur invitat la petrecerea asta.

Jasper s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat. Call era gata să strige ceva jignitor după el, când Havoc a început să latre. S-a repezit în viteză, prea repede ca băiatul să-l mai poată prinde. Call a auzit exclamaţiile de surpriză şi de groază ale invitaţilor, care se dădeau la o parte din faţa lupului dezlănţuit. Apoi a auzit pe cineva strigând „Havoc!“, iar mulţimea s-a dispersat destul încât el să-l poată vedea pe Havoc stând pe labele din spate, iar cu cele din faţă pe pieptul lui Aaron. Acesta zâmbea şi îl mângâia

pe Havoc pe ceafă.

Rumoarea invitaţilor creştea: oamenii erau alarmaţi, unii ţipau.

— O, nu, a spus Tamara, muşcându-şi buzele.

— Ce e?

Call deja pornise într-acolo, nerăbdător să ajungă la Aaron. Tamara l-a apucat de mână.

— Havoc este un Călăreţ al Haosului, Call, şi acum s-a urcat cu totul pe Makarul lor. Hai!

Tamara l-a împins în faţă şi, într-adevăr, în acest fel, cu Tamara cârmindu-l prin mulţime ca pe o barcă, lui Call i-a fost mult mai simplu să avanseze. Invitaţii strigau şi alergau în toate părţile. Tamara şi Call au ajuns lângă Aaron exact în clipa în care doi adulţi foarte eleganţi, care aveau un aer îngrijorat, ajunseseră şi ei acolo – un bărbat arătos, cu un costum alb ca zăpada, şi o femeie frumoasă, severă, cu părul negru şi lung împodobit cu flori. Pantofii ei erau evident creaţi de un mag al metalului: ziceai că sunt turnaţi din argint şi sunau ca nişte clopoţei când păşea. Call nici măcar nu putea să-şi imagineze cât de mult puteau să coste.

— Dă-te *jos!* a izbucnit bărbatul, repezindu-se la Havoc, ceea ce, s-a gândit Call, era un gest destul de curajos, chiar dacă unicul pericol la care era expus Aaron ar fi fost să fie lins până la moarte.

— Tată, mamă, a reuşit să articuleze Tamara, cu respiraţia tăiată. Nu vă amintiţi că v-am povestit despre Havoc? E bun. E blând. E un fel de… mascotă a noastră.

Tatăl ei s-a uitat la ea de parcă niciodată nu ar mai fi auzit aşa ceva, dar intervenţia ei i-a dat timp lui Aaron să-l potolească pe Havoc şi să-l apuce de zgardă. Şi-a scufundat mâna în blana lui, i-a frecat urechile. Limba lui Havoc atârna afară din gură de plăcere.

— E uimitor ce reacţie are faţă de tine, Aaron. Chiar reuşeşti să-l îmblânzeşti, a spus mama Tamarei, zâmbindu-i lui Aaron. Lumea din jur a început să scoată exclamaţii de surpriză şi să aplaude, de parcă Aaron ar fi făcut vreo minune, de parcă purtarea firească pe care o avea Havoc

era un semn că Makarul lor va învinge forţa Călăreţilor Haosului.

Call, care stătea în spatele Tamarei, se simţea invizibil şi era cam iritat din cauza asta. Nimănui nu îi păsa că Havoc era câinele lui şi că îşi petrecuse toată vara dresându-l la perfecţie. Nimănui nu îi păsa că în ultimele două luni, în fiecare vineri, el şi Havoc jucau frisbee, până când, la un moment dat, Havoc a spart din greşeală discul în două sau că, odată, Havoc linsese delicat cornetul de îngheţată din mâna unei fetiţe, fără să-i muşte mâna cu totul, aşa cum ar fi făcut dacă nu i-ar fi spus Call să nu o facă, ceea ce era clar un punct bun pentru el, fiindcă un Principe al Întunericului n-ar fi făcut asta niciodată.

Nimeni nu era interesat de nimic altceva decât de Aaron. Aaron cel perfect, într-un costum chiar mai elegant decât cel pe care îl purta Jasper, avea acum o tunsoare nouă, caraghioasă, din cauza căreia îi cădea tot părul pe ochi. Call a observat cu o oarecare satisfacţie că lângă unul dintre buzunarele sacoului fiţos erau urme de labe murdare.

Call ştia că nu ar trebui să gândească aşa. Aaron era prietenul lui. Aaron nu avea familie, nu avea nici măcar un tată care să încerce să-l ucidă. Era bine că lumea îl plăcea pe Aaron. Asta însemna că Havoc poate să rămână la petrecere şi că probabil cineva îi va împrumuta lui Call treizeci de dolari fără prea multe discuţii.

Când Aaron i-a zâmbit lui Call, cu o faţă luminoasă, acesta a făcut eforturi să-i zâmbească şi el.

— De ce nu-i cauţi prietenului tău o ţinută de petrecere? a spus mama Tamarei, făcând amuzată semn cu capul spre Call. Şi, Stebbins, du-te şi plăteşte taxiul cu care a venit. Stă la poartă de o veşnicie.

I-a zâmbit lui Call. El nu prea ştia ce să creadă despre ea. Părea prietenoasă şi caldă, dar lui i se părea că prietenia şi căldura aia a ei are ceva care nu e chiar real.

— Dar grăbiţi-vă. Partea interesantă trebuie să înceapă curând.

Aaron l-a tras pe Havoc spre casă.

— Call poate să ia nişte haine de la mine, a spus el.

— Da, hai să ne spui ce s-a întâmplat, a spus Tamara, luând-o înainte. Să nu înţelegi că nu ne bucurăm că te vedem, dar ce faci aici? De ce nu ai sunat să spui că vii?

— Din cauza tatălui tău? a întrebat Aaron, cu o privire încărcată de compasiune.

— Da, a spus încet Call.

Au intrat pe uşile înalte de sticlă într-o cameră placată cu marmură, plină de covoare somptuoase, în culori aprinse. În timp ce urcau o scară ridicolă, lucrată superb în fier forjat, Call le-a spus repede o poveste despre cum Alastair îi interzisese să se întoarcă la Magisterium. Partea aceea era chiar adevărată; Tamara şi Aaron ştiau deja că lui Alastair nu îi plăcea ideea că băiatul merge la şcoala de magie. Era verosimil să pornească de aici ca să justifice o ceartă mai mare, una care să motiveze teama lui Call că tatăl lui avea de gând să-l închidă în pivniţă şi să-l ţină acolo. A mai adăugat şi că Alastair îl detesta pe Havoc şi se purta urât cu el, ca să câştige mai multă simpatie.

Când a terminat, Call aproape că era el însuşi convins că aşa fusese. Părea o poveste mai credibilă decât cea adevărată.

Tamara şi Aaron au scos toate exclamaţiile de înţelegere la care se aştepta el şi au pus o mie de întrebări, aşa că atunci când Tamara a plecat, lăsându-l să se schimbe, Call a răsuflat uşurat. L-a luat şi pe Havoc cu ea. Call s-a dus cu Aaron în camera în care acesta stătea şi s-a aşezat pe patul de dimensiuni gigantice din mijlocul ei. Pereţii erau încărcaţi de obiecte cu aspect străvechi, iar Call presupunea că Alastair ar fi fost în stare să omoare pe cineva ca să pună mâna pe ele: platouri mari de metal cu incrustaţii, tăbliţe de ardezie cu modele liniare şi bucăţi de metal aşezate pe mătase lucioasă şi înrămate. Erau nişte ferestre largi care dădeau spre spaţiul verde de lângă casă. Deasupra patului era un candelabru de care atârnau cristale albastre în formă de clopoţei.

— O cameră ca lumea, ce zici? a spus Aaron, care în mod clar era şi el puţin copleşit de ce era acolo.

S-a dus la şifonierul impunător din lemn care se afla în colţ şi l-a deschis. A scos de acolo nişte pantaloni albi şi o cămaşă, pe care i le-a adus lui Call.

— Ce? a întrebat el alarmat, văzând că băiatul nu face nicio mişcare să le ia din mâna lui.

Call și-a dat seama abia acum că rămăsese cu ochii holbaţi.

— Nu mi-ai spus că stai acasă la Tamara, a spus el.

Aaron a ridicat din umeri.

— E aiurea.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ții secret!

— Nu am ţinut secret, a spus Aaron vehement. Dar niciodată nu a venit vorba despre asta.

— Nici măcar nu mai semeni cu tine, a spus Call, luând hainele.

— Ce vrei să spui?

Aaron părea surprins, dar Call nu înţelegea cum ar putea să fie surprins. El nu îl văzuse niciodată îmbrăcat cu haine atât de elegante ca acum, nici măcar atunci când fusese declarat Makar în faţa tuturor celor din Magisterium şi din Adunare. Pantofii lui noi probabil costau câteva sute de dolari. Era bronzat şi sănătos.

Mirosea a aftershave, deși nu avea nevoie să se bărbierească. Probabil îşi petrecuse toată vara plimbându-se cu Tamara şi mâncând numai chestii sănătoase. Nicio masă cu pizza pentru Makar.

— Te referi la haine?

Aaron le-a înghesuit în şifonier, puţin jenat.

— Părinţii Tamarei au insistat să le iau. Şi mi s-a părut că ar fi ciudat să mă îmbrac aici în blugi şi tricou când toţi ceilalţi se îmbracă întotdeauna aşa de…

— Scump? a spus Call. Ei, cel puţin nu ai apărut aici în pijama.

Aaron a zâmbit.

— Tu ai ştiut întotdeauna să-ţi faci intrarea, a spus el.

Call s-a gândit că se referă la momentul întâlnirii lor, când au dat Testul Fierului, iar el reuşise să facă cerneala din stilou să explodeze şi să-l păteze din cap până în

picioare.

A luat hainele şi a intrat la baie să se schimbe. Erau prea mari de el, aşa cum de altfel se aşteptase. Aaron avea mai mulţi muşchi decât el. S-a hotărât să-şi sumece mânecile sacoului – până la cot, practic – şi şi-a dat cu mâna udă prin păr, ca să nu-i mai stea ciufulit.

Când s-a întors în dormitor, Aaron stătea la fereastră, uitându-se jos, pe pajişte. În mijlocul spaţiului verde era o fântână şi în jurul ei se adunase o mulţime de copii care aruncau cu un soi de substanţă ce făcea ca apa să se coloreze în diferite nuanţe.

— Deci îţi place aici? a întrebat Call, străduindu-se din răsputeri să nu pară invidios.

Nu era vina lui Aaron că era el Makarul. Aaron nu era vinovat de nimic din toate astea.

Aaron şi-a dat la o parte părul din ochi. Piatra neagră de pe brăţara lui, cea care arăta că Aaron poate accesa magia haosului, a strălucit.

— Ştiu că nu aş fi fost aici dacă nu eram Makar, a spus el, de parcă şi-ar fi dat seama ce gândeşte Call. Părinţii Tamarei sunt drăguţi. Foarte drăguţi. Dar ştiu că nu ar fi fost aşa dacă eram numai Aaron Stewart, băiatul de la orfelinat. Pentru ei dă bine, din punct de vedere politic, să aibă lângă ei Makarul. Chiar dacă acesta nu are decât treisprezece ani. Mi-au spus că pot să stau aici cât vreau eu.

Call simţea că resentimentele lui încep să se evapore. S-a întrebat de cât timp aşteptase oare Aaron să audă asta, că poate să rămână undeva cât vrea el. S-a gândit că, probabil, de multă vreme.

— Tamara e prietena ta, a spus el. Şi nu din motive politice sau pentru că eşti cine eşti. A fost prietenă cu tine când nu ştia nimeni că eşti Makar.

Aaron a început să zâmbească.

— Şi tu la fel.

— Cred că am avut o relaţie ok, a spus el concesiv, iar Aaron a zâmbit din nou.

— Numai că a fi Makar la şcoală e o chestie, a spus el.

Dar în vara asta, a fi Makar a însemnat să joc un rol şi să merg la petreceri de genul ăsta. Să fiu prezentat la o grămadă de oameni şi toată lumea să fie impresionată că mă cunoaşte şi să mă trateze cu o atenţie specială. Este… amuzant.

A înghiţit în sec.

— Ştiu că atunci când am aflat că sunt Makar nu mi-a plăcut deloc, dar acum nu pot să nu mă gândesc că viaţa mea ar putea să fie destul de mişto. Adică, dacă nu ar fi existat Inamicul. E rău că simt asta?

Ochii lui i-au căutat privirea lui Call.

— Nu pot să întreb pe altcineva în afară de tine. Nimeni nu mi-ar da un răspuns sincer.

Şi, într-o clipă, resentimentele lui Call n-au mai existat deloc. Îşi amintea cum stătea Aaron pe canapea, în camera lor de la şcoală, încă palid la faţă, după ce fusese obligat să iasă în faţa tuturor celor din Magisterium, ca maeştrii să anunţe că el este unica speranţă pe care o are toată lumea şi că el o să-i conducă în lupta împotriva Inamicului.

Un inamic *exista*, Call ştia asta. Numai că nu era cel care credeau ei. Şi *existau* oameni care chiar l-ar fi vrut mort pe Aaron. Şi care nu aveau de gând să se oprească. Decât dacă le-ar fi spus Inamicul…

Dacă Inamicul ar fi fost Call, ei bine, atunci Aaron ar fi în siguranţă, nu? Dacă Maestrul Joseph îl aştepta pe Call să pună la cale un atac, atunci Maestrul Joseph avea ghinion. Call nu ar fi făcut niciodată ceva care să-i rănească prietenii. Pentru că el avea prieteni. Iar asta era ceva ce un Principe al Întunericului n-ar avea, nu?

I-a venit brusc în minte cum căzuse tatăl său la pământ. Nici tatălui său nu ar fi crezut vreodată că o să ajungă să-i facă rău.

— Nu e rău să îţi placă să fii Makar, a spus Call în cele din urmă. Atât timp cât nu scapi din vedere că Inamicul e o chestie destul de serioasă.

— Ştiu, a spus încet Aaron.

— Şi atât timp cât nu devii arogant. Dar nu trebuie să-ţi faci griji cu asta, fiindcă mă ai pe mine şi pe Tamara ca să-

ţi amintim că eşti acelaşi ratat care ai fost şi până acum.

Aaron a zâmbit cu un colţ al gurii.

— Mersi.

Call nu îşi dădea seama dacă Aaron era sarcastic sau sincer. Tocmai deschisese gura, ca să clarifice situaţia, când Tamara a crăpat uşa şi s-a uitat la ei.

— Băieţi, sunteţi gata? Pe bune, Call, cât timp îţi ia să te îmbraci?

— Suntem gata, a spus Aaron, îndepărtându-se de fereastră.

Afară, Call putea să vadă magia strălucind pe pajişte.

CAPITOLUL PATRU

Call a înţeles de ce copiii din împrejurimi ar fi vrut să se strecoare la petrecere. Când a trecut iar de uşile de sticlă cu Aaron, Tamara şi un Havoc proaspăt periat, cu lesă nouă, a nimerit în plină desfăşurare a evenimentelor şi a fost uimit.

Mesele, acoperite cu feţe de masă fine, erau încărcate cu platouri de mâncare – cârnăciori de pui în aluat, fructe tăiate în formă de lună, stele şi soare, salate de verdeţuri şi murături, grămezi de brânză cremoasă şi biscuiţi săraţi, creveţi pane pe scobitori, scoici fripte, ton fript, aspicuri cu bucăţele de carne suspendate în ele şi cutiuţe mici cu bobiţe negre aşezate în boluri de gheaţă, despre care Call şi-a închipuit că e probabil caviar.

Sculpturi în gheaţă de înălţimea unui leu, în formă de minotaur, erau prevăzute cu nişte aripi transparente care fluturau, răcorind aerul, broaşte de gheaţă săreau de pe o masă pe alta, o corabie de piraţi, tot din gheaţă, s-a înălţat întâi la cer, apoi a coborât şi a început să alunece pe stânci

de gheaţă. La masa centrală, o fântână de gheaţă arunca jeturi de punci în loc de apă. Patru păuni de gheaţă se plimbau pe marginea fântânii şi puneau în pahare de gheaţă băutură pentru cei care treceau pe acolo, cu ajutorul ghearelor strălucitoare.

Zona meselor era străjuită de un gard viu, tuns frumos, în diferite forme – flori, simboluri, modele, litere. Flori strălucitoare umpleau fiecare arbust, dar cea mai spectaculoasă era o arcadă uimitoare cu o cascadă de foc lichid. Acesta ardea şi arunca scântei pe iarbă, iar fete desculţe, cu rochii frumoase, alergau peste tot şi îşi băgau mâinile sub ploaia de foc care se prelingea pe ele fără să le ardă. Tocmai pentru a sublinia acest lucru, în aer, deasupra fântânii, plutea un indicator colorat. Pe el scria COPII, VĂ RUGĂM, JUCAŢI-VĂ CU FOCUL!

Într-un fel, şi lui Call îi venea să alerge de colo-colo, dar nu ştia dacă are voie, dacă nu cumva era doar pentru copii. Havoc adulmeca prin iarbă să găsească resturi de mâncare. Tamara îi legase o fundă roz la gât. Call se întreba dacă nu cumva Havoc se simte umilit. Nu părea.

— Ai fost toată vara la petreceri de-astea? l-a întrebat el pe Aaron.

Aaron a părut puţin stânjenit.

— Cam toată.

— Eu am fost la petreceri de-astea de când mă ştiu, a spus Tamara, trăgându-i după ea. Sunt doar nişte petreceri. Devin plictisitoare foarte repede. Acum veniţi cu mine, vrăjitoriile sunt chiar mişto. Nu trebuie să le ratăm.

Au trecut pe lângă gardul viu şi cascada de foc, pe lângă mese şi pe lângă grupurile de petrecăreţi şi au ajuns la o pajişte întinsă, unde se adunase un mic grup. Call putea să-şi dea seama că sunt magi nu numai după brăţările discrete pe care le aveau la mână, ci şi după aerul acela de putere şi siguranţă pe care îl arborau.

— Ce o să se întâmple? a întrebat Call.

Tamara a zâmbit.

— Magii o să facă demonstraţii.

De parcă ar fi auzit-o, unul dintre magi, un bărbat solid

şi creol, a ridicat mâna. Zona din jurul magilor a început să se aglomereze, după ce domnul şi doamna Rajavi i-au chemat pe invitaţi acolo.

— El e Maestrul Cameron, a şoptit Tamara, cu ochii la magul a cărui mână începuse să strălucească. Predă la Collegium. Face cele mai bune vrăji cu…

Brusc, din mâna magului s-a ridicat un val. Acum părea că iarba este o mare, iar el voia să ridice un talaz. Valul s-a făcut tot mai mare, s-a ridicat deasupra lor, umbrind toată petrecerea, aşa de mare încât ar fi putut dărâma casa şi ar fi inundat pământul. Call a respirat precipitat.

Aerul mirosea a apă de mare. În interiorul valului se vedeau chestii care se mişcau. Ţipari şi rechini îşi căscau fălcile. Un jet de apă sărată l-a izbit pe Call peste faţă şi tot valul acela s-a prăbuşit… şi a dispărut.

Toată lumea a început să aplaude. Şi Call ar fi aplaudat dacă nu ar fi avut în mână lesa lui Havoc. Havoc scheuna şi îşi tot freca botul prin blană. Nu-i plăcea deloc să se ude.

— Apa, a încheiat Tamara, râzând, propoziţia pe care o începuse. Odată, când era foarte cald, a venit pe la noi şi a făcut un fel de aspersor uriaş chiar lângă piscină. Toată lumea s-a băgat sub el, chiar şi Kimiya.

— Adică cum, chiar şi Kimiya? s-a auzit o voce glumeaţă. Îmi place şi mie apa la fel ca oricui!

Sora mai mare a Tamarei, îmbrăcată cu o rochie argintie şi cu sandale, se apropiase de ei din spate. Îl ţinea de mână pe Alex Strike, care intra în anul patru la Magisterium şi era adesea asistentul Maestrului Rufus. El era îmbrăcat în blugi şi tricou, iar la mână avea brăţara de bronz, fiindcă nu apucase să o capete pe cea de argint. I-a zâmbit lui Call.

— Hei, copilu’, a spus el.

Call a zâmbit puţin stânjenit. Alex fusese întotdeauna drăguţ cu el, nu ştia că e prieten cu sora mai mare a Tamarei. Kimiya era foarte drăguţă şi populară şi, de câte ori se afla prin preajma ei, Call simţea că e gata să cadă sau să ia foc. Era logic ca două persoane la fel de populare să fie împreună, dar asta îl făcea să fie conştient de o

groază de alte lucruri – de şchiopătatul lui, de părul lui ciufulit, de faptul că era îmbrăcat în haine împrumutate de la Aaron.

Maestrul Cameron şi-a încheiat demonstraţia cu o ploaie de picături strălucitoare pe care le-a aruncat drept spre invitaţi. Toţi au început să ţipe, anticipând că vor fi udaţi, dar apa s-a evaporat deasupra capetelor lor, transformându-se în vapori coloraţi. Domnul şi doamna Rajavi au deschis seria de aplauze, deoarece un alt mag venise în faţă, de data aceasta o femeie înaltă, cu o coroană superbă aşezată pe părul argintiu. Call şi-a dat seama că era femeia care trecuse pe lângă el cu hotărâre, atunci când se afla pe treptele de la intrare.

— Anastasia Tarquin, a spus Tamara în şoaptă. E mama vitregă a lui Alex.

— Chiar ea în persoană, a confirmat Alex.

Expresia pe care o avea el uitându-se la ea era neutră. Call se întreba dacă o place. Când Call era mic, ar fi vrut ca tatăl lui să se căsătorească iar, ca să aibă o mamă vitregă; i se părea că ar fi fost mai bine cu mamă vitregă decât cu niciuna. Numai când se mărise încetase să se mai întrebe cum ar fi fost, fiindcă se gândea că era posibil să fie o persoană care lui nu i-ar fi plăcut.

Anastasia Tarquin a ridicat cu un gest ferm amândouă mâinile, în care ţinea câte o baghetă subţire de metal. Când le-a lăsat jos, ele au rămas drepte, suspendate în faţa ei. A pocnit din degete şi una dintre ele a început să vibreze, emiţând o notă muzicală perfectă. Call a tresărit surprins.

Alex s-a uitat spre el.

— Tare, nu? Când o să stăpâneşti metalul, o să poţi şi tu să-l faci să vibreze pe oricare frecvenţă vrei tu.

Baghetele de metal acum tremurau, fiecare dintre ele sunând ca o coardă diferită de chitară, trimiţând în aer un torent muzical. Lui Call îi plăcea muzica la fel ca oricui, dar niciodată nu se gândise cu adevărat aşa la ea, nu se gândise că magia alchimică ar putea fi folosită nu doar pentru a construi sau a apăra, pentru a ataca sau a te bate,

ci ca să faci muzică. Muzica era ca o ploaie care pătrundea prin aerul umed; îl făcea să-şi închipuie cascade şi gheţuri care plutesc pe oceanul îndepărtat.

Când ultima notă muzicală s-a estompat, baghetele de metal s-au prăbuşit din aer şi au căzut pe pământ, topindu-se ca apa de ploaie în noroi. Doamna Tarquin a făcut o plecăciune şi s-a retras într-un val de aplauze. În timp ce se îndepărta, a făcut cu ochiul înspre Alex. Poate au început să se înţeleagă, până la urmă.

— Şi acum, a spus domnul Rajavi, poate chiar Makarul nostru, Aaron Stewart, ne va face favoarea de a ne arăta o demonstraţie de magie a haosului.

Call a simţit cum Aaron înţepeneşte lângă el, în timp ce toată lumea aplauda cu entuziasm. Tamara s-a întors şi l-a bătut pe umăr pe Aaron. El s-a uitat o clipă la ea, muşcându-şi buzele, după care s-a îndreptat de spate şi a mers în mijlocul cercului de magi.

Părea foarte mic acolo.

Să faci scamatorii şi să mergi la petreceri. Asta îi spusese Aaron lui Call, dar el nu se gândise că avea în vedere scamatorii la propriu. Call nu avea nici cea mai mică idee ce ar putea să facă un mag al haosului care să fie cât de cât simpatic sau artistic. Îşi amintea rotocoalele de întuneric devorator în care lupii aceia Călăreţi ai Haosului dispăruseră; îşi amintea elementalele de haos prevăzute cu guri largi şi umede; şi era cuprins de un frison, ceva între groază şi nerăbdare.

Aaron a ridicat mâinile, cu degetele răsfirate. Din ele a ieşit întuneric. Din mulţime se auzeau sâsâituri şi mai mulţi oameni se alăturaseră mulţimii, fără să-și ia ochii de la Makarul lor şi de la umbrele tot mai mari din jurul lui. Magia haosului venea din vid, venea din nimic. Era creaţie şi distrugere adunate laolaltă, iar Aaron o stăpânea.

O clipă, chiar şi lui Call i-a fost puţin cam frică de el.

Umbrele s-au concentrat în două siluete gemene de elementale ale haosului. Erau creaturi subţiri, înguste, care aduceau cu nişte ogari făcuţi în întregime din întuneric, mai mici decât cel care era în cuşca Maestrului

Joseph. Totuşi, ochii lor sticleau de nebunia vidului.

Din toate părţile s-au auzit exclamaţii de uimire. Tamara l-a strâns pe Call de braţ.

Call, cel puţin, rămăsese cu gura căscată. Asta nu părea deloc o scamatorie. Chestiile alea păreau chiar periculoase. Se uitau înspre mulţime cu un aer care arăta că nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-i devoreze pe toţi cei care se uită la ei şi să-şi înfigă dinţii în oasele celor care stăteau pe lângă mesele cu mâncare.

Au început să alunece sinuos prin iarbă.

Ok, Aaron, a spus Call în gând. *Închide-le. Retrage-le. Fă ceva!*

Aaron a ridicat mâna. Fâşii de întuneric au început să iasă în spirală din degetele lui. Una dintre sprâncene era încreţită de concentrare. A întins mâna…

Havoc a început să latre sălbatic, făcându-i să tresară şi pe Call şi pe Aaron. Call a sesizat fracţiunea de secundă în care concentrarea lui Aaron s-a disipat şi umbrele au început să dispară din degetele lui.

Indiferent ce-o fi vrut să facă, nu s-a mai întâmplat. Dimpotrivă, unul dintre elementalele haosului a sărit prin aer, spre mama Tamarei. Ochii acesteia s-au lărgit şi gura i s-a căscat de o groază uimită. Mâna ei a ţâşnit cu un foc care izbucnea din mijlocul palmei.

Aaron a căzut în genunchi, cu amândouă mâinile bălăbănindu-se. Întunericul a explodat peste tot, acoperind elementalele. Prima creatură a dispărut, la fel şi geamăna ei. Elementalele haosului nu mai erau, se risipiseră în umbrele care se topeau în lumina soarelui. Call a devenit conştient că era din nou o zi de vară, o zi de vară la o petrecere de fiţe în aer liber. Nu mai era sigur că fusese într-adevăr vreun pericol.

Toată lumea a început să râdă şi să bată din palme. Chiar şi doamna Rajavi părea încântată.

Aaron respira greu. Chipul lui era palid, iar în obraji avea o roşeaţă ciudată, de parcă ar fi fost bolnav. Nu arăta ca cineva care abia terminase de făcut o scamatorie. Arăta ca cineva care fusese pe punctul de a face ca mama

prietenei lui să fie mâncată.

Call s-a întors spre Tamara.

— Ce-a fost asta?

Ochii ei străluceau.

— Cum adică? A făcut o treabă excelentă!

— Putea să moară! i-a şuierat Call, renunţând să mai adauge că şi mama ei ar fi putut să moară. Aaron se ridicase acum în picioare şi îşi făcea loc prin mulţime spre ei. Nu reuşea să se apropie prea repede, fiindcă toată lumea părea dornică să se ducă la el, să-l atingă, să-l felicite şi să-l bată pe spate.

Tamara s-a strâmbat.

— A fost doar o scamatorie pentru petrecere, Call. Toţi magii ceilalţi erau lângă el. Ar fi intervenit dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Call aproape că simţea gustul coclit al furiei în gât. El ştia, iar Tamara ştia şi ea, că magii nu erau infailibili. Nu întotdeauna puteau să intervină la timp să oprească ceva rău. Nimeni nu intervenise să-l oprească pe Constantine Madden când a forţat aşa de mult magia haosului, încât l-a ucis pe fratele său şi a fost gata să distrugă Magisterium. Fusese aşa de grav rănit şi afectat de ce se întâmplase, încât după aceea a purtat în permanenţă o mască de argint care să-i acopere faţa. Probabil că detesta felul în care arăta.

Call îşi ridicase mâna la faţă să-şi atingă pielea nevătămată tocmai când Aaron a reuşit să ajungă la ei, îmbujorat şi cu privirea speriată.

— Nu vreţi să mergem să ne aşezăm undeva? a spus el încet, ca să nu fie auzit de cei din jur. Simt nevoia să-mi revin.

— Sigur.

Call s-a poziţionat ceva mai în faţa lui Aaron şi s-a aplecat spre Havoc.

— Trage-mă la fântână, i-a spus el în şoaptă lupului, iar Havoc l-a târât înainte. Mulţimea se dădea la o parte în grabă ca să-l lase pe Havoc să treacă, iar Call, Tamara şi Aaron veneau în urma lui. Call a văzut că Alex se uită cu

simpatie după ei, deşi Kimiya deja îşi concentrase atenţia asupra următorului număr de magie.

În spatele lor s-au ridicat nişte scântei colorate, după ce au trecut de nişte arbuşti tunşi în formă de scut şi au ajuns la o fântână. Aceasta era rotundă, făcută din piatră galbenă şi avea un aspect vechi, care îl făcea pe Call să creadă că fusese adusă de undeva. Aaron s-a aşezat pe marginea fântânii şi şi-a trecut mâinile prin părul lui blond şi mătăsos.

— Detest tunsoarea asta, a spus el.

— Arată bine, a spus Call.

— Nu crezi cu adevărat asta, a spus Aaron.

— Nu chiar, a spus Call şi i-a zâmbit lui Aaron într-un fel care spera să pară încurajator. Aaron părea îngrijorat. Poate nu fusese chiar aşa de încurajator.

— Te simţi bine?

Aaron a tras adânc aer în piept.

— Doar că…

— Aţi auzit?

O voce de adult s-a auzit de undeva, printre frunze. Era o voce gravă şi joasă; Call o mai auzise şi altă dată.

— Cineva a intrat săptămâna trecută în Collegium. Au încercat să fure Alkahestul.

Call şi Aaron s-au uitat lung unul la altul, apoi la Tamara, care rămăsese înţepenită. Ea a pus un deget la buze, făcându-le semn să tacă.

— Cineva? a răspuns o voce moale de femeie. Vrei să spui slugile Inamicului. Altcineva cine? Vrea să înceapă iar războiul.

— Niciun Alkahest stricat n-o să-l salveze când Makarul nostru va fi instruit şi pregătit de luptă, a venit răspunsul.

— Dar dacă ar fi în stare să-l repare, atunci tragedia lui Verity Torres s-ar putea repeta, a avertizat plină de nervozitate o a treia voce, de bărbat. Makarul nostru este tânăr, aşa cum era şi ea. Avem nevoie de timp. Alkahestul este mult prea important pentru noi ca să privim cu uşurinţă o tentativă de furt.

— Acum îl duc într-o locaţie mai uşor de păzit.

Iar vocea femeii.

— Au fost proşti să-l ţină aşa la vedere de la început.

— Până când nu suntem siguri că este bine păzit, securitatea Makarului nostru trebuie să fie prioritatea numărul unu, a spus primul vorbitor.

Aaron stătea nemişcat pe marginea fântânii, iar susurul acesteia se auzea tare în urechile lui Call.

— Eu aveam impresia că, dacă avem pe lângă noi un Makar, *noi* o să fim în siguranţă, a spus cel cu vocea agitată. Dacă noi stăm să-l păzim pe el, pe noi cine ne mai păzeşte?

Call s-a ridicat, speriat de gândul că erau pe punctul să audă ceva rău spus de un mag despre Aaron. Ceva şi mai rău decât speculaţiile în legătură cu planul Inamicului de a-l ucide.

Call ar fi vrut să-i poată spune lui Aaron că e convins că nu Inamicul Morţii a încercat să fure Alkahestul – ce-o mai fi şi aia – şi că, altceva decât să se răzbune pe Jasper, el nu are în plan.

Evident, n-avea nici cea mai vagă idee ce punea la cale Maestrul Joseph. Aşa că poate angajaţii Inamicului Morţii *chiar erau* în spatele tentativei de furt, ceea ce nu era prea încurajator. Maestrul Joseph avea destulă putere el însuşi. Se descurcase singur, fără Constantine Madden, timp de treisprezece ani, oricât zicea el că avea nevoie de Call.

— Hai, a spus Tamara cu voce tare, apucându-l de braţ pe Aaron şi trăgându-l în sus.

Probabil că gândise şi ea cam acelaşi lucru ca şi el.

— Mor de foame. Hai să luăm ceva de mâncare.

— Bine, a spus Aaron, dar Call putea să jure că nu-i arde de asta.

Cu toate acestea, i-a urmat şi el pe Call şi pe Tamara la masa cu mâncare şi s-a uitat cum Call umple trei farfurii cu vârf de creveţi, scoici, cârnaţi şi brânză.

Oamenii veneau întruna la Aaron, să-l felicite pentru felul în care controlează elementalele haosului, dornici să-l invite peste tot sau să-i spună cum au fost ei implicaţi în ultimul război. Aaron era politicos şi dădea din cap chiar şi

la poveştile cele mai plictisitoare.

Call i-a pregătit Tamarei o farfurie cu brânzeturi, mai mult ca să-şi arate că un Principe al Întunericului nu ar pregăti farfurii cu brânză altora. Pe Principii Întunericului nu i-ar fi interesat că prietenilor lor le e foame.

Tamara a luat farfuria cu brânzeturi, a ridicat din umeri şi a mâncat o caisă deshidratată.

— Chestia asta e aşa de plictisitoare, a şoptit ea. Nu-mi vine să cred că Aaron n-a murit până acum de plictiseală.

— Trebuie să facem ceva, a spus Call, aruncând în sus un crevete şi prinzându-l în gură. Tipii ca Aaron se poartă foarte frumos, până când izbucnesc şi aruncă în neant pe vreun idiot enervant.

— Nu e adevărat, a spus Tamara, dându-şi ochii peste cap. Poate tu aşa ai face, dar Aaron, nu.

— A, nu?

Call a ridicat din sprâncene.

— Ia, uită-te la faţa lui Aaron şi zi că nu e aşa.

Tamara l-a studiat pe Aaron un moment lung. Aaron nu putea să scape de conversaţia unui mag bătrân şi slăbănog, îmbrăcat într-un costum roz şi ochii lui păreau de gheaţă.

— Bine. Ştiu unde am putea să mergem.

A lăsat farfuria pe care i-o adusese Call şi l-a apucat pe Aaron de mânecă. El s-a întors surprins spre ea şi apoi, când Tamara l-a tras de acolo spre casă, a ridicat neputincios din umeri spre adultul care vorbea cu el. Call şi-a abandonat şi el pe o balustradă de piatră mâncarea pe jumătate terminată şi s-a grăbit după ei. Tamara a avut un zâmbet luminos şi nebun când l-au băgat pe Aaron în casă, cu Havoc tropăind după ei.

— Unde mergem? a întrebat Aaron.

— Haide!

Tamara i-a dus prin casă până au ajuns la o bibliotecă înţesată de cărţi cu coperţi scumpe. Ferestrele erau în pătrăţele de sticlă colorată, care aruncau peste tot scântei vesele de lumină, iar pe jos erau nişte covoare roşii şi pufoase.

Tamara a traversat camera şi s-a îndreptat spre un şemineu masiv. De fiecare parte a şemineului era câte o urnă de piatră, în care erau incrustate agate multicolore. Amândouă aveau inscripţionate câte un cuvânt.

Tamara a luat una dintre urne şi a întors-o spre ei ca să se vadă cuvântul inscripţionat. *Prima.* S-a dus la a doua urnă şi a întors-o şi pe aceea, ca să se vadă cuvântul. *Materia. Prima materia*, ştia şi Call, era un termen din alchimie. Însemna substanţa elementară a universului, substanţa din care provenea orice element, în afară de haos – pământul, apa, focul, aerul, metalul şi sufletul.

S-a auzit un declic ascuţit şi o parte a peretelui s-a dat la o parte, dând la iveală un coridor de piatră bine luminat.

— Uau, a făcut Call.

Nu ştia unde o să-i ducă Tamara – în camera ei sau, poate, într-un colţ liniştit din casă. Dar la o uşă secretă nu se aşteptase.

— Când aveai de gând să-mi spui despre asta? a spus Aaron, întorcându-se spre Tamara. Stau aici de o lună!

Tamara părea încântată de ideea că păstrase acest secret faţă de el.

— N-ar trebui să-l arăt nimănui. Ai noroc că-l vezi şi acum, *Makarule.*

Aaron a scos limba la ea. Tamara a râs, s-a strecurat pe hol şi a întins mâna să ia o torţă de pe perete. Torţa strălucea cu o lumină de un verde strălucitor şi emana un miros slab de sulf. A pornit pe coridor, oprindu-se atunci când băieţii rămâneau în urmă. A pocnit din degete şi buclele i s-au unduit.

— Haideţi! a spus ea. Mişcaţi-vă, mocăiţilor!

Ei s-au uitat unul la altul, au ridicat din umeri şi au mers după ea.

În timp ce mergeau, cu Havoc suflând lângă ei, Call a înţeles de ce erau aşa de înguste coridoarele acelea – ele duceau prin toată casa, ca nişte vene pe lângă oase, astfel încât oricine, din orice încăpere, putea fi spionat. La intervale regulate existau mici trape care dădeau înspre un fel de conducte de aer, care aveau nişte grilaje de fier

forjat.

Call a deschis un grilaj şi a văzut bucătăria, unde personalul pregătea carafe de limonadă proaspătă de trandafiri şi aşeza pătrăţele minuscule de ton pe câte o frunză, plasându-le pe platouri mari de sticlă. A deschis o altă uşă de fier şi i-a văzut pe Alex şi pe sora Tamarei stând îmbrăţişaţi pe o sofa, alături de două statui de alamă care înfăţişau nişte ogari. Tocmai când se uita la ei, Alex s-a aplecat spre Kimiya şi a sărutat-o.

— Ce faci?

Tamara l-a chemat la ea, vorbind în şoaptă.

— Nimic!

Call a închis uşor grătarul de fier. A mai mers puţin înainte, fără să mai cedeze tentaţiei de a se uita, dar s-a oprit când i-a auzit pe părinţii Tamarei. Când s-a oprit, l-a auzit pe domnul Rajavi spunând ceva despre invitaţii de la petrecere. Call ştia că trebuie să se ducă după Tamara, dar curiozitatea lui era prea mare ca să nu tragă cu urechea.

Aaron s-a oprit şi s-a întors să se uite la Call. El a făcut un gest de chemare, iar Aaron şi Tamara s-au apropiat de deschizătură. Aaron a deschis grilajul cu mişcări agile şi au privit cu toţii în jos pe deschizătură.

— Nu cred că e bine…, a început Tamara, dar se pare că pe la jumătatea propoziţiei curiozitatea i-a învins obiecţiunile. Call se întreba de câte ori făcuse ea asta când era singură şi ce secrete aflase.

Mama şi tatăl Tamarei stăteau în picioare în biroul lor, de o parte şi de alta a unei mese de mahon. Pe masă era o tablă de şah, dar Call nu vedea caii, turele şi pionii obişnuiţi; erau nişte piese pe care nu le mai văzuse vreodată.

— Anastasia, evident, a încheiat domnul Rajavi.

Nimeriseră la jumătatea propoziţiei. Doamna Rajavi a dat din cap.

— Evident.

A ridicat un pahar gol de pe o tavă de argint şi l-a umplut sub ochii lor cu un lichid palid.

— Mi-aş dori să avem posibilitatea să nu mai invităm

vreun deWinter la petrecerile astea. Cei din familia aia cred că, dacă ei se prefac suficient că încă mai trăiesc în zilele de glorie ale industriei magice, nu-şi dă nimeni seama cât de jerpelite le sunt hainele sau conversaţia. Slavă Domnului că Tamara n-o să mai aibă de-a face cu fiul lor după ce începe şcoala.

Domnul Rajavi a pufnit.

— Cei din familia deWinter mai au încă prieteni în Adunare. Nu ai cum să-i dai la o parte de tot.

Aaron părea dezamăgit că asistă doar la o bârfă, dar Call era încântat. Părinţii Tamarei erau grozavi, a tras el concluzia. Oricine îşi dorea să nu-l mai aibă pe Jasper la o petrecere era un tip OK pentru el.

Domnul Rajavi s-a strâmbat.

— E clar că ei încearcă să-l împingă pe băiatul mai mic în calea Makarului. Probabil în speranţa că, dacă se împrietenesc, se va lua ceva din gloria lui şi la el şi, indirect, şi la familie.

— Din ce mi-a spus Tamara, Jasper nu prea a reuşit să se facă simpatic faţă de Aaron, a spus sec doamna Rajavi. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru asta, dragă. Tamara este în grupa de ucenici a Makarului, nu Jasper.

— Şi Callum Hunt, evident.

Mama Tamarei a sorbit din pahar.

— Ce părere ai despre el?

— Seamănă cu tatăl lui, s-a încruntat domnul Rajavi. Din păcate pentru Alastair Hunt. A fost un mag al metalului foarte promiţător când studia cu Maestrul Rufus.

Call a îngheţat. Aaron şi Tamara se uitau amândoi la el puţin speriaţi când domnul Rajavi a continuat.

— A fost înnebunit de moartea soţiei în Masacrul Rece, aşa se spune. S-a irosit nemaifolosind magia, şi-a irosit viaţa. Totuşi n-avem niciun motiv să nu-l primim cu braţele deschise pe fiul lui. A văzut ceva la el Maestrul Rufus din moment ce l-a ales ca ucenic.

Call a simţit mâna Tamarei pe braţul lui, trăgându-l de la deschizătură. Aaron a închis grilajul şi au plecat mai departe pe hol, iar Call îşi ţinea mâna încleştată în blana

lui Havoc, ca să se simtă mai sigur pe el. Parcă avea un gol în stomac şi s-a simţit uşurat când au ajuns la o uşă îngustă, care s-a deschis fără zgomot către o cameră ce părea să fie tot un birou. Lumina verde-aurie a torţei lăsa să se vadă nişte canapele mari şi confortabile aşezate în mijlocul camerei, o măsuţă de cafea şi un birou. Pe un perete erau rafturi cu cărţi, dar volumele nu erau aşa de elegant legate şi îngrijite cum erau cele pe care le văzuse Call în bibliotecă. Acestea păreau mai vechi, mai prăfuite şi mai uzate. Câteva cotoare erau rupte. Unele erau numai nişte manuscrise, legate strâns cu sfoară.

— Pentru ce e camera asta? a întrebat Call, în timp ce Havoc s-a repezit la una dintre canapele, i-a dat roată de vreo câteva ori şi apoi s-a urcat pe ea să se culce.

— Întâlniri secrete, a spus Tamara, cu ochii strălucitori. Părinţii mei cred că eu nu ştiu de existenta ei, dar eu ştiu. Sunt aici cărţi despre tehnici periculoase de magie şi tot felul de registre vechi. A fost odată o vreme în care magilor li se permitea să facă bani din magie, iar atunci aveau afaceri cu profituri enorme. Apoi au votat Legea Afacerilor. Nu mai era voie să mai faci bani din magie în lumea obişnuită. Anumite familii au pierdut totul.

Call se întreba dacă aşa se întâmplase şi cu familia lui Jasper. Se întreba dacă familia Hunt făcuse bani şi ea în acest fel – sau familia mamei lui. Îşi dădea seama că nu ştia mai nimic despre ei.

— De fapt, cum fac bani magii? a întrebat Aaron, uitându-se prin cameră, gândindu-se evident la imensa proprietate pe care se aflau şi la petrecerea la care abia fuseseră.

— Fie pot să lucreze pentru Adunare, fie au o slujbă normală, a spus Tamara. Dar dacă au avut bani dinainte, ar fi putut să-i investească.

Call se întreba cum câştigase bani Constantine Madden, dar apoi s-a gândit că probabil acesta nu a considerat că Legea Afacerilor i se aplică şi lui, din moment ce era în război cu ceilalţi magi. Iar asta i-a adus aminte lui Call de motivul pentru care ajunsese la Tamara.

— Crezi că e cineva de la petrecere care are drum spre Magisterium? a întrebat Call. Cineva care ar putea să mă ducă şi pe mine acolo?

— Să te ducă? La Magisterium? Dar nu e nimeni acolo, a spus Aaron.

— Cineva trebuie să fie, a spus Call. Şi trebuie să stau şi eu undeva. Nu pot să mă duc acasă.

— Nu fi caraghios, a spus Tamara. Poţi să stai aici până începe şcoala. O să înotăm în piscină şi o să facem magie. Deja am vorbit cu părinţii mei. Am pregătit o cameră pentru tine şi tot ce-ţi trebuie.

Call s-a întins şi l-a mângâiat pe Havoc. Lupul nu a deschis ochii.

— Eşti sigură că părinţii tăi nu se supără?

La urma urmei, auziseră cu toţii cum vorbesc părinţii lui despre el. Tamara a clătinat din cap.

— Sunt bucuroşi că eşti aici, a spus ea cu un ton din care se vedea clar că ei îl primesc pe Call cu braţele deschise din motive mai mult sau mai puţin bune.

Dar măcar avea unde să stea. Şi nu au spus nimic rău despre el, de fapt. Au spus că Maestrul Rufus a avut un motiv să-l aleagă pe el.

— Ai putea să-l suni pe Alastair, a spus Aaron. Ca să nu-şi facă griji. Vreau să zic, chiar dacă nu vrea să te întorci la Magisterium, probabil că ar vrea să ştie că eşti bine.

— Mda, a făcut Call, amintindu-şi cum se izbise taică-său de peretele magaziei şi cât de asiduu îl căutase probabil pe el ca să-l ucidă. Poate mâine. După ce mai aflăm nişte bârfe despre Jas- per. Şi după ce mănânc toată mâncarea de la bufet. Şi înotăm în piscină.

— Şi după ce ne mai antrenăm pentru magie, a spus Aaron zâmbind. Maestrul Rufus nici n-o să-si dea seama ce o să-l lovească. O să trecem de Poarta a Doua înaintea tuturor.

— Oricând, numai să fie înaintea lui Jasper, a spus Call.

Tamara a râs.

Havoc s-a întors cu burta în sus, sforăind uşor.

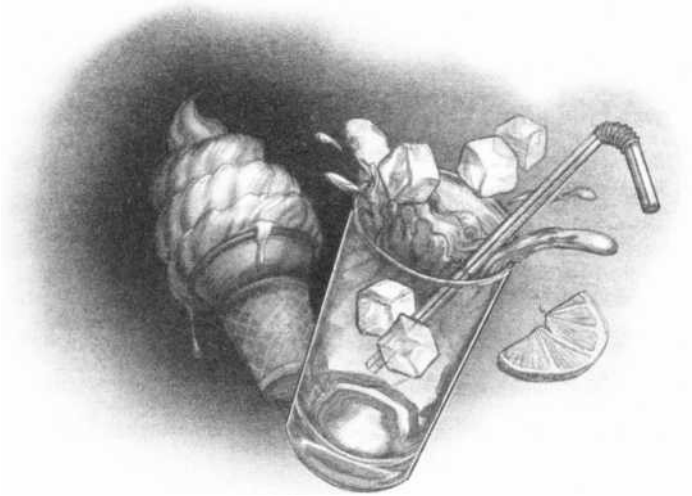

CAPITOLUL CINCI

Timpul petrecut la Fronton i-a dat ocazia lui Call să-şi facă idee cum este să fii bogat.

Dimineaţa era trezit de un clopoţel care îl chema la masă, iar micul dejun se servea într-o cameră mare şi luminoasă care dădea spre grădină. Deşi părinţii Tamarei mâncau foarte uşor la micul dejun, doar pâine şi iaurt, asta nu-i împiedica să umple masa epatant pentru invitaţii lor. Pe masă era suc de fructe proaspăt stoarse, era mâncare caldă, cum ar fi ouă şi pâine prăjită, în loc de cereale şi lapte. Mai era unt pus în cutiuţe mici, nu în calupurile alea mari care trebuiau să fie scoase la fiecare masă. Havoc avea castroanele lui, cu bucăţi de carne, dar nu i se permisese să doarmă în casă. Dormea în grajd, pe fân proaspăt şi, din cauza lui, caii erau nervoşi.

Lui Call îi venea greu să creadă că se află într-un loc unde există un grajd cu cai în el. Apoi mai erau haine – cumpărate pe măsura lui de la magazin şi călcate înainte de a fi fost puse în şifonier. Cămăşi albe. Blugi. Slip de baie.

Probabil că Tamara aşa crescuse. Vorbea cu o uşurinţă

familiară cu valetul şi cu bucătăreasa. Cerea ceai rece la piscină, iar prosoapele le arunca în iarbă, fiind sigură că va veni cineva să le ia de acolo.

Părinţii Tamarei au fost chiar de acord să-i spună lui Alastair că sunt împreună cu Call în excursie şi că de acolo o să-l ducă direct la Magisterium. Domnul Rajavi le-a spus că Alastair a fost foarte drăguţ la telefon şi că îşi dorea ca băiatul să se distreze. Call nu putea să creadă că Alastair s-a bucurat prea mult de telefonul acela, numai că familia Rajavi era destul de puternică încât să nu-şi facă griji că Alastair va veni după el cât timp se află la ei. Şi odată ajuns în Magisterium, o să fie clar în siguranţă.

Nu prea ştia ce o să facă la sfârşitul şcolii, dar mai era destul timp până atunci şi nu era cazul să-şi facă griji pentru viitor.

Cu toată tristeţea pe care o simţea Call în legătură cu tatăl său, a reuşit să-şi petreacă zilele în ore lungi şi însorite de înot, plajă pe iarbă şi mâncând îngheţată. Prima oară când a venit la piscina în formă de scoică, a fost puţin stânjenit, pentru că până atunci Aaron şi Tamara nu îi văzuseră niciodată piciorul descoperit. Stângul era mai subţire decât dreptul şi plin de cicatrici care, în timp, îşi mai estompaseră din nuanţa de roşu aprins şi acum erau uşor rozalii. Nu arătau chiar aşa de rău, se încuraja el nelinişti în camera lui, uitându-se la ele. Totuşi, nu era ceva care să-i placă să arate oamenilor.

Niciunul dintre ei nu a părut să observe, însă. Doar au râs şi l-au stropit cu apă, iar în scurt timp Call stătea pe pajişte cu Alex şi Kimiya, făcând plajă, cu un pahar de ceai de mentă rece şi îndulcit. Chiar ajunsese să se bronzeze puţin, ceea ce nu i se mai întâmplase. Nu că ar fi putut să se bronzeze, având în vedere că şcoala lui era subterană.

Uneori, Aaron juca tenis cu Alex, atunci când Alex putea fi dezlipit de Kimiya. Tenisul magic i se părea la fel ca tenisul obişnuit lui Call, cu excepţia faptului că, atunci când mingea zbura prea departe, Alex o aducea înapoi pocnind din degete.

Deşi promiseseră că o să se mai antreneze pentru

magie, nu prea s-au ţinut de cuvânt. O dată sau de două ori s-au dus pe lângă casă şi au chemat focul, modelându-l în globuri arzătoare care puteau fi mânuite în siguranţă sau au folosit magia pământului ca să scoată din praf sârme de fier. O dată au încercat să scoată din pământ nişte stânci mari, dar când una dintre ele a zburat periculos de aproape de capul lui Aaron, doamna Rajavi a ieşit din casă şi i-a certat fiindcă l-au pus în pericol pe Makar. Tamara s-a mulţumit să-şi dea ochii peste cap.

Într-o după-amiază – târziu, când aerul neguros era plin de bondari – Call se ducea către scări ieşind din camera în care se lua de obicei micul dejun şi l-a auzit pe domnul Rajavi vorbind cu cineva într-unul dintre saloane. Vorbea încet, dar, când Call s-a apropiat, a auzit că discursul lui e întrerupt de vocea lui Alex. Alex nu ţipa, dar vocea lui era plină de furie.

— Mai exact, ce vreţi să spuneţi, domnule?

Call s-a apropiat mai mult, ca să-şi dea seama la ce fel de discuţie asistă. Îşi spunea că face asta în caz că ar fi vorbit despre Aaron, dar, de fapt, era mai îngrijorat ca ei să nu fi descoperit ceva despre el.

Oare Alastair ar fi putut să-i spună ceva domnului Rajavi la telefon, ceva ce acesta să nu îi fi spus lui Call? Lumea magilor deja credea că Alastair nu e în toate minţile, aşa că orice ar fi spus despre Call ar fi putut să fie considerat neadevărat.

— Ne-am bucurat să te avem ca oaspete, spunea domnul Rajavi. Dar Kimiya este încă tânără şi noi credem că lucrurile avansează prea repede. Nu vă cerem decât să faceţi o pauză pe durata anului şcolar, a spus domnul Rajavi.

Call a respirat uşurat. Nu vorbeau despre Aaron sau despre el sau despre ceva important. Doar despre întâlniri.

— Iar asta nu are absolut nicio legătură cu faptul că mama mea vitregă nu a fost de acord cu propunerea dumneavoastră făcută în cadrul Adunării, nu?

Alex părea furios. Call s-a gândit că poate totuşi e o discuţie importantă.

— Ai grijă ce spui, a spus domnul Rajavi. Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus despre respect?

— Dar ce-ar fi să respectaţi dorinţele fiicei dumneavoastră? a întrebat Alex, cu vocea ridicată. Kimiya? Spune-i!

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva, a spus Kimiya. Nu vreau decât să nu mai ţipe nimeni.

După ani mulţi de certuri cu tatăl lui, care culminaseră cu scandalul groaznic la care nici acum nu se putea gândi fără să i se strângă stomacul, Call îşi dădea seama că discuţia asta nu va aduce nimic bun. A tras adânc aer în piept şi a deschis uşa camerei, uitându-se la toţi cei patru de acolo cu cea mai aiurită privire de care era în stare.

— A, salut, a spus el. Mă scuzaţi. Casa asta e aşa de mare încât mă învârt în loc.

— Callum, a spus doamna Rajavi, silindu-se să zâmbească.

Kimiya părea că e gata să izbucnească în plâns. Alex ziceai că e în stare să pocnească pe cineva; Call recunoscuse expresia aceea.

— A, bună, Alex, a spus Call, încercând să găsească un motiv plauzibil pentru a-l scoate de acolo înainte să facă ceva ce ar fi putut să regrete mai târziu.

— Poţi să vii puţin cu mine? Aaron voia să, ăăă, te întrebe ceva. Alex a întors spre el faţa aia furioasă şi, o clipă, Call s-a gândit că poate nu a fost o idee bună. Dar, apoi, Alex a dat din cap şi a spus:

— Sigur.

— Mă bucur că am avut această discuţie, a spus domnul Rajavi.

— Şi eu, a spus Alex printre dinţi.

Apoi a ieşit repede din cameră, obligându-l pe Call să şchiopăteze grăbit după el.

Alex a ieşit pe pajişte şi s-a îndreptat spre fântâna de piatră. Când a ajuns acolo, a lovit cu putere în ea şi a strigat nişte cuvinte pe care Alastair îi interzisese clar să le pronunţe vreodată.

— Scuză-mă, a spus Call.

În depărtare îi vedea pe Aaron şi Tamara pe o pajişte, aruncându-i beţe lui Havoc. Din fericire, erau prea departe ca să audă ce vorbeau.

— Aaron de fapt nu vrea să mă vadă, nu-i aşa? a spus Alex.

— Nup, a spus Call. Scuze din nou.

— Atunci de ce m-ai scos de acolo?

Alex acum nu mai părea supărat, ci doar curios.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic bun, a spus Call hotărât. Era genul ăla de război din care nu câştigă nimeni.

— Poate, a spus Alex încet. Numai că… m-au înfuriat aşa de tare. Nu îi interesează decât să epateze. Ca şi cum ei sunt perfecţi şi nimeni nu mai e ca ei.

Call s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

Alex a aruncat o privire spre Aaron şi a coborât glasul şi mai mult.

— Nimic. Nu vreau să spun nimic.

Era clar că Alex se gândea că el nu avea cum să înţeleagă.

Era inutil să-i explice că aparent părinţii Tamarei îl plăceau, dar nu l-ar mai fi plăcut dacă ar fi ştiut adevărul. Poate că nici măcar pe Aaron nu l-ar fi plăcut dacă n-ar fi fost Makar. Dar Alex n-ar fi crezut vreodată că un puşti cum e Call are nişte secrete aşa de importante încât toată lumea ar fi interesată de ele, chiar dacă ăsta era adevărul.

Peste doar câteva zile, Call a trebuit să-şi bage în geantă hainele cele noi şi să se pregătească pentru şcoală. Se îndopase cu cârnaţi şi ouă la micul dejun, ştiind că o bună bucată de vreme n-o să mai vadă altfel de mâncare decât cea pe bază de licheni. Aaron şi Tamara deja îşi îmbrăcaseră uniformele verzi, de anul doi din Magisterium, iar Alex şi Kimiya erau îmbrăcaţi în uniforma albă de anul patru şi se uitau îmbufnaţi unul la altul.

Call stătea acolo în blugi şi tricou, simţindu-se nelalocul

lui.

Alex s-a uitat la Call cu o privire plină de semnificaţie, de parcă ar fi spus *Nici tu n-o să fii destul de bun pentru ei.*

Domnul Rajavi s-a uitat la ceas.

— E timpul să mergem, a spus el. Call?

— Da? s-a întors el spre tatăl Tamarei.

— Ai grijă de tine!

Era ceva în vocea lui care îl făcea să creadă că nu a spus cuvintele astea cu simpatie, dar poate că asta era doar influenţa lui Alex.

Toată lumea s-a îndreptat spre foaier, acolo unde Stebbings, cu chelia lui strălucitoare, aduna bagajele. Aaron şi Call aveau amândoi saci de voiaj noi, iar Tamara şi Kimiya aveau câte un set asortat de genţi din piele de şarpe. Alex avea o valiză cu iniţialele lui, ATS. A ridicat-o şi s-a îndreptat spre uşă.

Odată ajuns afară, Alex a luat-o înainte pe alee. Call a văzut, cu un frison, că la capătul aleii îi aştepta un Mercedes alb, cu motorul pornit. Venise mama vitregă a lui Alex.

Kimiya a oftat uşor. Stebbins părea melancolic.

— Frumoasă maşină, a spus Call.

— Taci din gură, a bombănit Tamara. Asta numai fiindcă eşti tu obsedat de maşini.

I-a aruncat lui Stebbins o privire ciudată, de avertizare, parcă, pe care Call nu a ştiut cum s-o interpreteze. Prea multe lucruri se întâmplau deodată.

Kimiya fugea după Alex, fără să îi pese că toată lumea se uita la ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea când l-a ajuns din urmă. Am crezut că o să mergi cu noi, cu autobuzul!

El s-a oprit în mijlocul aleii şi s-a întors spre ea.

— Păstrez distanţa, exact cum a vrut tatăl tău. Mă duce Anastasia la Magisterium. Vara s-a terminat. Noi am terminat.

— Alex, nu fi aşa, a spus ea, părând şocată de furia lui. Putem să vorbim despre asta…

— Am vorbit destul.

Ziceai că se îneacă de durere.

— Ar fi trebuit să fii de partea mea. Ar fi trebuit să fii de partea noastră, i-a spus el, aşezându-şi mai bine geanta pe umăr. Dar n-ai făcut-o.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit mai departe pe alee.

— Alex! a ţipat Kimiya.

Dar el nu i-a răspuns. S-a dus la Mercedes şi a urcat. Maşina a pornit în viteză, ridicând un nor de praf.

— Kimiya!

Tamara a vrut să alerge spre soră-sa, dar mama ei a apucat-o de mână.

— Las-o puţin, i-a spus ea. Probabil că are nevoie de puţină singurătate.

Privirea doamnei Rajavi era strălucitoare şi dură. Call a ajuns la concluzia că nu s-a simţit mai penibil niciodată în viaţa lui. Îşi amintea mereu cum spusese Alex „Kimiya, spune-le“, iar Kimiya era clar că nu spunea nimic din ce ar fi vrut el să spună. Probabil că îi era frică de părinţii ei. Call nu era prea sigur că ar putea s-o învinovăţească.

După câteva minute, un autobuz galben de şcoală a oprit la porţile Frontonului. Kimiya s-a întors în casă, ştergându-şi ochii cu mâneca şi suspinând îndurerată. Şi-a luat bagajul fără să se uite la cineva.

Când mama ei a vrut să-i pună mâna pe umăr, Kimiya s-a scuturat.

Call a îngenuncheat, a desfăcut fermoarul de la geantă, ca să verifice dacă și-a luat tot. A tras fermoarul la loc, dar nu înainte ca doamna Rajavi să apuce să-i vadă pumnalul, care era aşezat peste haine.

— Acela este Semiramis? a întrebat ea.

Call a dat din cap, trăgând repede de fermoar.

— A fost al mamei mele.

— Ştiu. Îmi amintesc când l-a făcut. Era un mag al metalului foarte priceput.

Mama Tamarei şi-a lăsat capul pe un umăr.

— Se numeşte Semiramis după numele unei regine asiriene care s-a transformat în porumbel când a murit. Şi

Callum înseamnă porumbel. Porumbeii simbolizează pacea, pe care mama ta o dorea mai mult decât orice.

— Probabil că da, a spus Call, simţindu-se şi mai stânjenit când ea a început să-l privească cu atenţie, dar şi puţin trist, fiindcă femeia aceasta ştia mai multe despre mama lui decât ştia el.

Doamna Rajavi a zâmbit, uitându-se în jos spre el şi i-a dat la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse pe ochi.

— Cred că te-a iubit foarte tare. Şi cred că îi simţi lipsa.

Call şi-a muşcat obrazul, amintindu-şi cuvintele pe care mama lui le scrijelise în gheaţa din peştera în care murise.

Probabil că s-a gândit mult timp până să ajungă la numele Callum. Poate făcuse o listă de nume şi s-a contrazis o grămadă cu Alastair până să se hotărască să-l aleagă pe ăsta. Callum, care însemna porumbel, pace şi sfârşitul războiului. Şi apoi Constantine Madden i-a omorât copilul şi a furat trupul micuţ. Call era exact opusul a ceea ce sperase ea.

Și-a dat seama că-și mușca așa de tare obrazul, încât acum sângera.

— Mulţumesc, doamnă Rajavi, s-a chinuit el să spună.

Apoi, aproape fără să vadă pe unde merge, s-a urcat în autobuz. Havoc a venit după el, trântindu-se în mijlocul coridorului, astfel încât toată lumea a trebuit să sară peste el.

Câţiva copii erau deja în autobuz. Aaron stătea mai în faţă. S-a tras la o parte, ca să-i facă loc lui Call să stea lângă el şi s-a uitat cum domnul şi doamna Rajavi o sărută pe Tamara, luându-şi la revedere.

Call s-a gândit la ce îi povestise Tamara despre părinţii ei şi despre cea de-a treia soră, care devenise o Devorată. Şi-a amintit ce sobri şi reci i s-au părut la Test. Oare încercau să pară că sunt familia perfectă în ochii lui Aaron şi se chinuiau să se poarte ca părinţii ideali, pe care el nu i-a avut niciodată?

Indiferent ce impresie or fi vrut ei să facă, lui Call nu i se părea că reuşeau. Kimiya a stat în spatele autobuzului şi a plâns tot drumul până la Magisterium.

↑≋△○@

Call şi-a amintit de prima oară când a ajuns la Magisterium, cât de străină şi ciudată i s-a părut grota, strălucitoare de la muşchiul bioluminiscent, cu râurile subterane care se izbeau de malurile pline de nămol şi cu stalactitele sclipitoare care atârnau din tavane ca nişte colţi uriaşi.

Acum i se părea că se întorsese acasă. Un grup de studenţi se revărsa pe porţi, râzând şi sporovăind. Toţi alergau unii la alţii să se îmbrăţişeze. Jasper a venit din partea cealaltă a încăperii ca s-o îmbrăţişeze pe Tamara, cu toate că – s-a gândit iritat Call – nu erau decât două săptămâni de când nu se mai văzuseră. Toată lumea se înghesuia în jurul lui Aaron, chiar şi cei din anii trei şi patru, cu brăţările lor argintii şi aurii, îl băteau pe spate prietenos şi îi ciufuleau părul.

Call a simţit o mână pe umăr. Era Alex, care ajunsese la Magisterium înaintea autobuzului lor lent.

— Să nu uiţi, a spus el, uitându-se spre Aaron, indiferent cât se agită toţi pe lângă el, tu rămâi în continuare cel mai bun prieten al lui.

— Exact, a spus Call.

Se întreba dacă Alex o mai fi supărat din cauza despărţirii, fiindcă nu o arăta.

Cineva a alergat spre Call din mulţime.

— Call! Call!

Era Celia, cu claia ei de păr blond-cenuşiu domolită într-o coadă. Părea încântată să-l vadă, toată faţa îi strălucea. Alex s-a îndepărtat cu un zâmbet amuzat.

— Ai avut o vară frumoasă? l-a întrebat Celia. Am auzit că ai fost acasă la Tamara. Cum a fost, superb? Ai fost şi la petrecere? Am auzit că petrecerea a fost deosebită. Ai văzut scamatoriile magilor? Chiar erau minotauri îngheţaţi?

— Erau minotauri de gheaţă… nu cum ar fi minotauri adevăraţi care să fie îngheţaţi.

Call parcă ameţise încercând s-o urmărească.

— Adică, aşa cred. Minotaurii există în realitate?

— Pare aşa mişto. Jasper mi-a povestit tot despre asta.

— Jasper e un…

Call s-a uitat la fața zâmbitoare a Celiei şi s-a hotărât să nu abordeze subiectul Jasper. Celiei îi plăcea de toţi; părea că aşa e ea.

— Mda. Tu cum de n-ai fost acolo?

— A!

Celia a roşit şi a întors uşor capul.

— Nu e cine ştie ce. Părinţii mei nu se prea înţeleg cu părinţii Tamarei. Dar mie îmi place Tamara, a adăugat ea repede.

— N-ar fi nicio problemă dacă nu ţi-ar plăcea, a spus el.

Ea a părut uşor nedumerită, iar lui Call îi venea să-şi dea palme. Ce ştia el despre ce e ok şi ce nu? El era omul care îşi făcuse o listă mentală a comportamentelor potenţial demonice. Era în regulă dacă nu o plăcea pe Tamara?! Nu era Tamara prietena lui cea mai bună, alături de Aaron?

Havoc a început brusc să latre şi şi-a pus labele pe bluza Celiei, întrerupând discuţia. Celia a chicotit.

— Callum Hunt!

Era Maestrul Rufus, făcându-și loc spre ei prin mulţime.

— Fă-ţi lupul de haos să tacă, te rog.

S-a uitat cu ochii îngustaţi la Havoc şi el s-a lipit de pământ, ca şi cum ar fi fost pedepsit.

— Tamara, Aaron, Call, veniţi cu mine la camerele voastre.

Aaron i-a zâmbit lui Call când şi-au pus gentile pe umăr şi apoi l-au urmat pe Maestrul Rufus prin tuneluri. Ştiau drumul, iar Call a descoperit că acum nu mai era neliniştit din cauza stalactitelor picurătoare sau de răceala tăcută a peşterilor.

Tamara s-a oprit să se uite într-un bazin în care peşti palizi înotau repede încoace şi încolo. Lui Call i s-a părut că vede o siluetă cristalină ţâşnind pe peretele din spatele ei. Oare era Warren? Sau vreun alt elemental? S-a încruntat, amintindu-și de mica șopârlă.

În sfârşit, au ajuns în faţa vechii lor camere. Maestrul Rufus s-a dat înapoi ca să-i facă loc Tamarei să-şi fluture noua ei brăţară de aramă în faţa uşii. S-a deschis instantaneu, permiţându-le accesul în camere.

Camerele erau exact ca atunci când intraseră în Anul de Fier. Acelaşi candelabru în care erau gravate flăcări, acelaşi semicerc de birouri, acelaşi duo de sofale pluşate, aşezate faţă în faţă, acelaşi şemineu masiv. Simbolurile din mică şi cuarţ care sclipeau când se aprindea lumina şi cele trei uşi care duceau spre dormitoare, deasupra cărora era scris numele lor.

Call a oftat adânc şi s-a trântit pe o canapea.

— Peste o jumătate de oră va fi cina în Refectoriu. Apoi vă veţi aranja lucrurile şi veţi merge devreme la culcare. Cei din primul an au venit de ieri. Mâine lecţiile încep devreme, a spus Maestrul Rufus, uitându-se atent la fiecare. Unii spun că Anul de Aramă este cel mai greu pentru elevi. Ştiţi de ce?

Cei trei s-au uitat unul la celălalt. Call nu avea nici cea mai mică idee ce răspuns aştepta Maestrul Rufus.

Maestrul Rufus a dat din cap văzând tăcerea lor, vizibil încântat.

— Fiindcă acum, când ştiţi elementele de bază, o să începem să plecăm în misiuni. Orele de aici se vor rezuma la matematică, ştiinţe şi la nişte vrăjitorii, dar adevărata învăţare va avea loc pe teren. O să începem de săptămâna asta câteva experimente.

Call nu ştia deloc cum să interpreteze noul lor curriculum, dar faptul că Maestrul Rufus părea aşa de încântat nu putea să fie decât un semn rău. Ideea de a ieşi afară din clasele înţesate şi jilave ale Magisteriumului era plăcută la prima vedere, dar Call se mai înşelase şi altă dată. În timpul „antrenamentelor exterioare“ aproape că se înecase sub un morman de buşteni, iar Jasper şi toţi ceilalţi au trebuit să-l scoată afară.

— Acum aranjaţi-vă, a spus Maestrul Rufus cu înclinarea aceea regală a capului, iar apoi a ieşit din cameră.

Tamara și-a dus valiza în camera ei.

— Call, ar fi cazul să-ţi pui uniforma până la cină – cred că ţi-au lăsat-o în cameră, ca anul trecut. Nu poţi să apari în Refectoriu îmbrăcat în blugi şi tricoul ăsta pe care scrie DOCTORUL MAIMUŢĂ ŞTIE CE-AI FĂCUT.

— La urma urmei, ce înseamnă asta? a întrebat Aaron.

Call a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Îl am de la magazinul Armatei Salvării.

S-a întins.

— Poate trag un pui de somn.

— Eu nu sunt obosit. Mă duc la bibliotecă, a spus Aaron, abandonându-şi geanta şi pornind spre uşă.

— Vrei să afli ceva despre Alkahest, a presupus Call.

Era clar că trebuie să fie un fel de armă, dar niciunul dintre ei nu reuşise să-şi dea seama exact ce era sau ce putea să facă. Părea că nimeni nu vrea să vorbească despre ea decât în termenii cei mai vagi posibil. Şi nici în biblioteca din casa familiei Rajavi nu au găsit vreun răspuns.

Oricât de mult îi displăcea lui Call să recunoască, era uşurat. Cu cât vorbeau mai mult despre Alkahest, Inamic şi planurile lui posibile, cu atât Call avea senzaţia că va fi prins.

— Trebuie să pot proteja oamenii, a spus Aaron. Şi nu am cum să fac asta dacă nici măcar nu pricep care e ameninţarea.

Call a oftat.

— Nu putem să facem cercetări după ce despachetăm?

— Nu trebuie să vii, a spus Aaron. Nu mă paşte niciun pericol pe drumul spre bibliotecă.

— Nu fi prost, a spus Tamara. Normal că venim. Trebuie doar să-şi pună Call uniforma.

— Daa, a făcut el cu un entuziasm evident forţat, îndreptându-se spre dormitor, unde şi-a aruncat geanta pe pat.

S-a chinuit puţin să se încalţe cu ghetele alea mari, pe care toată lumea trebuia să le poarte în Magisterium, fiindcă îi proteja de pietre şi de apă – şi de lavă, din când în când – dar s-a gândit că o să se obişnuiască din nou cu

ele. Când a revenit în camera comună, Aaron şi Tamara stăteau pe canapea, mâncând dintr-o pungă de Ruffles. Tamara i-a întins-o şi lui.

Call a înhăţat punga, a luat un pumn de chipsuri pe care l-a băgat în gură şi s-a îndreptat spre uşă. Cei doi l-au urmat, iar Havoc a venit în fugă după ei, lătrând. Până au ajuns pe hol, Havoc deja preluase conducerea.

— Bibliotecă! îi spusese Call. Bibliotecă, Havoc!

Pe drum, Call şi-a jurat că o să fie util. În fond, ceea ce făcea ca Principii Întunericului să fie răi era felul în care se purtau, nu gândurile lor tainice. Ceva de genul Principe al Întunericului săritor nu avea cum să existe. Era o mare uşurare să poată umbla liber pe coridoarele Magisteriumului cu Havoc, în loc să-l ascundă în dormitor. Ceilalţi studenţi se uitau la ei cu nişte priviri în care se vedea un amestec de respect, teamă şi admiraţie când îl vedeau pe lupul Călăreţ al Haosului ţopăind în faţa lor.

Normal că erau impresionaţi şi de Aaron, cu brăţara lui cu piatră neagră. Dar Havoc era al lui Call.

Dar nu toată lumea gândea aşa. *Lupul lui Aaron,* a auzit el nişte studenţi şoptindu-şi când au trecut pe lângă ei. *Uite ce mare poate să fie chestia aia! Probabil că e foarte puternic dacă îl poate controla.*

— Ţi-ai uitat brăţara, i-a spus Aaron zâmbindu-i dintr-o parte şi a pus în mâna lui Call noua brăţară de aramă. Din nou. Nu mă pune să-ţi amintesc tot timpul.

Call şi-a dat ochii peste cap şi şi-a pus brăţara. Atingerea ei pe încheietură era plăcută. Familiară.

Au ajuns la biblioteca ce părea a avea forma interiorului unei cochilii de melc: o cameră spiralată care se îngusta în jos, către nivelul inferior, unde erau amplasate nişte mese lungi. Fiindcă nu începuseră deocamdată cursurile, sala era goală.

— De unde începem? s-a întrebat Call cu glas tare, uitându-se în jur la imensa întindere de rafturi cu cărţi din toate părţile.

— Păi, nu sunt specialistă în biblioteci, dar cred că A de la Alkahest ar putea fi un început bun, a spus Tamara,

luând-o înainte.

Era clar bucuroasă că e din nou aici.

După cum au văzut ulterior, s-a dovedit că biblioteca era împărţită pe secţiuni şi subsecţiuni. În cele din urmă au găsit o carte intitulată *Alkahesturi şi alţi termeni de Magie,* aşezată pe un raft mai sus, iar Aaron a trebuit să se urce pe un scaun ca să poată ajunge la ea.

Au adus cartea la una dintre mesele acelea lungi, iar Aaron a deschis-o cu grijă. S-a împrăştiat praf din ea.

Call a încercat să citească peste umărul lui Aaron şi să pătrundă sensul fiecărui cuvânt. Un alkahest, spunea în carte, era un solvent universal, o substanţă care dizolvă orice, de la aur la diamante şi la magia haosului. În timp ce Call se încrunta, încercând să-şi dea seama ce legătură are asta cu ce auziseră ei, Aaron a dat pagina şi au văzut cu toţii un desen al unui Alkahest, care nu era deloc o substanţă, ci o mănuşă uriaşă – de fapt o mănuşă metalică – făcută din aramă.

Turnată dintr-o combinaţie de forte elementale, mănuşa era o armă creată cu un singur scop – să anuleze puterea unui Makar de a controla haosul. În loc să controleze vidul, Makarul ar fi fost distrus de el. Mănuşa putea fi folosită de orice mag, dar avea nevoie de inima vie a unei creaturi a haosului ca să capete putere.

Call a tras aer adânc în piept. Văzuse exact această mănuşă în schiţele din camera rituală aflată în pivniţa sinistră a tatălui său. Alkahestul era motivul pentru care Alastair voia să-i scoată inima lui Havoc.

Alastair era probabil cel care încercase să fure Alkahestul din Collegium.

Call a simţit că ameţeşte. S-a prins cu mâinile de marginea mesei ca să stea drept. Aaron a întors pagina.

Era o fotografie alb-negru a unei mănuşi aflate într-o cutie de sticlă, probabil locul unde era ea depozitată la Collegium. Sub fotografie se amintea pe scurt povestea ei. Fusese creată de un grup de cercetători care îşi luaseră numele de Ordinul Dezordinii. Maestrul Joseph şi Constantine Madden făcuseră la un moment dat parte din

grupul acesta, care studia în profunzime magia haosului, cu speranţa că vor reuşi să găsească o modalitate prin care mai mulţi magi să poată accesa vidul. Când Constantine Madden a plecat şi a devenit Inamicul Morţii, cei din Ordin au sperat că Alkahestul ar putea să-l oprească.

Se pare că Alkahestul căzuse în mâinile Inamicului Morţii aproape de sfârşitul războiului, ceea ce le-a permis subordonaţilor lui să o ucidă pe Verity Torres în luptă, timp în care Constantine Madden se ducea cu grosul trupelor sale în munţi, în La Rinconada, unde a făcut Masacrul Rece.

Cartea mai spunea că Ordinul Dezordinii încă mai există şi că membrii lui studiază animalele Călăreţi ai Haosului, dar nimeni nu ştie cu precizie cine sunt conducătorii grupului.

— Magii vor afla cine a încercat să o ia, a spus Tamara. Şi acum se află într-un loc sigur.

— Dacă oamenii lui Constantine Madden pun mâna pe ea, data viitoare când o să văd mănuşa asta, va fi îndreptată spre mine.

Aaron a răsuflat adânc, plin de îngrijorare.

— Hai să vedem dacă scrie ceva în carte despre distrugerea Alkahestului.

Call a vrut să spună ceva, ca să-l liniştească pe Aaron – că nu subordonaţii Inamicului au fost cei care au încercat să fure mănuşa: fusese doar tatăl lui Call.

Dar până să se hotărască s-o facă, Maestrul Rufus şi-a făcut apariţia pe scările nautilius din bibliotecă. Toţi cei trei ucenici ai săi au întors spre el o privire vinovată, deşi nu aveau de ce să se simtă vinovaţi. Erau în *bibliotecă* şi *studiau.* Rufus ar fi trebuit să fie încântat.

Dar nu părea încântat. Părea îngrijorat. Uitându-se peste umărul Tamarei, s-a încruntat şi a spus:

— Aaron, Alkahestul este sub cheie. Adunarea l-a transportat într-un seif construit de magi ai metalului în timpul ultimului război. Seiful este sub pământ, sub un loc unde ai fost odată şi este absolut în siguranţă.

— Am vrut doar să aflu mai multe despre el, a spus Aaron.

— Înţeleg.

Maestrul Rufus şi-a încrucişat mâinile pe piept.

— Ei bine, nu am venit aici ca să vă întrerup din studiu. Am venit să vorbesc cu Callum.

— Cu mine? a întrebat Call.

— Cu tine.

Maestrul Rufus s-a îndepărtat câţiva paşi, iar Call l-a urmat şovăitor.

— Havoc, stai pe loc, a murmurat Call.

Nu ştia prea bine ce voia să-i spună magul, dar era convins că bine nu poate să fie.

— Tatăl tău a venit să te vadă, l-a anunţat Maestrul.

— Ce?!

Call n-ar fi trebuit să fie aşa de şocat, dar era.

— Credeam că părinţii nu au voie să vină în Magisterium.

— Nu au.

Maestrul Rufus s-a uitat atent la Call, de parcă ar fi vrut să găsească în ochii lui răspunsuri la întrebări.

— Dar la Magisterium nu se obişnuieşte nici să se răpească elevii. Am presupus că ai venit aici ca toţi ceilalţi; Alastair ne-a informat că nu a mai vorbit cu tine de când ai plecat de acasă. A spus că ai fugit.

— El nu vrea să vin aici, a spus Call. Vrea să stau departe de Magisterium.

— Aşa cum ştii, a spus delicat Rufus, aşa ceva nu este posibil pentru un mag care a trecut de Prima Poartă. Trebuie să-ţi finalizezi pregătirea.

— Eu vreau, a spus Call. Nu vreau să mă întorc cu el. Nu sunt obligat, nu?

— Nu, a spus Maestrul Rufus, dar din felul în care a răspuns, parcă nu era aşa de clar. Dar, cum am spus, intenţia noastră nu e să furăm copiii de la părinţii lor. Am crezut că s-a mai obişnuit cu ideea că eşti ucenicul meu.

— Nu chiar, a spus Call.

— Vin cu tine, dacă vrei, a spus Maestrul Rufus. Când te

duci să vorbeşti cu el.

— Nu vreau să vorbesc cu el, a izbucnit Call.

Pe de o parte, simţea o nevoie disperată să-l vadă pe tatăl lui – voia să se convingă că n-a păţit nimic după oroarea de a-l vedea izbit de perete. Dar ştia că nu ar fi putut. Ar fi fost imposibil ca ei doi să aibă o conversaţie în care să nu apară cuvintele Constantine, vrei să mă ucizi sau Alkahest. Erau mult prea multe secrete pe care lumea ar fi putut să le audă.

— Vreau să-i spuneţi să plece, i-a spus Call profesorului său.

Maestrul Rufus s-a uitat mult timp la Call. Apoi a oftat.

— Bine, a spus. O să fac cum vrei tu.

— Mi se pare că nu vreţi să o faceţi, a spus Call.

— Alastair a fost studentul meu odinioară, a spus Rufus. Încă îl mai apreciez. Am sperat că studenţia ta îi va mai potoli ura faţă de magi şi faţă de Magisterium.

Call nu găsea nimic potrivit să răspundă. Nu fără să-i spună Maestrului Rufus nişte lucruri imposibil de spus. S-a mulţumit să scuture din cap.

— Vă rog, convingeţi-l să plece, a spus el în şoaptă.

Maestrul Rufus a dat din cap şi a ieşit din bibliotecă. Call s-a uitat înapoi spre Aaron şi Tamara. Amândoi erau aplecaţi deasupra mesei, cu feţele scăldate în lumina verde a lămpii. Se uitau la el alarmaţi. A vrut să se întoarcă la ei, dar nu se simţea în stare să răspundă la întrebările lor. Aşa că s-a întors şi a ieşit afară din bibliotecă atât de repede cât îi permitea piciorul.

CAPITOLUL ŞASE

Call a rătăcit pe culoarele Magisteriumului, pe lângă lacurile reci şi râurile care străbăteau peşterile. În cele din urmă s-a oprit pe malul unuia, şi-a scos ghetele şi şi-a băgat picioarele în apa mâloasă.

S-a întrebat iar dacă e un om bun. Întotdeauna avusese impresia că e ok, la fel ca toată lumea. Nici groaznic, nici extraordinar. Normal. În niciun caz criminal.

Dar Constantine Madden era un criminal. Era un nebun demonic care crease monştri şi încercase să păcălească moartea. Iar Call era Constantine. Deci asta nu însemna că el era responsabil şi pentru toate relele pe care le făcuse vreodată Constantine, chiar dacă nu îşi aminteşte?

Iar acum Call îl lăsa pe Aaron să se alarmeze şi să-şi facă planuri să înfrunte un pericol care nici nu exista, fiindcă era el egoist.

A lovit apa cu picioarele, trimiţând stropi pe perete şi speriind peştii palizi, fără ochi, care se adunaseră în jurul degetelor lui.

Exact în clipa aceea, o şopârlă şi-a dat drumul din tavan pe o piatră de lângă Call.

— Ah! a ţipat Call şi a sărit în picioare. Ce cauţi aici?

— Locuiesc aici, a spus Warren, şi şi-a lins cu limba ochiul. Mă uit la tine.

Şi asta nu era deloc sinistru.

Call a oftat. Ultima oară când văzuse şopârla, pe Warren, fusese când aceasta îi condusese pe el, Tamara şi Aaron în camera unui Devorat, un mag care folosise aşa de mult magia focului, încât devenise un elemental de foc. Avertismentul Devoratului răsuna şi acum în urechile lui Call: *Unul dintre voi va rata. Unul dintre voi va muri. Şi unul dintre voi este deja mort.*

Acum Call ştia care dintre aceia este el. Callum Hunt era deja mort.

— Pleacă, i-a spus el ameninţător şopârlei. Pleacă sau te înec în râu.

Warren s-a uitat la el cu ochii aceia bulbucaţi şi apoi s-a urcat la jumătatea peretelui.

— Nu doar eu mă uit la tine, a spus el, înainte de a dispărea în întuneric.

Oftând, Call şi-a luat ghetele în mână şi a plecat desculţ spre camera lui. Acolo s-a trântit pe o canapea şi a rămas cu ochii la şemineu, străduindu-se să nu se gândească la nimic groaznic, până când Tamara şi Aaron s-au întors, cu Havoc tropăind după ei. Aaron aducea o farfurie mare cu licheni.

Parcă în ciuda lui, stomacul lui Call a început să ghiorăie când a simţit mirosul de cartofi prăjiţi care venea din grămada verzuie.

— N-ai venit la masă, a spus Tamara. Rafe şi Kai te salută.

— E totul în regulă? a întrebat Aaron.

— Dap, a spus Call şi a luat o furculiţă cu vârf de licheni, mai adăugând o minciună la şirul tot mai lung de pe coloana pro din lista Principelui Întunericului.

↑≋△○@

A doua zi au început cursurile. Pentru prima dată, aveau

o sală special pentru ei. Sau o clasă-grotă, se putea spune. Era o încăpere mare, cu pereţi neregulaţi şi cu o adâncitură rotundă în mijloc. Cercul avea bănci săpate în piatră, unde stăteau elevii la ore. Mai era şi un bazin în care să se antreneze pentru magia apei şi care să ofere o contragreutate pentru foc. În plus, mai era şi o grămadă de praf care se învârtea. Şi – probabil doar pentru Aaron – un soclu de metal pe care era o piatră neagră şi lucioasă, simbolul vidului.

Aaron, Tamara şi Call s-au aşezat în bancă, în timp ce Maestrul Rufus a netezit o bucată de perete. Când mişca mâna, din degetele lui săreau scântei care imprimau cuvinte pe piatră.

— Anul trecut aţi trecut prin Poarta Controlului. Aţi început să stăpâniţi magia. Acesta este primul pas pentru a deveni un mag adevărat. Anul acesta vom începe să lucrăm la stăpânirea elementelor în sine.

A început să se plimbe. Rufus obişnuia adesea să se plimbe când gândea.

— Unii maeştri, când au un mag al haosului în grupa lor, îl separă de ceilalţi. Îl învaţă doar pe el sau pe ea, considerând că altfel magul haosului va strica echilibrul grupei de ucenici.

— Poftim?!

Aaron părea oripilat.

— Eu nu o să fac aşa, a spus Maestrul Rufus, uitându-se încruntat la ei.

Call s-a întrebat cum s-o fi simţind el, fiind maestrul care are în grupă un Makar. Majoritatea maeştrilor ar fi dat orice să aibă şansa asta, dar majoritatea maeştrilor nu erau Rufus. El îl învăţase pe Constantine Madden, iar lucrurile au ieşit groaznic de rău. Poate că nu voia să mai rişte.

— Aaron va rămâne cu grupa. Am înţeles că va fi Call contragreutatea ta?

Aaron s-a uitat spre Call, de parcă s-ar fi aşteptat ca acesta să dea înapoi.

— Da, a spus Call. Adică, dacă el mai vrea.

Asta l-a făcut pe Aaron să-i zâmbească uşor.

— Vreau.

— Bine.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Deci o să lucrăm cu contragreutatea, cu toţii. Pământ, aer, apă şi foc. Aaron, vreau să fii as la toate astea înainte de a-l folosi pe Call drept contragreutate.

— Pentru că aş putea să-i fac rău, a spus Aaron.

— Ai putea să-l ucizi, a avertizat Maestrul Rufus.

— Dar n-o s-o faci, totuşi, i-a spus Tamara lui Aaron.

Call s-a încruntat, întrebându-se cât de apropiaţi deveniseră cei doi peste vară şi dacă nu cumva mai era un motiv pentru care Aaron rămăsese acasă la Tamara şi nu-i spusese lui.

Tamara s-a uitat spre Call, cu o expresie ciudat de intensă.

— N-o să permit să ţi se întâmple nimic rău.

— Sunt convins că nimeni nu îşi închipuie că vei face rău *înadins* unui prieten, a spus Maestrul Rufus, uitându-se spre Call. Şi o să avem grijă ca niciunul dintre voi să nu rănească pe cineva nici *din greşeală.*

Call a expirat. Exact asta voia să înveţe el. Cum să nu rănească pe cineva, nici măcar din greşeală.

Aaron părea îngrozit.

— Nu aş putea să mă lipsesc de contragreutate, din moment ce contragreutatea ar putea *să moară?*

Maestrul Rufus s-a uitat la el cu o expresie care ar fi putut fi interpretată ca milă.

— Magia haosului este o povară teribilă pentru un Makar şi nu e mereu simplu să-ţi dai seama când foloseşti prea mult din ea. Ai nevoie de o contragreutate pentru siguranţa ta, dar ar fi foarte bine dacă nu te-ai folosi de ea niciodată.

Call a încercat să zâmbească încurajator lui Aaron, dar Aaron nu se uita la el. Maestrul Rufus a continuat să le prezinte materiile pe care le vor studia. Urmau să meargă în misiuni prin pădurile care înconjurau Magisteriumul ca să îndeplinească mici sarcini – să mute cursuri mici de râu,

să stingă focuri, să facă observaţii asupra mediului înconjurător şi să aducă de acolo obiecte de studiu. Câteva misiuni vor fi făcute împreună cu alte grupe de ucenici şi, la final, toţi studenţii din Anul de Aramă vor fi trimişi împreună să captureze elementale sălbatice.

Call se gândea cum va fi să doarmă sub cerul liber cu Tamara, Aaron şi Havoc. Suna perfect. Ar fi putut să frigă ciuperci – sau măcar nişte licheni – şi să spună poveşti cu fantome. Până când se va încheia Anul de Aramă şi va veni din nou vara, puteau să se prefacă că restul lumii şi toate aşteptările ei nici nu existau.

În noaptea aceea, Call se îndrepta spre Poarta Misiunii, împreună cu Havoc, când Celia l-a ajuns din urmă. Îşi schimbase uniforma pe care toţi erau obligaţi s-o poarte la cursuri şi se îmbrăcase cu o fustă roz cu volane şi o bluză cu dungi verzi şi roz.

— Te duceai la Galerie? l-a întrebat ea, cu respiraţia aproape tăiată. Putem să mergem împreună.

În general, lui îi plăceau bazinele călduţe, băuturile acidulate şi filmele de la Galerie, dar chiar în momentul ăla nu era prea sigur că vrea să aibă atâţia oameni în jur.

— Voiam doar să-l scot pe Havoc la plimbare.

— Vin şi eu.

I-a zâmbit în aşa fel încât ai fi zis că plimbarea prin întunecimea jilavă şi plină de ţânţari ar fi fost la fel de amuzantă ca Galeria. S-a aplecat să-i mângâie creştetul lui Havoc.

— Ăăă, ok, a spus Call, fără să-şi poată ascunde surprinderea. Perfect.

Au ieşit afară şi s-au uitat după Havoc cum adulmecă tufele de bălării. Licuricii luminau întunericul ca scânteile unui foc.

— Gwenda a strecurat şi ea aici un animal de companie anul acesta, a spus Celia brusc. *Ghemotoc de Blană.* Zice că, dacă voi aveţi voie să ţineţi un lup, dihorul ei nu e mare

lucru. Şi dihorul nici măcar nu e un Călăreţ al Haosului. Dar Jasper e alergic, aşa că nu ştiu dacă va putea să-l păstreze, indiferent ce spune ea.

Call a zâmbit. Orice lucru care era rău pentru Jasper era bun pentru univers.

— Cred că îmi place Ghemotoc de Blană.

S-a dovedit că Celia era o adevărată fântână de informaţii. I-a spus lui Call despre nu-ştiu-care ucenic care avea o erupţie curioasă, despre unul care a făcut păduchi de peşteră, despre unul din Anul de Fier care se pare că făcea pipi în pat. Celia ştia şi despre despărţirea lui Alex de Kimiya, şi despre supărarea lui. Mai spunea şi că Rafe era trişor.

— La teste? a întrebat-o Call, confuz.

— Nu, a spus Celia, râzând. A sărutat o fată *pe gură,* asta după ce i-a spus unei alte fete că o place. Susan DeVille copiază la teste, îşi scrie răspunsurile pe mână cu cerneală invizibilă, apoi foloseşte magia şi scrisul apare cu violet.

— Pe toate le ştii, a spus Call uluit.

El nici măcar nu bănuia că elevii îşi spun unul altuia că se plac.

— Dar despre Jasper? Spune-mi ceva despre Jasper.

Ea s-a uitat la el cu reproş.

— Jasper e drăguţ. Nu ştiu nimic rău despre el.

Call a oftat dezamăgit, chiar când Havoc venea înapoi spre ei cu o creangă enormă plină de frunze în gură. A lăsat-o la picioarele lui Call, dând din coadă, de parcă îi adusese beţişorul obişnuit pe care spera ca băiatul să i-l arunce.

După un moment de uimire mută, amândoi, şi Celia şi Call au izbucnit în râs.

Din seara aceea, Celia a venit aproape mereu cu el să-l plimbe pe Havoc. Uneori veneau şi Aaron şi Tamara, dar pentru că Tamara îl scotea dimineaţa la plimbare pe Havoc, iar Aaron mai avea de învăţat în plus şi chestii de Makar, de cele mai multe ori nu veneau.

Într-una dintre zile, pe la sfârşitul lui septembrie, s-a

mai lipit cineva de Call pe cărarea din faţa şcolii. Când l-a văzut prima dată pe băiatul care venea spre el îmbrăcat în blugi şi hanorac a crezut că e Aaron, dar, când s-a apropiat, şi-a dat seama că era Alex Strike.

Părea cam răvăşit şi puţin cam palid, dar poate asta era din cauza bronzului de vară care începea să se ducă. Call a rămas pe cărare să-l aştepte pe Alex, cu lesa lui Havoc în mână. Era clar nedumerit. De când începuse şcoala, el şi Alex nu avuseseră decât nişte schimburi de zâmbete în Refectoriu, iar dacă mai făcea diverse comisioane pentru Maestrul Rufus, Call nu îl văzuse. El presupusese că îi evită din cauza Kimiyei şi pentru că, na, Alex era unul dintre cei mai populari tipi din şcoală şi probabil nu avea prea mult timp de pierdut cu cei din Anul de Aramă.

Dar acum era evident că Alex îl caută pe el. A ridicat o mână în semn de salut când s-a mai apropiat de Call şi de Havoc.

— Salut, Call.

S-a aplecat şi l-a mângâiat pe lup.

— Havoc! Nu te-am mai văzut de mult.

Havoc a scheunat, părând jignit de moarte.

— Am crezut că ne eviţi, a spus Call. Din cauza Kimiyei.

Alex şi-a îndreptat umerii.

— Se întâmplă vreodată să nu spui exact ce gândeşti?

— Asta mi se pare cumva o întrebare-capcană, a reflectat Call.

Havoc a clănţănit spre lesă, iar Call a pornit pe cărare în urma lupului. Alex a venit după ei.

— De fapt, chiar despre Kimiya aş fi vrut să-ţi vorbesc, a spus Alex. Ştii că ne-am despărţit…

— Toată lumea ştie, a spus Call şi şi-a închis fermoarul de la hanorac.

Plouase de curând şi din copaci mai picura apă.

— Tamara ţi-a spus ceva despre Kimiya? Dacă mai e supărată pe mine?

Havoc se smucea în lesă. Call i-a dat drumul şi el s-a repezit după ceva – probabil o veveriţă.

— Nu cred că Tamara a adus vreodată vorba despre

Kimiya sau despre tine, a spus el, mirat.

Primul lui impuls fusese să-i spună lui Alex că n-are niciun sens să-l întrebe pe el ceva, fiindcă nu ştie absolut nimic despre fete, cu atât mai mult despre relaţii, iar Tamara nu vorbea niciodată despre preferinţele surorii ei. Pe urmă, Kimiya era aşa de drăguţă, încât probabil avea deja un alt iubit.

Dar al doilea impuls i-a spus că primul era caracteristic pentru un Principe al Întunericului. Principii Întunericului nu îi ajută pe alţii în viaţa amoroasă.

Dar el, Call, ar putea.

— Tamara e puţin cam nervoasă, a spus el. Adică, se supără repede. Dar nu rămâne aşa. Deci dacă şi Kimiya e ca ea, probabil că nu mai e supărată. Ai putea încerca să stai de vorbă cu ea.

Alex a dat din cap, dar nu avea aerul că auzise vreo noutate.

— Sau ai putea încerca să nu vorbeşti cu ea, a spus Call. Dacă eu nu vorbesc cu Tamara, vine la mine şi mă pocneşte, deci ar fi o modalitate prin care s-o faci pe Kimiya să vină ea la tine. În plus, dacă te pocneşte, se sparge gheaţa.

— Sau umărul meu, a spus Alex.

— Cum să zic, dacă nici aşa nu merge, atunci, ştii cum se spune „Dacă iubeşti pe cineva, dă-i libertate. Nu îl închide într-o grotă sub pământ“.

— Nu cred că aşa se spune, Call.

Call s-a uitat la Havoc, care hoinărea pe o creastă.

— Totul e să nu îi arăţi exact cine eşti tu, a spus el. Dacă te prefaci că eşti persoana pe care ea ar putea s-o iubească, atunci o să te iubească. Fiindcă oamenii iubesc oricum doar imaginea pe care şi-o fac ei despre persoana respectivă.

Alex a fluierat a mirare.

— De când eşti tu aşa de cinic? Ţi se trage de la taică-tău?

Call s-a încruntat şi nu mai simţea nicio tragere de inimă să fie de ajutor.

— N-are nicio legătură cu tatăl meu. De ce îl aduci în discuţie?

Alex a făcut un pas înapoi şi a ridicat mâinile.

— Hei, eu nu ştiu decât ce spune lumea. Că a fost prieten cu Inamicul Morţii odată. A fost în grupa lui de magi. Şi acum îi urăşte pe magi şi tot ce e legat de magie.

— Şi ce dacă? a izbucnit Call.

— S-a apropiat vreodată de cineva? l-a întrebat Alex. De vreun mag? De vreunul dintre foştii lui prieteni?

Call a clătinat din cap.

— Nu cred. Acum el trăieşte o altfel de viaţă.

— E nasol când oamenii sunt singuri, a spus Alex. Mama mea vitregă a fost singură după ce a murit tata, până când a intrat în Adunare. Acum e foarte fericită să-şi bage nasul în viaţa tuturor.

Call ar fi vrut să spună că Alastair era fericit cu viaţa lui de acum, non-magică, fără prieteni antici. Dar şi-a amintit de fălcile lui încleştate, de cât de tăcut a fost în toţi anii ăştia, de expresia hăituită pe care o avea uneori, de parcă ar fi purtat nişte poveri insuportabile.

— Mda, a făcut Call într-un târziu, pocnind din degete.

Havoc a coborât dealul în fugă şi a venit la el, scormonind cu ghearele în pământul ud. Încercase să nu se mai gândească la tatăl lui, singur, acasă. La ce se gândise tatăl lui când Maestrul Rufus s-a dus să-i spună că nu vrea să îl vadă.

— E nasol.

S-a gândit la asta şi a doua zi, când îl asculta pe Maestrul Rufus la cursul de utilizare avansată a elementelor. Maestrul Rufus se plimba încoace şi încolo prin faţa clasei, explicând că elementalele sălbatice erau periculoase şi că în mod normal trebuie să fie distruse, dar câteodată magii le ţineau în captivitate ca să le folosească în magie.

— Zborul consumă energiile noastre magice, a spus Maestrul Rufus. De exemplu.

Aaron a ridicat mâna, reflex de la şcoala publică.

— Dar controlarea elementalelor nu ne consumă şi ea

energia magică?

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Interesantă întrebare. Da, consumă energie, dar nu în mod continuu. Odată ce ai legat un elemental, păstrarea lui solicită mai puţină energie. Aproape toţi magii au în serviciul lor unul sau două elementale. Iar şcolile precum Magisteriumul au multe.

— Ce?!

Call s-a uitat în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să năvălească prin stâncile zidului vreun balaur de apă.

Maestrul Rufus a ridicat o sprânceană.

— Cum credeţi că sunt curățate uniformele voastre? Sau camerele voastre?

Call nu-şi bătuse capul cu asta, dar acum se speriase. Oare existau nişte creaturi ca micul Warren care îi călcau lui lenjeria? Era de-a dreptul înfricoşat. Dar poate era el speciofob. Poate trebuia să fie mai deschis la minte.

Şi l-a amintit pe Warren molfăind cu poftă peşti fără ochi. Poate totuşi nu.

Maestrul Rufus a continuat, revenind la tema lui.

— Şi, bineînţeles, elementalele pe care noi le folosim la antrenamente – dar şi unele pe care le folosim pentru apărare. Elementale străvechi, care dorm în adâncurile peşterii şi care aşteaptă.

— Ce aşteaptă? a întrebat Call cu ochii mari.

— Convocarea la luptă.

— Adică dacă începe din nou războiul, a spus Aaron calm, ele vor fi trimise să lupte împotriva Inamicului.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Dar cum poţi să le pui să facă ce vrei tu? a întrebat Call. Cum se poate să vrea să doarmă aşa de mult timp, numai ca să poată fi trezite să plece la luptă?

— Ele sunt legate de Magisterium printr-o magie elementală străveche, a spus Rufus. Primii magi care au fondat academia le-au capturat, le-au legat puterile şi le-au pus să se odihnească la mulţi kilometri sub pământ. Ele se trezesc la chemarea noastră şi sunt controlate de noi.

— Şi care e diferenţa între astea şi Călăreţii Haosului pe

care îi are Inamicul? a întrebat Tamara.

Reuşise cumva să-şi răsucească coada într-un coc cu ajutorul unui pix, care acum rămăsese prins în păr.

— Tamara! a spus Aaron. E cu totul altceva. Călăreţii Haosului sunt răi. Cu excepţia lui Havoc, a completat el repede.

— Şi chestiile astea cum sunt? Bune? a întrebat Tamara. Dacă sunt bune, de ce stau încuiate în subteran?

— Nu sunt nici bune, nici rele, a explicat Rufus. Sunt extraordinar de puternice, precum titanii mitologici, şi nu le pasă deloc de oameni. Acolo unde se duc, apar imediat distrugerea şi moartea – nu pentru că au dorinţa să ucidă, ci pentru că nu-şi dau seama de ce fac şi nici nu le pasă. Ca să învinuieşti un elemental că distruge un oraş, ar fi ca şi cum ai învinovăţi un vulcan fiindcă erupe.

— Deci trebuie să fie controlate pentru binele tuturor, a spus Call.

Îşi dădea seama şi el de îndoiala şi neîncrederea care se simţeau în vocea lui.

— Unul dintre elementalele de metal, Automotones, a scăpat după bătălia lui Verity Torres cu Inamicul, a spus Rufus. A făcut bucăţi un pod. Maşinile care erau pe pod au căzut în apă. Oamenii s-au înecat până să fie el adus înapoi în Magisterium.

— Nu a fost pedepsit?

Tamara părea foarte interesată de răspuns.

Rufus a ridicat din umeri.

— Aşa cum am spus, ar fi ca şi cum ai pedepsi vulcanul pentru că a erupt. Avem nevoie de creaturile acestea. Sunt singurele lucruri pe care le deţinem care se pot măsura cu Călăreţii Haosului pe care îi are Constantine.

— Putem să vedem şi noi unul? a întrebat Call.

— Poftim? a făcut Rufus, cu pixul în mână.

— Vreau să văd şi eu unul.

Nici măcar el nu ştia de ce spune asta. Ideea că există o creatură care nu era nici bună, nici rea, i se părea irezistibilă. Că niciodată nu trebuie să te gândeşti cum ar trebui să te porţi. O forţă a naturii.

— Peste câteva săptămâni o să începeţi misiunile, a spus Rufus. O să fiţi singuri în afara Magisteriumului, o să călătoriţi, o să faceţi proiecte. Dacă reuşiţi să faceţi toate astea bine, nu văd de ce nu v-aş putea arăta un elemental adormit.

S-a auzit o bătaie în uşă şi, după ce Rufus a spus că poate intra, uşa s-a deschis. A intrat Rafe. Părea mult mai fericit după ce Maestrul Lemuel plecase din Magisterium, dar Call se întreba dacă nu fusese oare speriat de întoarcerea la şcoală după moartea lui Drew.

— Maestrul Rockmaple v-a trimis asta, a spus el, întinzându-i lui Rufus o hârtie împăturită.

Maestrul Rufus a citit hârtia, apoi a strâns-o în palmă. Hârtia a luat foc şi s-a făcut cenuşă.

— Mulţumesc, i-a spus el lui Rafe, de parcă a arde corespondenţa era cel mai normal lucru din lume. Spune-i maestrului tău că o să ne vedem la prânz.

Rafe a plecat, cu ochii mari.

Call şi-ar fi dorit cu disperare să ştie ce scria pe hârtie. Problema era că atunci când ai un secret oribil, ori de câte ori se întâmplă ceva, ţi-e frică să nu aibă legătură cu tine.

Dar Maestrul Rufus nici măcar nu i-a aruncat vreo privire când şi-a reluat lecţia. Şi cum nu s-a întâmplat nimic a doua zi şi nici în ziua următoare, Call a uitat să mai fie îngrijorat.

Şi, pe măsură ce săptămânile treceau, una după alta, şi frunzele copacilor începeau să se coloreze în galben, roşu şi portocaliu, a fost din ce în ce mai simplu pentru Call să uite că avea de fapt un secret.

CAPITOLUL ŞAPTE

Când vremea s-a stricat, Call a început să-şi pună hanorace şi pulovere când ieşea să-l plimbe pe Havoc. Acesta, până acum, nu mai trăise, practic, vreo toamnă şi se distra la nebunie ascunzându-se cu totul în grămezile de frunze. Numai labele lui pătate îi rămâneau afară.

— Oare el crede că nu putem să-l vedem? a întrebat Celia curioasă, într-o zi, după ce Havoc a coborât panta dealului şi a plonjat într-un morman de frunze. I se vedea numai coada, ieşind în sus ca un băţ în capătul mormanului.

— Nu-i văd decât coada, a spus Call. Se pricepe bine la ascuns.

Celia a chicotit. Call nu mai credea că e cam ciudat ca Celia să râdă la tot ce spune el, acum i se părea chiar că e destul de plăcut. Era îmbrăcată cu un pulover roşu, pufos, avea obrajii rozalii şi era drăguţă.

— Şi cum a reacţionat tatăl tău când l-ai adus pe Havoc acasă? a întrebat ea, luând de pe jos un pumn de frunze; galbene, aurii şi roşcate.

Call şi-a căutat cu grijă cuvintele.

— Nu prea bine, a spus el. Vreau să zic, noi stăm într-un oraş mic. Ar fi destul de complicat să ţii ascuns un animal de companie şi, chiar dacă nu ştie nimeni că e un Călăreţ al Haosului, toată lumea vede că e ditamai lupul.

— Da.

Ochii Celiei erau plini de simpatie.

— Cred că s-a gândit că cineva ar putea să-i facă rău lui Havoc. Celia era aşa de *drăguţă,* s-a gândit Call. Ei nici nu i-a trecut prin minte că Alastair ar putea fi cel care să îi vrea răul lui Havoc. Ceea ce era surprinzător, având în vedere că singura dată când îl văzuse pe Alastair fusese la Testul Fierului, când acesta avea o privire nebună şi arunca cu pumnalul. Instinctiv, a pus mâna pe teaca lui Miri, pe care îl ţinea în buzunarul interior al hainei.

— A fost pumnalul mamei tale, nu-i aşa? a întrebat ea timidă.

— Da, a răspuns Call. L-a făcut când era mag, aici, la şcoală.

A înghiţit cu greu nodul care i se pusese în gât. În general, încerca să nu se gândească prea mult la mama lui, dacă ar fi fost blândă cu Havoc, dacă l-ar fi iubit pe el, indiferent de amprentele pe care le purta sufletul lui.

— Ştiu că a murit în timpul Masacrului Rece, a spus Celia. Îmi pare rău!

Call si-a dres vocea.

— Nu-i nimic. Asta s-a întâmplat demult. N-am cunoscut-o.

— Nici eu nu mi-am cunoscut mătuşa, a spus ea. Eram copil când a murit în Masacrul Rece. Dar dacă o să am ocazia vreodată să o răzbun, aş…

S-a întrerupt şi a părut ruşinată. Havoc ieşise din mormanul de frunze şi acum alerga în sus pe deal, cu blana plină de crenguţe.

— Ce ai face? a întrebat Call.

— L-aş omorî pe Inamicul Morţii cu mâna mea, i-a spus ea cu hotărâre. Îl urăsc aşa de mult.

Lui Call parcă i-ar fi dat un pumn în burtă. Celia s-a uitat la frunzele pe care le ţinea în pumni, după care le-a dat

drumul să se împrăştie pe jos ca nişte confetti. Putea să jure că buzele ei tremurau, că era gata să înceapă să plângă. Altcineva în locul lui, un prieten mai bun decât el, probabil s-ar fi dus şi ar fi îmbrăţişat-o sau ar fi bătut-o pe umăr. Dar Call stătea paralizat. Cum ar fi putut să-i ofere alinare pentru ceva ce făcuse chiar el?

Dacă ea ar fi aflat adevărul, l-ar fi urât.

În noaptea aceea, Call a avut un vis. Se făcea că mergea cu skateboardul prin oraşul lui, cu Havoc, care avea şi el un skateboard verde-auriu cu niște roti zimțate. Amândoi aveau ochelari de soare şi, de câte ori treceau pe lângă cineva pe stradă, persoana respectivă începea imediat să bată din palme şi să le arunce grămezi de bomboane, de parcă ar fi fost la o paradă de Halloween.

— Bună, Call, a spus Maestrul Joseph, care apăruse deodată în mijlocul străzii. Call a încercat să treacă pe lângă el cu skateboardul, când deodată toate s-au făcut albe, ca şi cum ar fi stat pe o coală albă de hârtie. Havoc dispăruse.

Maestrul Joseph i-a zâmbit lui Call. Era îmbrăcat cu roba lungă a Adunării şi ţinea mâinile la spate.

Call s-a tras înapoi.

— Pleacă din visul meu, i-a spus el, uitându-se disperat în jur după ceva, oricare lucru pe care să-l poată folosi ca armă. Pleacă din capul meu!

— Mă tem că nu pot să fac asta, a spus Maestrul Joseph.

Pe roba lui, în faţă, era o pată întunecată. Ai fi zis că e apă murdară. Call şi-a amintit cum strângea la piept trupul fără viaţă al fiului său, Drew, cum apa l-a cuprins pe Maestrul Joseph din toate părţile şi cum plângea el cu hohote urâte.

După aceea, s-a ridicat în picioare şi i-a spus lui Call „Maestre“. Spusese că nu contează că Drew era mort, deoarece Call era Constantine Madden şi dacă el, Constantine Madden, a vrut ca Drew să moară, înseamnă

că aşa trebuia.

— Asta nu e real, a insistat Call, arătând spre piciorul lui, care nu mai avea cicatrici şi care nu îl mai durea deloc.

— Ceea ce înseamnă că nici tu nu eşti real.

— O, ba da, sunt, a spus Maestrul Joseph.

A pocnit din degete şi a început să ningă, iar zăpada îi acoperea părul lui Call şi i se prindea de gene.

— La fel de real ca asta. La fel de real ca alegerea îngrozitoare pe care Alastair e obligat s-o facă.

— Ce?! Care alegere? a întrebat Call, atras în discuţie fără voia lui.

Maestrul Joseph a continuat de parcă nu l-ar fi auzit.

— De ce să rămâi la Magisterium, unde toată lumea te va dispreţui? Ai putea să fii alături de omul care te-a crescut şi alături de mine, prietenul tău devotat. Ai putea fi în siguranţă. Am putea să începem împreună să reconstruim imperiul tău. Dacă ai vrea, aş putea să te iau chiar în noaptea asta.

— Nu, a spus Call. Nu o să merg niciodată cu tine.

— O, ba da, vei merge, i-a spus Maestrul Joseph. Poate nu chiar acum, dar vei merge. Vezi tu, eu te cunosc mult mai bine decât te cunoşti tu însuti.

Call s-a trezit cu senzaţia de răceală a zăpezii pe faţă şi s-a cutremurat. Şi-a dus mâna la obraz. A simţit că este ud. A încercat să se convingă că nu a fost decât un vis, dar visele nu ţi se topesc pe obraz.

A doua zi, la oră, Call a ridicat mâna înainte ca Maestrul Rufus să-şi înceapă prelegerea. Sprâncenele acestuia s-au ridicat cu mirare. Tamara părea surprinsă, în timp ce Aaron era mult prea preocupat să caute ceva în ghiozdan că să observe.

— Nu e nevoie să ridici mâna, a spus Maestrul Rufus. Nu sunteţi decât trei aici.

— Din obişnuinţă, a spus Call, fluturând puţin din degete, un gest pe care îl făceau toţi copiii atunci când

voiau să ceară voie la baie.

Maestrul Rufus a oftat.

— E în regulă, atunci, Call. Care e nevoia ta?

El a lăsat mâna jos.

— Vreau să ştiu cum putem să împiedicăm pe cineva să ne găsească.

Maestrul Rufus şi-a trecut mâna peste faţă, ca şi cum ar fi rămas perplex la întrebarea lui.

— Nu ştiu dacă înţeleg prea bine ce mă întrebi – sau de ce vrei să afli lucrul acesta. E ceva ce ai vrea să-mi spui?

Tamara s-a uitat spre Call aprobator.

— Ar fi o chestie deşteaptă. Dacă am şti să ne ascundem mai bine, atunci Aaron ar fi mult mai în siguranţă.

Call poate că nu fusese aşa de deştept încât să se gândească la asta, dar era destul de deştept încât să-şi ţină gura.

În sfârşit, a ridicat şi Aaron capul, auzindu-şi numele, şi a clipit des din ochi, încercând să-şi dea seama despre ce vorbesc.

— Elementul aer este cel care ne permite să comunicăm de la mari distanţe, a spus Maestrul Rufus. Deci elementul pământ este acela care blochează această comunicare. Poţi să vrăjeşti o piatră pentru a proteja persoana care are asupra lui acea piatră. Acum spune-mi de ce am preferat să construim şcoala în locul unde se află acum.

— Pentru că, dacă se află sub aceste pietre, e mai simplu de ascuns, ca să nu fie găsită? a întrebat Aaron. Dar telefonul tornadă pe care l-aţi lăsat să-l folosească şi Call?

Dar visul meu? s-a gândit Call, dar nu a spus-o.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Da, pământul din jurul Magisteriumului este vrăjit. Există suprafeţe de acces, astfel încât să putem avea contact cu lumea din afară. Poate că ar trebui să-i facem Makarului nostru o piatră cu o vrajă specială, ca să nu poată fi văzut. Veniţi lângă mine şi o să vă arăt cum se face. Dar, Call şi Tamara, dacă o să aflu că o să vă folosiţi de asta ca să vă furişaţi pe undeva sau ca să ascundeţi ceva, o să aveţi probleme. O să vă închid în subteran ca pe

elementalele despre care am vorbit.

— Şi Aaron? Lui de ce nu îi spuneţi asta? a întrebat Tamara, încruntată.

Maestrul Rufus s-a uitat spre Aaron şi apoi şi-a întors din nou privirea spre Tamara şi Call.

— Pentru că, separat, tu şi Call aţi putea face probleme, dar împreună ar fi şi mai rău.

Aaron a chicotit. Call a încercat să nu se uite în direcţia Tamarei. Îi era teamă că, dacă se va uita, va vedea că ea e supărată că Maestrul Rufus o compară cu Call.

Ziua în care toate au început să capete sens pentru Call nu fusese cu nimic diferită de celelalte zile. Call era afară, cu grupa Maestrei Milagros – Jasper, Nigel, Celia şi Gwenda. Se antrenau aruncând fulgere de foc unul în altul. Mâneca lui Call era deja pârlită şi, din cauza piciorului, trebuia să facă mari eforturi ca să nu ia foc. Aaron, despre care Call avusese revelaţia că este un trişor corupt şi rău, sărea într-o parte aproape de fiecare dată, în loc să-şi mai bată capul cu magia.

Până la urmă, Call s-a aşezat pe un buştean, respirând greu. Jasper s-a uitat puţin spre el, de parcă ar fi fost gata să dea foc buşteanului pe care stătea, dar s-a răzgândit când Tamara a trimis spre el o explozie de căldură.

— Cel mai important lucru, a spus Maestrul Rufus, aşezându-se lângă Call, este ca întotdeauna să controlezi circumstanţele. Ceilalţi oameni au tendința să *reacţioneze* la ele, dar dacă tu *le controlezi,* vei fi în avantaj.

Asta suna tulburător de asemănător cu ceva ce îi spusese Alastair chiar în vara aceea. *Singura noastră şansă ca vecinii să nu înceapă vreun tămbălău e să controlăm circumstanţele în care apare Havoc.* Ai fi zis că antrenamentul pe care îl făcuse Alastair la Magisterium nu îl influenţase deloc, dar şi el îl avusese profesor pe Maestrul Rufus.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Call.

Maestrul Rufus a oftat.

— Dacă tu nu poţi sări aşa cum sar alţii, condu-i spre un loc în care ei vor avea acelaşi dezavantaj ca tine. Într-un copac. Într-un râu. Sau, şi mai bine, fă-i să ajungă pe un teren pe care tu vei fi în avantaj. Creează-ţi propriul tău avantaj.

— Nu există niciun teren pe care eu să fiu în avantaj, a bombănit Call, dar tot restul zilei s-a gândit la ce i-a spus Maestrul Rufus, şi atunci când mânca tuberculi violeţi în Refectoriu, şi atunci când îl plimba pe Havoc, apoi noaptea, când privea fără ţintă în tavanul neregulat de piatră al camerei sale.

Se tot gândea la cum *controla circumstanţele* tatăl lui şi la cum *să găsească un teren pe care el să fie în avantaj.* Se tot gândea la lanţurile din casa tatălui său şi la schiţa Alkahestului de pe biroul lui. Şi ajungea mereu la aceeaşi concluzie tulburătoare.

Ajunsese să fie aproape sigur că tatăl lui fusese cel care încercase să fure Alkahestul, dar asta însemna şi că tot el fusese acela care *eșuase.* Dar dacă eşecul acesta fusese intenţionat?

Dacă Alastair a ratat, ştiind că magii vor scoate Alkahestul din Collegium, ca să îl mute într-un loc mai sigur? Dacă cumva el ştia deja care este locul acela considerat sigur de către magi – un teren pe care el ar fi fost în avantaj?

Acasă, în afară de schiţele de la Alkahest, mai era şi o hartă a hangarului de avioane în care se ţinuse Testul Fierului.

Call nu îşi pusese până acum problema de unde avea harta aceea. Părinţii Tamarei îi spuseseră că Alastair fusese un excelent mag al metalului, iar Maestrul Rufus spusese că Alkahestul era acum în siguranţă, într-un seif creat de magi ai metalului, aflat în subteranele unui loc unde ei fuseseră odată. Hangarul de avioane era făcut aproape în întregime din metal. Poate că Alastair – fiind un excelent mag al metalului – fusese unul dintre cei care participase la construirea lui, unul dintre cei care ştiau

perfect cum poate să pătrundă în hangar şi apoi în seiful care ar fi putut să fie sub el.

Dacă toate acestea erau adevărate, atunci Alastair nu eşuase în tentativa lui de a fura Alkahestul. Dacă toate acestea erau adevărate, atunci Alkahestul era mai vulnerabil ca oricând. Call a rămas treaz multă vreme în noaptea aceea, cu ochii în întuneric.

↑≋△○@

A doua zi, Call se simţea ameţit. Nu putea să se concentreze la oră, când Maestrul Rufus încerca să le arate cum să leviteze obiecte folosind magia metalului şi a pământului şi a scăpat o lumânare aprinsă drept în capul Tamarei. A uitat să-l plimbe pe Havoc, fapt care a avut consecinţe nefericite pentru covorul din dormitorul lui. În Refectoriu, a fost distras de fluturarea de mână a Celiei şi aproape că i-a pus piedică lui Aaron. Aaron s-a dezechilibrat şi s-a prins cu mâinile de marginea unei mese de piatră pe care se aflau nişte oale enorme de supă.

— Bine, a spus el hotărât, luând farfuria din mâinile lui Call. De ajuns.

Tamara a dat din cap cu fervoare.

— Mai mult decât de ajuns.

— Ce?

Call era alarmat; Aaron ziceai că are o sarcină foarte serioasă şi încărca farfuria lui Call cu mâncare. Munţi de mâncare.

— Ce se întâmplă aici?

— Toată ziua te-ai purtat ciudat, a spus Tamara, care îşi pusese şi ea o grămadă de mâncare în farfuria ei. Mergem în cameră să stăm de vorbă.

— Ce? Eu nu sunt… nu cred…

Dar Call a fost luat pe sus de hotărârea cu care acţionau prietenii lui, ca un fir de praf luat de furtună. Cu farfuriile în mână, Tamara şi Aaron l-au scos din Refectoriu, pe coridoare, înapoi în camera lor, unde l-au împins, cu toate protestele lui. Au pus farfuriile pe masă şi s-au dus să

aducă tacâmuri. Câteva clipe mai târziu, stăteau toţi în jurul mesei, mâncând pizza de licheni şi piure de muşchi.

Call a luat în mână furculiţa, şovăitor:

— Cum adică am fost ciudat?

— Cu gândul aiurea, a spus Tamara. Scapi mereu ceva din mână şi uiţi. I-ai spus Jasper Maestrului Rufus, iar lui Jasper i-ai spus Celia. Şi ai uitat să-l plimbi pe Havoc.

Havoc a lătrat. Call s-a uitat la el cu o privire întunecată.

— Plus că te uiţi în gol de parcă ţi-a murit cineva, a spus Call, dându-i lui Call o furculiţă. Ce se întâmplă? Şi să nu spui „Nimic“! Call s-a uitat la ei. Prietenii lui. Se săturase de atâtea minciuni. Nu voia să fie precum Constantine Madden. Voia să fie un om bun. Gândul că le-ar putea spune totul era groaznic, dar a fi un om bun nu presupune neapărat că trebuie să fie şi amuzant, nu?

— Promiteţi că n-o să spuneţi nimănui? i-a întrebat Call. Promiteţi şi juraţi absolut – pe onoarea voastră de magi?

Call era destul de mândru de expresia asta, pe care o inventase pe loc. Amândoi, şi Tamara şi Aaron, păreau impresionaţi.

— Absolut, a spus Tamara.

— Sigur de tot, a spus Aaron.

— Cred că tatăl meu a fost cel care a încercat să fure Alkahestul, a mărturisit Call.

Aaron a scăpat o bucată de lichen pe masă.

— Poftim?

Tamara părea absolut oripilată.

— Call, nu mai face glume de-astea.

— Nu fac glume deloc, a spus Call. Nici n-aş putea. Cred că a încercat să îl fure din Collegium şi mai cred că o să încerce să-l fure din nou. De data aceasta s-ar putea să reuşească.

Aaron l-a privit cu gura căscată.

— De ce ar face tatăl tău aşa ceva? De unde știi?

Call le-a povestit ce găsise în pivniţă, cum fusese Havoc legat, cum descoperise cărţile acelea deschise la schiţa Alkahestului. Le-a spus şi despre harta hangarului de avioane.

— Voia să scoată inima lui Havoc ca să pună în funcţiune dispozitivul? a întrebat Tamara, lividă.

Când şi-a auzit numele, lupul s-a uitat în sus spre Call şi a început să scâncească. Call a dat din cap.

— Dar nu l-ai văzut propriu-zis? Alkahestul, adică, a întrebat Aaron.

Call a scuturat din cap.

— Nici nu ştiam că există în realitate. Nu ştiam ce vrea să facă cu Havoc şi pentru ce are nevoie de el.

Nu le-a mai spus şi de cătuşele de deasupra patului, făcute pe mărimea unui băiat. Era pregătit să le spună doar o parte de adevăr, nu chiar totul. Nu ştia prea bine dacă asta era mai caracteristic unui Principe al Întunericului, dar nu îi păsa.

— De ce ar vrea tatăl tău să-l ucidă pe Aaron? a întrebat curioasă Tamara.

— Nu vrea, a spus repede Call. Sunt total şi complet convins că tatăl meu nu lucrează pentru Inamicul Morţii.

— Şi atunci de ce ar fi…

Tamara a clătinat din cap.

— Nu pricep. Tatăl tău urăşte magia. De ce să fi vrut să alimenteze un Alkahest dacă nu ar fi vrut să…

Call începuse să intre în panică. De ce nu-l credea Tamara? Într-un fel, îşi dădea seama că partea care lipsea din povestea lui, adică aia în care Call era Inamicul Morţii, îi făcea pe cei doi să nu înţeleagă prea bine că dorinţa lui Alastair de a obţine Alkahestul nu avea nimic de-a face cu Aaron.

— El urăşte Magisterium, a spus Call, strângând pumnii sub masă. Poate vrea doar să-i sperie pe magi. Să bage frica în ei.

— Poate vrea să ucidă Inamicul, a sugerat Aaron. Poate încearcă să scape de el ca tu să fii în siguranţă.

— Inamicul există de zeci de ani, a spus Tamara. Şi lui Alastair i-a venit ideea asta abia acum? Şi e doar o coincidentă că exact în momentul în care tocmai s-a ivit un Makar el începe să lucreze la un dispozitiv de ucis Makari?

— Poate încearcă să scape de mine, astfel încât Call să

fie în siguranţă, a spus Aaron şi ochii lui verzi s-au întunecat. Era gata să muriţi din cauza mea când am fost răpit, iar Call a mai şi consimţit să fie contragreutatea mea. Asta e periculos.

— Aşa cum a spus şi Call, Alastair urăşte magii, a spus Tamara. Nu cred că îi pasă lui de război. Dacă ar putea să distrugă Magisteriumul, atunci Call nu ar mai avea unde să se ducă, iar el îşi doreşte asta mai mult decât orice altceva.

Fata şi-a muşcat nervoasă degetul.

— Trebuie să spunem cuiva asta.

— Ce?

Call s-a îndreptat de spate.

— Tamara, îţi jur, Alastair nu lucrează pentru Inamic!

— Şi ce dacă? a spus Tamara cu voce ascuţită. El vrea să fure un dispozitiv magic foarte periculos. Chiar dacă tatăl tău nu ar vrea decât să-l țină la el în cameră, ca să doarmă mai liniştit, Alkahestul e mult prea preţios şi mult prea mortal. Ce s-ar întâmpla dacă Inamicul ar afla că e la el? L-ar omorî pe tatăl tău şi ar lua Alkahestul. Dacă le spunem magilor, ar fi şi el în siguranţă.

Call s-a ridicat repede în picioare şi a început să se plimbe încoace și-ncolo.

— Nu. O să mă duc la tata şi o să-i spun că am aflat de planul lui. În felul acesta, n-o să-şi mai poată duce planul la bun sfârşit, iar Alkahestul va fi în siguranţă.

— Este mult prea riscant, a spus Aaron. Tatăl tău voia să-i scoată inima lui Havoc. Nu cred că ar trebui să mai stai vreodată singur prin preajma lui. A aruncat cu un pumnal în tine, mai ştii?

— L-a aruncat *spre* mine, a spus Call, deşi nici el nu mai credea asta de mult.

Tamara a respirat adânc.

— Știu că nu vrei să-i faci necazuri tatălui tău, dar asta și-a făcut-o cu mâna lui.

— Este *tatăl meu*, a spus Call. Eu sunt cel care trebuie să ia decizia.

S-a uitat la Tamara. Ochii ei întunecaţi îl priveau fix. Call a tras aer adânc în piept şi şi-a aruncat în joc ultima carte.

— Ai jurat că o să păstrezi secretul. Ai jurat pe onoarea ta.

Vocea Tamarei s-a ascuţit.

— Call! Dacă te înşeli când spui că nu vrea să-i facă rău lui Aaron? Dacă te înşeli asupra tatălui tău? Ai putea să te înşeli. Nu îi cunoaştem întotdeauna pe membrii familiilor noastre aşa cum credem noi.

— Deci ai minţit, a spus Call. M-ai minţit în faţă. Nu ai niciun pic de onoare.

Aaron s-a ridicat în picioare.

— Fraţilor, haideţi…

— Uite, o să-i spun Maestrului Rufus, a spus Tamara. Ştiu că nu vrei să-i spun şi ştiu că am spus că nu voi spune, dar trebuie s-o fac.

— Nu trebuie s-o faci, i-a spus Call, cu vocea ridicată. Şi dacă ţi-ar mai păsa şi de altceva decât să fii prima din Magisterium, nu ai face-o. Ar trebui să te comporţi ca o prietenă! Ar trebui să te ţii de cuvânt!

— Şi Aaron e prietenul tău! a ţipat ea. Te interesează măcar ce ar putea să-i facă Inamicul?

— Dacă el spune că tatăl lui nu lucrează pentru Inamic, eu îl cred, a spus Aaron grăbit. Eu sunt cel care ar fi în pericol, aşa că eu ar trebui să spun ce…

Faţa Tamarei era roşie ca focul şi avea lacrimi în ochi. Call și-a dat seama că, indiferent de situaţie, ea l-ar alege pe Aaron, nu pe el.

— Nu faci decât să accepţi să fii pus în pericol! a strigat ea. Aşa eşti tu! Iar Call ştie asta. S-a răsucit spre Call. Cum îndrăzneşti să profiţi de asta? O să-i spun Maestrului Rufus. O să-i spun. Şi dacă i se întâmplă ceva lui Aaron din cauza Alkahestului, atunci o să fie… o să fie din vina ta!

S-a întors pe călcâie şi a ieşit pe uşă ca o săgeată. Call şi-a dat seama că respira greu, de parcă ar fi fugit. Şi peste încă o clipă chiar fugea, după Tamara.

— Havoc! a strigat el. Hai cu mine! Prinde-o! Adică, nu îi face nimic. Muşc-o doar puţin!

Havoc a scos un urlet, dar Aaron – după ce i-a aruncat lui Call o privire scârbită – l-a apucat de zgardă. Makarul s-

a aruncat asupra lupului, în timp ce Call năvălea pe coridor chiar la timp ca să vadă cozile Tamarei dispărând în capătul holului. A pornit după ea, dar ştia că din cauza piciorului nu ar fi putut s-o prindă din urmă.

În timp ce fugea, furia îi umplea şi mai tare pieptul. Tamara nu avea deloc cuvânt şi era groaznică. S-ar fi aşteptat ca prietenii lui să fie supăraţi, dar nu se aştepta *să-l trădeze.* Junghiuri groaznice de durere îi străbăteau piciorul; a alunecat şi a căzut în genunchi şi o clipă – doar o clipă – s-a gândit la ce ar fi în stare să facă pentru a avea picioare bune, pentru a scăpa de dureri. Ce ar face pentru asta? Ar putea să omoare pe cineva? Ar putea să uite de lista cu Principele Întunericului?

— Call?

A simţit o mână pe umăr, care apoi l-a apucat de braţ şi l-a ridicat în picioare. Alex Strike, arătând impecabil ca întotdeauna, cu uniforma imaculată, avea un aer îngrijorat.

— Ce faci aici?

— Tamara…, a gâfâit Call.

— S-a dus spre biroul lui Rufus, a spus Alex, arătând spre uşile duble de fier şi aramă. Eşti sigur că ar trebui să…

Dar Call deja plecase în fugă pe lângă el. Ştia exact unde se află biroul lui Rufus. A străbătut în viteză ultimul coridor şi a dat uşa de perete.

Tamara stătea în mijlocul camerei, chiar în centrul covorului rotund care se afla pe podea. Rufus era rezemat de birou, luminat de la spate de strălucirea lămpilor. Părea foarte grav.

Call s-a oprit brusc. Se uita de la unul la altul.

— Nu poţi, i-a spus el Tamarei. Nu poţi să-i spui.

Tamara şi-a îndreptat umerii.

— Trebuie s-o fac, Call.

— *Ai promis*, a spus Call înecat de furie.

Se gândise la un moment dat că Aaron va veni după el, dar nu venise, şi acum se simţea deodată groaznic de singur, stând faţă în faţă cu Tamara şi cu Rufus, de parcă ar fi fost duşmani. A simţit o furie uriaşă faţă de Tamara.

Niciodată nu îşi dorise să se supere pe ea sau să aibă secrete față de Rufus. Niciodată nu-și dorise să se afle în această situație. Şi niciodată nu a vrut să creadă că Tamara nu e o persoană de încredere.

— Se pare că se întâmplă ceva foarte serios aici, a spus Rufus.

— Nimic, a spus Call. Nu se întâmplă nimic.

Rufus s-a uitat şi el când la Call, când la Tamara. Call ştia pe care dintre ei o să-l creadă Rufus. Ştia chiar şi în care dintre ei ar trebui să aibă încredere Rufus.

— Bine, a spus Tamara. O s-o spun direct. Alastair Hunt este cel care a încercat să fure Alkahestul şi, dacă n-o să-l oprim, o să încerce din nou să-l fure.

Sprâncenele Maestrului Rufus s-au ridicat.

— De unde ştii asta?

— Fiindcă, a spus Tamara, fără să ia în seamă privirea ucigătoare a lui Call, aşa ne-a spus Call.

CAPITOLUL OPT

Magii au trimis-o pe Tamara înapoi în camera ei. Ea a plecat fără să se uite la Call, cu capul în pământ şi cu umerii căzuţi. El nu i-a adresat niciun cuvânt. A trebuit să mai rămână, ca să răspundă la nesfârşitele întrebări despre ce văzuse şi ce nu văzuse, despre cum se comportase Alastair şi dacă vorbise vreodată despre Constantine Madden. Call a fost întrebat dacă ştia că tatăl lui şi Constantin au fost odată prieteni şi, mai ales, dacă Alastair i-a vorbit vreodată despre mama lui, Sarah, într-un fel care să sugereze că ar fi vrut s-o aducă înapoi din morţi.

— Ar fi posibil aşa ceva? a întrebat Call, dar nimeni nu i-a dat un răspuns clar.

Call era sigur că dacă Aaron – şi poate chiar şi Tamara – ar fi fost dispuşi să creadă că Alastair nu face parte din echipa Inamicului, toţi maeştrii erau convinşi că e trădător. Sau nebun. Sau un trădător nebun.

Nici dacă şi-ar fi pus în cap să-l discrediteze pe Alastair, astfel încât nimeni să nu-l mai creadă atunci când ar spune că sufletul lui Constantine Madden se află în Call, nu ar fi

putut s-o facă mai bine. Numai lucrul ăsta ar fi trebuit să-l facă fericit, dar nu se simţea fericit. Nimic nu-l făcea fericit. Era supărat pe el însuşi, şi era şi mai supărat pe Tamara.

Se făcuse târziu când l-au lăsat în sfârşit să plece, iar Maestrul Rufus l-a condus înapoi în camera lui.

— Înţeleg acum de ce nu ai vrut să-l vezi pe tatăl tău când a venit aici, a spus el.

Call nu a răspuns. Adulţii aveau o plăcere uimitoare de a spune nişte chestii evidente şi, tot aşa, să-ţi spună ceva de care şi-au dat ei seama.

— Trebuie să te asigur că tu nu ai nicio problemă, Callum, a spus Rufus. Nimeni nu se aştepta la tine să dezvălui secretul tatălui tău, dar povara asta nu ar fi trebuit să apese niciodată pe umerii tăi.

Call a rămas tăcut. Vorbise ore la rând şi nu mai avea nimic de spus.

— Tatăl tău a devenit foarte excentric după război. Poate că niciunul dintre noi nu a vrut să vadă cât de extrem a devenit comportamentul lui. Când lucrezi cu elementele, aşa ca noi, există multe riscuri. Putem să modelăm lumea după dorinţa noastră. Dar mintea poate să ne fie foarte afectată.

— Nu e nebun, a spus Call.

Maestrul Rufus a tăcut şi s-a uitat lung la Call.

— În locul tău aş avea grijă să nu spun asta cuiva, i-a spus Maestrul Rufus. E mai bine ca lumea să creadă că e nebun decât să creadă că e de partea Inamicului.

— Dumneavoastră credeţi că e nebun? l-a întrebat Call.

— Nu pot să mi-l imaginez pe Alastair în aceeaşi echipă cu Constantine, a răspuns Rufus, după un moment de tăcere. Eu i-am învăţat pe amândoi. Erau într-adevăr prieteni. Nimeni nu s-a simţit mai trădat de transformarea lui Constantine în Inamic decât Alastair. Nimeni nu a fost mai hotărât decât Alastair să-l distrugă pe Constantine – mai ales după ce Sarah a fost ucisă. Nu există trădare mai mare decât trădarea unui prieten.

Call s-a uitat la Rufus, simţindu-se ameţit. Se gândea la

Aaron, care fusese născut pentru a-l nimici pe Call. Era destinat pentru asta, chiar dacă nu ştia.

— Unii oameni sunt sortiţi să fie prieteni, alţii să fie duşmani, a spus Rufus. Până la urmă, universul pune lucrurile la punct.

— Totul în echilibru, a murmurat Call.

Era o zicală a alchimiştilor.

— Exact.

Rufus i-a pus mâna pe umăr lui Call, fapt care l-a surprins aşa de tare, încât a tresărit.

— O să te descurci?

Call a dat din cap şi s-a strecurat în camera lor. Era goală; amândoi, şi Aaron şi Tamara, intraseră în dormitoare, uşile erau închise. S-a dus în camera lui şi s-a întins pe pat îmbrăcat. Havoc dormea deja pe pătură. Call l-a scos pe Miri din teacă şi l-a ţinut în dreptul ochilor, uitându-se la arabescurile şi la gravurile din metalul lamei lui. *Pace.*

A lăsat mâna să-i cadă pe pat şi a închis ochii, prea obosit ca să-şi mai bată capul să se dezbrace.

S-a trezit a doua zi la primul clinchet al clopoţelului, ceea ce însemna că deja întârziase la masă. Aseară nu mâncase prea mult, iar acum îi era cam rău, de parcă ar fi primit câţiva pumni în stomac, nu de nemâncare.

Şi-a pus o altă uniformă şi s-a încălţat cu ghetele.

Nici Aaron şi nici Tamara nu îl aşteptau în camera comună.

Fie că se hotărâseră amândoi să-l urască, fie nu ştiau că se întorsese aseară în camera lui.

Cu lupul lui Călăreţ al Haosului după el, Call a pornit pe drumul spre Refectoriu, simţindu-şi piciorul înţepenit. Era plin de ucenici acolo. Studenţii din Anul de Fier, cu uniformele lor cenuşii, mişunau peste tot, încă uimiţi de pufoşenia grămezilor de licheni de diferite culori şi căscau gura la feliile uriaşe de ciuperci care se frigeau pe grătar.

Câţiva studenţi din anii de Argint şi de Aur stăteau în grupuri, abia întorşi din misiune şi aveau un aer aşa de dispreţuitor, de ziceai că erau deja maeştri.

Aaron stătea la masă cu alți câţiva studenți din Anul de Aramă. Era acolo Celia, alături de Gwenda, Rafe, Laurel şi Jasper. Farfuriile de pe masa lor erau golite.

Tamara era la o altă masă, cu Kimiya şi prietenii acesteia. Call se întreba dacă le povestise şi lor despre Alastair şi despre el şi ce eroină era ea, dar în momentul acesta era prea târziu să mai facă ceva. Cu un suspin, a început să-şi adune în farfurie nişte tuberculi violeţi copţi, care miroseau cam ca un ovăz fiert şi nişte licheni cu aromă de şuncă pentru Havoc. A mâncat în picioare, ca să nu fie nevoit să se aşeze lângă cineva. I se părea că nicăieri nu e bine-venit.

Când a sunat clopoţelul pentru a doua oară, Call s-a îndreptat spre locul în care stătea Maestrul Rufus, cu ceilalţi magi.

— A, a făcut Maestrul Rufus, chemându-i pe Aaron şi Tamara cu un gest al mâinii. E timpul să începem lecţiile.

— Ura, a spus Call cu sarcasm.

Maestrul Rufus l-a privit cu reproş, s-a ridicat şi i-a condus afară din Refectoriu. Call, Aaron şi Tamara s-au înşirat după el ca o coadă şovăitoare şi nefericită de cometă.

— Eşti ok? l-a întrebat Aaron, împingându-l uşor cu umărul pe Call, în timp ce coborau după Maestrul Rufos pe nişte scări săpate în piatră.

Treptele coborau în spirală. Pe tavan se aflau mici salamandre strălucitoare. Call s-a gândit din nou la Warren.

— Depinde, a spus Call. Eşti de partea mea sau de partea ei?

A aruncat o privire spre Tamara, care ţinea buzele strânse.

Avea aerul că e gata să-l împingă pe scări pe Call.

Aaron era vizibil supărat.

— Chiar trebuie să fie două părţi adverse?

— În clipa în care ea se duce să-l pârască pe tata, da, trebuie să fie două tabere! a şuierat Call. Nimeni nu ar fi făcut asta dacă îmi era cu adevărat prieten. A promis că păstrează secretul şi a minţit. E o mincinoasă.

— Şi nimeni care ar fi prieten cu Aaron nu ar proteja pe cineva care vrea să-l omoare! a izbucnit Tamara.

— Şi iar *mincinoasă*, fiindcă, dacă erai prietena mea, mai fi crezut când ţi-am spus că Alastair nu vrea să facă asta!

Pe faţa Tamarei a apărut o expresie mai urâtă decât furia. Era milă.

— Nu eşti obiectiv, Call.

Nici tu nu eşti! era gata să strige Call, dar Maestrul Rufus se întorsese la ei şi se apropia ameninţător.

— Nu vreau să mai aud un cuvânt despre Alastair Hunt de la niciunul dintre voi, a spus el. Altfel veţi sta să separaţi nisip în loc să luaţi cina.

Call îşi petrecuse prima săptămână la Magisterium separând nisip şi gândindu-se în secret că mai degrabă s-ar bate cu un elemental al haosului. Şi-a ţinut gura şi la fel au făcut Tamara şi Aaron. Tamara avea un aer sumbru, iar Aaron părea trist. Îşi rodea unghiile, ceea ce nu făcea decât când era cu adevărat tulburat.

— Acum, a spus Maestrul Rufus, întorcându-se.

Call şi-a dat seama că ajunseseră într-o grotă imensă, şi nici măcar nu observase. Pereţii erau acoperiţi de muşchi spongios, albastru ca cerul. Maestrul Rufus a început să se plimbe cu mâinile la spate.

— Ştim cu toţii că, pentru a folosi un element, avem nevoie de o contragreutate, ceva care să îţi menţină echilibrul, astfel încât acel element să nu pună stăpânire pe tine. Corect?

— Te împiedică să devii Devorat. Ca tipul ăla cu focul, a spus Aaron, referindu-se la creatura aceea monstruoasă de flăcări pe care o întâlniseră în peşterile adânci de sub Magisterium.

Maestrul Rufus a părut îndurerat.

— Da, fiinţa aceea a fost odinioară Maestrul Marcus.

Sau, cum i-ai spus tu, „tipul ăla cu focul“. Dar trebuie să mai ştim ceva, nu?

— E un oponent, a spus Tamara, răsucindu-şi codiţa. Ca să te poată împinge în direcţia opusă. Cum e focul pentru apă.

— Iar contragreutatea haosului este…, a întrebat Rufus, uitându-se dur la Aaron.

— Call, a spus Aaron. Adică, contragreutatea mea este Call. Nu pentru toţi e Call. Dar contragreutatea haosului e o persoană. Dar nu întotdeauna e… Call.

— Elocvent ca întotdeauna, a spus Rufus. Există vreo problemă legată de contragreutate?

— E dificil să-ţi găseşti vreuna?

Aaron era clar că bâjbâie, dar Call s-a gândit că s-ar putea să aibă totuşi dreptate. Se părea că e greu să găseşti foc, de exemplu. Poate magii adulţi aveau voie să aibă la ei brichete.

— Îţi limitează puterea, a spus Tamara.

Maestrul Rufus a dat din cap spre ea, sugerând că a dat răspunsul corect.

— Tocmai limitarea puterilor te face să fii în siguranţă, a spus el. Acum, care este *opusul* unei contragreutăţi?

Tamara avea şi la asta răspuns şi făcea pe deşteaptă.

— Ce am făcut noi anul trecut cu nisipul.

Call ar fi vrut să se strâmbe la ea, dar era sigur că ar fi fost văzut. Asta era problema în clasele cu doar trei elevi.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Acceleraţie simpatetică, o numim noi. Foarte periculoasă, deoarece te atrage în adâncul elementului. Îţi dă putere, dar preţul poate fi foarte scump.

Call spera că nu va începe o predică despre ce problemă fusese el atunci şi ce problemă e şi acum.

Dar Maestrul Rufus a trecut de asta.

— Ceea ce aş vrea eu să faceţi cu toţii este să vă antrenaţi folosindu-vă de contragreutăţi. Mai întâi, să vă adunaţi câte ceva care reprezintă fiecare element. Aaron, asta o să fie ceva mai greu pentru tine, întrucât l-ai ales pe Call să fie contragreutatea ta.

— Hei! a făcut Call.

— Am vrut să spun numai că e mai greu să lucrezi când contragreutatea ta e o persoană. Acum căutaţi-vă contragreutăţile.

Call s-a dus către marginea grotei şi a găsit acolo o piatră. Aer era peste tot în jurul lui, aşa că pe ăsta îl rezolvase. Focul şi apa erau mai complicat de obţinut, dar s-a folosit de magie şi a transformat nişte apă din bazinul mâlos al peşterii într-un glob de foc pe care l-a făcut să stea lângă capul lui. Apoi a luat o rădăcină ca s-o aprindă la foc cu ajutorul magiei, atunci când va fi cazul.

S-a întors acolo unde stăteau şi ceilalţi. Normal că ei terminaseră înaintea lui.

— Foarte bine, a spus Maestrul Rufus. Să începem cu magia aerului. O să folosesc magia aerului ca să vă ridic în văzduh pe fiecare – dar voi folosiţi contragreutatea. Ea o să fie singurul contact cu magia pământului. De îndată ce simţiţi nevoia să vă folosiţi contragreutatea, coborâţi.

Unul câte unul, au fost ridicaţi în aer. Call auzea aerul şuierându-i pe la urechi şi simţea ameţeala plăcută a zborului. Zborul era preferatul lui din toată magia. În aer, piciorul nu îl mai deranja. A început să folosească magia aerului, desenând tot felul de modele colorate, nori, şi apoi a zburat printre ele. Cu cât folosea mai multă magie, cu atât îşi dădea seama ce uşor e să devii Devorat. I se părea că nu mai are mult şi va deveni una cu aerul. Acolo se putea relaxa şi putea fi purtat de el ca o frunză uşoară. Toate grijile şi temerile lui ar dispărea şi ele.

Nu trebuia decât să dea drumul pietrei pe care o avea la el.

— Call.

Maestrul Rufus se uita în sus la el.

— Antrenamentul s-a terminat.

Call s-a întors şi a văzut că Tamara şi Aaron erau deja jos. A luat piatra în mână şi s-a lăsat pătruns de greutatea conexiunii ei cu pământul, coborând lent până când a ajuns la pământ, cu durerea din picior prezentă ca întotdeauna.

Rufus l-a măsurat cu privirea.

— Toată lumea, bravo, a spus el. Acum, Aaron, noi doi vom încerca un exerciţiu cu haosul. Ceva mărunt.

Aaron a dat din cap, părând puţin emoţionat.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, a spus Rufus, apoi le-a făcut semn să elibereze mijlocul încăperii. Dacă am înţeles eu bine, anul trecut ai doborât o mulţime de Călăreţi ai Haosului când te-ai luptat cu Maestrul Joseph.

— Da, dar…

Aaron şi-a ciugulit unghiile.

— Atunci am făcut-o fără să am contragreutate.

— Nu e aşa. Call era acolo.

— E adevărat, a spus Tamara. Practic, Call te ţinea la pământ.

— Probabil că te-ai folosit instinctiv de magia lui, a spus Rufus. Contragreutatea haosului este o fiinţă umană deoarece contragreutatea vidului este sufletul. Când vei folosi magia haosului, va trebui să cauţi un suflet de om care să te echilibreze. Fără o contragreutate, ai putea foarte simplu să fii înghiţit de propria ta magie şi să mori.

— Asta sună cam… prost, a spus Aaron.

S-a dus în mijlocul încăperii şi, după o clipă, Call s-a dus lângă el. Stăteau acolo în picioare, umăr la umăr, simţindu-se aiurea.

— Dar nu vreau să-i fac rău lui Call.

— N-o să-i faci.

Maestrul Rufus s-a dus spre un colţ al grotei, de unde a venit cu o cuşcă. În cuşcă era un elemental – o şopârlă cu nişte zimţi rotunjiţi de-a lungul ei. Ochii ei erau aurii strălucitori.

— *Warren*? a întrebat Call.

Maestrul Rufus a aşezat cuşca pe podea.

— O să faci să dispară acest elemental. Să-l trimiţi în regatul haosului.

— Dar este *Warren,* a protestat Call. O cunoaştem pe şopârla asta.

— Da, nu prea cred că vreau să fac… asta, a spus Aaron. Nu aş putea să fac să dispară o piatră sau ceva de genul ăsta?

— Aș vrea să te văd lucrând cu ceva mai substanţial decât atât, a spus Rufus.

— Warren nu vrea să dispară, a spus şopârla. Warren are să-ţi spună lucruri importante.

— Aţi auzit? Are să ne spună lucruri importante, a spus Aaron.

— Dar tot el e un mincinos, a precizat Tamara.

— Da, păi tu ştii cum e cu mincinoşii, nu? a izbucnit Call.

Obrajii Tamarei s-au îmbujorat, dar nu i-a răspuns.

— Nu vă amintiţi cum ne-a dus Warren într-o altă peşteră, în care Devoratul era gata să ne omoare?

Aaron s-a uitat pieziş spre Call.

— Nu vreau să fac asta, a şoptit el.

— Nu poţi s-o faci, a murmurat Call încet.

— *Ceva* trebuie să fac.

Aaron părea puţin panicat.

— Fă să dispară cuşca, a răspuns Call, vorbind în continuare încet.

— Ce?

— M-ai auzit.

Call l-a apucat pe Aaron de braţ.

— Fă-o!

Maestrul Rufus şi-a îngustat ochii.

— Call…

Mâna lui Aaron a țâșnit în față. Un tentacul întunecat a ieşit din palma lui, apoi a explodat în faţă, învăluind cuşca, iar Warren nu s-a mai văzut. Call a simţit un fel de presiune în piept, de parcă ar fi avut acolo o bandă de cauciuc de care trăgea Aaron. Oare asta însemna să fii contragreutate?

Fumul a început să se disperseze. Aaron a lăsat mâna în jos exact la timp ca să vadă coada lui Warren dispărând printr-o crăpătură din peretele grotei. Cuşca dispăruse, locul unde se aflase era acum gol.

Rufus a ridicat mirat din sprâncene.

— Nu voiam să trimiți şi cuşca în haos, dar… foarte bine.

Tamara se uita fix la locul de unde dispăruse cuşca lui Warren. În altă situație, Call s-ar fi uitat la ea liniştitor, dar

nu acum.

— Care e limita puterii lui Aaron? a întrebat ea pe neaşteptate. Adică, ce poate să facă? Poate să trimită tot Magisteriumul în vid?

Maestrul Rufus s-a întors spre ea, cu sprâncenele stufoase îmbinate de uimire.

— Sunt trei lucruri care fac ca un mag să fie mare. Unul este controlul lor foarte bun, altul este imaginaţia, iar al treilea este izvorul lor de putere. Una dintre cele mai mari provocări pentru noi este să aflăm răspunsul la întrebarea ta. Ce poate să facă Aaron, înainte de a fi tras înapoi de contragreutatea lui? Ce poate face Call? Ce putem face noi? Există un singur mod de a afla toate acestea – antrenamentul. Acum, haideţi să încercăm să lucrăm cu pământul.

Call a oftat. Se părea că o să mai dureze ceva.

↑≋△○@

După ce au terminat în sfârşit antrenamentele, cei trei ucenici au plecat din grotă. Call era epuizat şi rămăsese în urma celorlalţi. Piciorul îl durea, capul îl durea şi s-a oprit lângă un bazin cu peşti fără ochi.

— Voi n-aveţi nicio treabă, le-a spus el peştilor care înotau încet, palizi în lumina difuză a muşchiului.

Suprafaţa apei s-a rupt deodată şi un peşte a fost tras în aer de o limbă lungă şi roz. Call s-a uitat în sus şi l-a văzut pe Warren atârnat de o stalactită.

Elementalul a clipit în jos, spre el.

— Sfârşitul e mai aproape decât crezi tu, i-a spus el.

— Ce? a întrebat Call, convins că nu a auzit bine.

— Sfârşitul e mai aproape decât crezi tu, a repetat şopârla. Apoi a ţâşnit ca o săgeată printre formaţiunile stâncoase de pe tavanul peşterii.

— Hei, noi te-am ajutat! a ţipat Call după el, dar Warren nu s-a mai întors.

↑≋△○@

La cină, Call a stat la masă cu Aaron, Jasper şi Celia, în timp ce Tamara s-a aşezat iar lângă sora ei. Call simţea efectiv valuri de răceală radiind din spatele ei, ori de câte ori se uita în direcţia aceea.

— Ce te tot uiţi la Tamara? a întrebat Celia, înţepând cu furculiţa o ciupercă de un galben strident.

— Fiindcă le-a spus magilor să-l ancheteze pe taică-său, a spus Jasper. Call a tresărit, s-a întors spre el şi i-a aruncat o privire urâtă.

Jasper a zâmbit angelic.

— Să-l ancheteze pentru ce?

Ochii Celiei se rotunjiseră de uimire.

Call nu a spus nimic. Dacă ar fi încercat să explice sau să caute nişte scuze, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Dar se întreba cât de mult ştie Jasper despre toate astea. Poate că el şi Tamara erau din nou prieteni la cataramă. Era foarte potrivit pentru Tamara să aibă un prieten ca Jasper.

Jasper se pregătea să mai facă un comentariu, dar Aaron l-a oprit cu un „Ţine-ţi gura“ ameninţător.

— Nu ştiu ce a făcut, a recunoscut Jasper. Dar am auzit câte ceva de la magi. Ei spuneau că echipa de căutare pe care au trimis-o nu a găsit nimic. Se pare că a dispărut.

— A dispărut? a şoptit Celia ca un ecou, uitându-se spre Call şi aşteptându-se ca el să spună ceva.

Call se uita încruntat în farfurie şi pe marginea acesteia apăruseră mici crăpături din cauza furiei lui. Era mag de anul doi, trecuse de Poarta Controlului; ştia că n-ar trebui să-şi piardă aşa stăpânirea. Şi, cu toate acestea, ar fi vrut ca Jasper să vorbească în continuare, fiindcă se părea că el ştie mai bine ca el ce se întâmplase cu Alastair.

— Mda, presupun că cineva l-a avertizat, a continuat Jasper, uitându-se spre Call, ca să fie clară aluzia.

— Call nu a avertizat pe nimeni, a spus Aaron. A fost tot timpul cu noi. Şi nu te mai preface că le ştii pe toate, fiindcă nu ştii nimic.

— Ştiu mai multe decât tine, a şuierat Jasper cu ochii la

Aaron. Ştiu că nu te poţi baza pe el.

Call a simţit un fior pe şira spinării, fiindcă Jasper avea dreptate.

Nici măcar el nu se putea baza pe sine însuşi.

În noaptea aceea, Call s-a culcat pe canapeaua din camera comună. Rufus le dăduse ceva de citit despre epoca baronilor-hoţi din politica magilor, care durase până acum vreo douăzeci de ani, dar Call nu se putea concentra. Literele parcă pluteau pe paginile cărţii, iar marginea coperţilor se umplea din când în când de flăcări minuscule, pe care el le stingea grăbit. Furia şi frica lui pârliseră coperta, care acum era acoperită de o cenuşă neagră ce îi înnegrise degetele.

Tamara se făcuse nevăzută după cină, iar Aaron plecase la bibliotecă să-şi facă tema. Îl invitase şi pe Call să vină cu el, dar asta doar fiindcă Aaron era amabil de felul lui şi nu se putea stăpâni să facă gesturi amabile. Call ştia că era mai bine să rămână singur. Numai el şi Havoc, pe canapea, lupul ghemuit la picioarele lui, gâfâind relaxat, cu ochii lui strălucitori luminând în semiobscuritatea camerei.

Tocmai când se convinsese că o să dea iar foc cărţii, uşa s-a deschis. Era Alex Strike, cu părul lui castaniu răvăşit ca de obicei – lui Call îi părea rău pentru el din cauza asta – şi cu o expresie curioasă întipărită pe faţă.

Call a ascuns cartea de istorie sub o pernuţă şi s-a ridicat în fund, cu grijă să nu-l deranjeze pe Havoc. Întrucât era asistentul lui Rufus, Alex era singurul care avea acces în cameră, în afară de Rufus. Dar până acum nu mai apăruse niciodată pe aici.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Call.

Alex s-a aşezat pe canapeaua din faţa lui Call şi a aruncat o privire spre uşile închise de la dormitoarele lui Aaron şi Tamara.

— Colegii tăi sunt plecaţi?

Call a dat din cap, fără să-şi dea seama ce voia. Poate

dăduse de necazuri. Poate Alex avea vreun mesaj de la Rufus. Poate exista în Magisterium vreun ritual tâmpit de anul doi în care trebuia să stai legat toată noaptea de o stalactită.

— E vorba despre tatăl tău, a spus Alex. Am aflat despre Alkahest. Ştiu că magii îl caută.

Call s-a uitat în jos la Havoc, care a mârâit din gât.

— Toată lumea ştie despre asta? a întrebat Call, cu gândul la Jasper.

Alex a scuturat din cap.

— Nu ştie nimeni cât de serioase sunt lucrurile.

— Tatăl meu nu a făcut asta, a spus Call. Nu e aşa cum spun ei. Nu e în echipă cu Inamicul. Nu e în echipă cu nimeni.

Peste faţa lui Alex a trecut repede o expresie ciudată, de parcă abia acum îşi dădea seama ce periculos este să vorbească cu Call despre asta.

— Te cred, a spus el în cele din urmă. De asta tu ar trebui să-i trimiţi vorbă tatălui tău să stea ascuns. Dacă îl găsesc, o să-l omoare.

— Ce? a făcut Call, deşi auzise foarte clar ce îi spusese.

Alex a clătinat din cap.

— Alkahestul a dispărut. Dacă îl vor găsi la el, n-or să-şi mai bată capul cu închisoarea. O să-l omoare imediat ce vor da de el. De-asta m-am gândit că ar trebui să ştii şi tu. Să-l avertizezi, până nu e prea târziu.

Call se întreba de unde ştia Alex toate lucrurile astea, dar apoi şi-a adus aminte că mama lui vitregă făcea parte din Adunare. Aşa că s-a mulţumit să întrebe:

— De ce vrei să mă ajuţi?

— Fiindcă şi tu m-ai ajutat, a spus el. Trebuie să plec.

Call a dat din cap şi Alex a ieşit din cameră.

Dacă Alastair ar fi fost ucis de magi, era numai vina lui Call. Trebuia să facă ceva, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât se convingea că nu există nicio metodă sigură de a-i trimite un mesaj lui Alastair. Maestrul Rufus era cu ochii în patru – s-ar fi folosit de asta tocmai ca să pună mâna pe Alastair. Dar dacă ar fi putut să-l găsească la timp pe tatăl

său, poate ar fi reuşit să-l avertizeze personal.

Gândul la Alastair l-a făcut pe Call să-şi amintească de camera din pivniţă, pregătită pentru ritual, şi de patul mic din colţ, numai bun pentru un copil de treisprezece ani. L-a făcut să-şi amintească de scheunatul lui Havoc şi de sunetul pe care l-a făcut capul lui taică-său când s-a izbit de perete.

Dacă îl găsea pe taică-său şi dacă el avea Alkahestul, oare ce ar fi făcut cu el?

Call ştia că trebuie să se gândească foarte bine. El îl cunoştea pe tatăl său mai bine decât oricine. Ar fi trebuit să poată intui unde se ascunde Alastair. Trebuia să fie un loc izolat, un loc pe care îl cunoaşte foarte bine. Un loc unde magii nici nu s-ar gândi să-l caute. Unul la care să fie greu de ajuns.

Call s-a îndreptat de spate.

Alastair cumpărase o grămadă de rable antice de la care să folosească anumite piese – mult prea multe pentru a fi depozitate în garajul casei sau la magazinul lui, aşa că închiriase un hambar dărăpănat de la o doamnă în vârstă, aflat cam la şaizeci şi ceva de kilometri de casa lor… şi a plătit cash. Hambarul ăla putea să fie o ascunzătoare perfectă – Alastair chiar dormise acolo de câteva ori, când lucra până noaptea târziu.

Call s-a dat jos de pe canapea, făcându-l pe Havoc să se rostogolească pe jos cu un mârâit nervos. S-a întins la el şi l-a bătut uşor pe ceafă.

— Nu-ţi face griji, băiatule, i-a spus el. Tu vii cu mine.

S-a dus în dormitor şi şi-a scos geanta de pânză de sub pat. A îndesat repede câteva haine în ea, l-a băgat acolo pe Miri, şi, după o clipă de gândire, s-a întors în camera principală şi a luat de acolo şi chipsurile care mai rămăseseră în punga de Ruffles. Trebuia să aibă ceva de mâncare la el.

Tocmai îşi aruncase geanta pe umăr, când uşa s-a deschis din nou şi au intrat Tamara şi Aaron. Aaron avea în braţe un teanc de cărţi, ale lui şi ale Tamarei, iar ea râdea de ceva ce îi spusese el. O secundă, până să dea cu ochii

de Call, amândoi păreau liniştiţi şi fericiţi, iar el a simţit cum i se strânge stomacul. Nu aveau nevoie de el, nici ca prieten, nici ca o parte a grupei lor de studiu, ca nimic, era doar un prilej de ceartă şi de conflict pentru ei.

Tamara l-a văzut prima, iar zâmbetul i s-a şters de pe faţă.

— Call.

Aaron a închis uşa după ce au intrat şi a aşezat cărţile pe masă. Când s-a îndreptat, a început să se holbeze la ghetele pe care Call le avea în picioare şi la geanta din mâna lui.

— Unde te duci? l-a întrebat el.

— Voiam să mă duc să-l plimb pe Havoc, a spus Call, arătând cu un gest către lupul care se repezise bucuros la ei.

— Şi ai nevoie de bagaj pentru o săptămână ca să faci asta? Tamara a arătat spre geanta lui.

— Ce se întâmplă, Call?

— Nimic. Uite, nu trebuie să… nu trebuie să ştii tu asta. Aşa, când o să te întrebe Maestrul Rufus ce e cu mine, nu va trebui să minţi.

Tamara a scuturat din cap.

— Nu e aşa. Suntem un grup. Trebuie să vorbim unul cu altul.

— De ce? Ca să putem să spunem tuturor secretele noastre? a întrebat Call şi a văzut că Tamara tresare. Ştia că se comportă ca un nesimţit, dar nu putea să se oprească. Iar?

— Asta depinde de ce vrei să faci.

Aaron ţinea fălcile încleştate, aşa cum Call îl mai văzuse rareori. De obicei, Aaron era aşa de iertător, aşa de incredibil de *drăguţ*, încât Call uita adesea că sub învelişul acela se ascundea oțelul care făcea din el un Makar.

— Fiindcă, dacă e ceva care te pune în pericol, atunci o să-i spun eu însumi Maestrului Rufus. Şi atunci poţi să te superi pe mine, nu pe ea.

Call a înghiţit în sec. Aaron şi Tamara stăteau cu faţa la el, blocând uşa.

— Vor să-l omoare pe tata, a spus el.

Sprâncenele lui Aaron s-au ridicat de uimire.

— Poftim?

— Cineva – şi nu pot să vă spun cine, va trebui să mă credeţi pe cuvânt – mi-a spus că Alkahestul a dispărut. Şi din moment ce tatăl meu a fugit, nu o să-l mai bage la închisoare şi nici n-or să-i mai facă proces…

— Alkahestul a dispărut? a repetat Tamara ca un ecou. Tatăl tău chiar l-a furat?

— Există şi o închisoare pentru magi? a întrebat şi Aaron, cu ochii mari.

— Un fel de. Se cheamă Panopticon, a spus Tamara întunecată. Nu ştiu prea multe despre asta, doar că e un loc unde eşti mereu supravegheat. Niciodată nu eşti singur. Dacă tatăl tău chiar a…

— Nu contează, a spus Call. Or să-l omoare.

— De unde știi asta? l-a întrebat Tamara.

Call s-a uitat lung la ea.

— Un prieten – un prieten *adevărat* – mi-a spus că a auzit asta.

Ea s-a albit la față.

— Şi ce vrei să faci?

— Trebuie să-l găsesc şi să recuperez Alkahestul înainte să-l omoare.

Call şi-a aşezat mai bine geanta pe umăr.

— Dacă îl duc înapoi la Collegium, aş putea să-i conving pe magi că tata nu reprezintă o ameninţare pentru ei – sau pentru tine. Îţi jur, Aaron, tata nu ţi-ar face rău niciodată. *Îţi jur* că e aşa.

Aaron şi-a trecut mâna peste faţă.

— Nici noi nu vrem să i se întâmple ceva tatălui tău.

— *Să moară,* nu *să i se întâmple ceva,* a insistat Call. Dacă nu îl găsesc, o să fie ucis.

— Vin cu tine, a spus Tamara. În zece minute îmi fac bagajul.

Nu vreau să vii cu mine. Call nu a spus-o cu voce tare. Nici măcar nu era sigur că asta voia. Dar era sigur că încă mai era supărat pe ea. A clătinat din cap.

— De ce ai face asta?

— E vina mea. Ai dreptate. Dar pot să te ajut să scapi de magi cât timp îl cauţi pe tatăl tău şi pot să te ajut să-i convingi pe cei de la Collegium să îşi ia înapoi Alkahestul şi să nu-l mai hăituiască pe tatăl tău. Părinţii mei sunt în Adunare.

A făcut un pas spre camera ei.

— Dă-mi numai zece minute.

— Sper că nu vă închipuiţi că eu o să stau aici în timp ce voi plecaţi în misiune, nu? a spus Aaron. Data trecută m-aţi salvat amândoi. Acum e timpul să ajut şi eu.

— Tu în niciun caz nu vii, a spus Call. Tu eşti Makarul. Eşti mult prea valoros ca să bântui în toate părţile în căutarea tatălui meu, cu atât mai mult cu cât toată lumea se teme că el îţi vrea răul.

— Eu sunt Makarul, a spus Aaron, şi lui Call i s-a părut că în cuvintele lui răsună toate cuvintele auzite de Aaron în vara aceea. Eu sunt Makarul şi datoria mea este să-i apăr pe oameni, nu invers.

Call a oftat şi s-a aşezat pe canapea. Îşi imaginase că avea să urmeze o lungă călătorie, cu autobuze, cu mers pe jos, cu singurătate şi cu nimeni altcineva care să-i ţină companie în afară de Havoc. Cu nimic care să-i distragă atenţia de la vocea aceea pe care o auzea în cap: *Tatăl tău va muri. Tatăl tău s-ar putea să te vrea mort.* Apoi s-a gândit cum ar fi să vină Aaron şi Tamara cu el, la siguranţa lui Aaron, la remarcile haioase ale Tamarei, şi s-a simţit un pic mai uşurat. Dar nu voia să arate cât de uşurat se simţea.

— Numai nu întârziaţi prea mult. Dacă e să mergem, trebuie să plecăm mai repede de aici. Acum. Până să observe cineva.

Cu un scheunat, Havoc s-a trântit pe podea, evident dezamăgit de atâta vorbărie. Havoc era un lup de acţiune.

Peste câteva minute, Aaron şi Tamara au revenit din camerele lor cu bagajul.

— Bine că am făcut pietrele astea ca Aaron să nu poată fi văzut, a spus Tamara, deschizând pumnul şi arătându-le

o mică grămăjoară de pietre. Şi e bine că am ocazia să mă antrenez.

Call s-a ridicat în picioare oftând greu.

— Sunteţi amândoi siguri că vreţi să faceţi asta?

— Suntem siguri, Call, a spus Aaron. Tamara a dat din cap.

Havoc a lătrat o dată, ca şi cum ar fi spus că şi el e sigur.

Singura poartă din Magisterium care rămânea deschisă noaptea era Poarta Misiunii, pe unde ieşeau şi intrau studenţii mai mari când se întorceau din misiuni şi bătălii. Call, Aaron şi Tamara s-au îndreptat spre ea cu pas domol, ca să dea impresia că se duc la Galerie, să mănânce dulciuri şi să se uite la film. Au trecut pe lângă Celia, Rafe şi Jasper, care erau adânciţi într-o discuţie, pe lângă nişte studenţi mai mari, care râdeau şi sporovăiau despre lecţiile lor.

Pasajul se bifurca, un coridor mergea spre Galerie, celălalt spre Poarta Misiunii. Aaron s-a oprit o clipă, să se uite în jur, ca să se asigure că nu se uită nimeni după ei, apoi s-a strecurat pe coridorul care ducea spre exterior. Tamara şi Call s-au repezit aşa de grăbiţi după el, încât s-au înghesuit unul într-altul şi a trebuit apoi să stea să se despartă, ei şi Havoc, ca să poată avansa. După ce s-au răsfirat, toţi au început să chicotească, chiar şi Tamara şi Call. Aaron părea încântat.

Dar aerul lui încântat nu a durat prea mult. Au mers în vârful picioarelor prin coridorul îngust. Aerul devenea încet-încet mai cald, iar Call începea să simtă mirosul de stânci încălzite de soare, de frunze putrede şi de aer curat. Coridorul urca uşor şi acum începeau să se vadă stelele dincolo de Poarta Misiunii.

Dar s-au oprit brusc. În faţa lor se ivise de nicăieri o faţă care rânjea.

— Interesant că ne întâlnim aici, a spus Jasper.

— Asta-i o replică penibilă şi fumată, Jasper, şi tu ştii asta, a spus Call.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Aaron. Ne-ai urmărit?

— Fiindcă ştiam că până la urmă Call o să facă ceva, a spus Jasper. Ştiam eu că-şi va arăta adevărata faţă. Ce credeaţi, că n-o să fac nimic?

— Da, Jasper, a spus Tamara cu un sarcasm copleşitor în voce. Vezi tu, oamenii normali, care nu sunt psihopaţi, nu se aşteaptă automat la ce e mai rău de la alţii.

Jasper şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Nu, serios? Atunci, ia spune-mi: unde vă duceţi?

— Nu e treaba ta, a spus Call. Pleacă de aici, Jasper.

— E cumva vorba de un anumit tată care acum e fugar?

Jasper a ridicat o sprânceană, uitându-se spre Call.

— Magii nu ar fi prea fericiţi dacă ar afla că vă duceţi după el. Maestrul Rufus…

— Hai să-l omoram, a spus Call.

Havoc a început să mârâie.

— Pe Maestrul Rufus?

Aaron părea îngrijorat.

— Nu, normal că nu pe Maestrul Rufus! Mă refeream la Jasper, a spus Call. Îi îngropăm cadavrul sub stânci. Cine o să ştie?

— Call, nu fi caraghios, a spus Tamara.

— Havoc ar putea să-l omoare, a sugerat Call.

Havoc s-a întors, auzindu-şi numele, părând interesat de idee. Deşi lupul Călăreţ al Haosului crescuse mult în timpul verii, Call nu era totuşi prea convins că ar fi putut într-adevăr să omoare pe cineva, dar cu siguranţă ar fi putut să-l scoată afară pe Jasper şi să facă vreo două ture după el în jurul Magisteriumului.

— Şi ziceţi că *eu* sunt psihopat? a mormăit Jasper.

Call nu prea ştia ce să creadă, fiindcă, deşi se manifestase ca un Principe al Întunericului total faţă de Jasper, totuşi nu reuşise să-l impresioneze.

Aaron a ridicat mâna. O clipă, Call a crezut că Aaron vrea să-i potolească, să-i spună să nu-l mai ameninţe pe Jasper şi că ar trebui să se întoarcă în cameră. Dar, în loc

de asta, dintre degetele lui Aaron a ţâşnit un foc negru, o reţea de întuneric.

— Nu mă face să te rănesc, a spus el, uitându-se drept în ochii lui Jasper, cu haosul arzând în palmă. Fiindcă să ştii că pot.

Call era aşa de şocat, că nu putea nici măcar să reacţioneze.

Jasper s-a albit, dar până să apuce să zică ceva, Tamara l-a plesnit nu tocmai prietenos pe umăr pe Aaron.

— Termină, a spus ea. Nu poţi să invoci haosul de câte ori ai tu chef.

Aaron a strâns pumnul şi întunericul nu s-a mai văzut, dar el părea la fel de înfricoşător.

Tamara a arătat spre Jasper.

— O să-l luăm cu noi.

— Să-l luăm cu noi? Glumeşti, a spus Call. O să strice totul!

Ea a pus o mână în şold.

— Nu ne ducem la petrecere, Call.

— Iar eu nu merg nicăieri cu voi, a întrerupt-o Jasper, pornind uşor pe lângă peretele peşterii. Nu ştiu ce se întâmplă, dar nici nu mă mai interesează. V-aţi pierdut minţile. O să uit tot ce am văzut. Jur.

— A, n-o să uiţi, a spus Aaron. O să le spui magilor cu prima ocazie.

Jasper s-a împotrivit.

— Ba nu.

— Ba, sigur o să spui.

Tamara a luat o piatră din buzunarul ei şi a băgat-o în buzunarul de la uniforma lui Jasper.

— Să mergem.

— De acord, a spus Aaron.

L-a prins pe Jasper de guler. Jasper a ţipat şi a fluturat mâinile, dezechilibrat. Expresia lui Aaron era sumbră.

— Vii cu noi, a spus el. Acum mergi.

CAPITOLUL NOUĂ

Să pleci de la Magisterium nu era o treabă prea simplă. A trebuit să meargă prin pădure către autostradă, iar Tamara a folosit harta de pe telefonul ei ca să poată ajunge acolo. Pe drum, erau şanse să dea peste elementale şi peste animale Călăreţi ai Haosului. Plus că mai era şi posibilitatea să se rătăcească.

Totuşi, vremea era frumoasă, iar lui Call îi plăcea plimbarea, cu cântecul cicadelor şi cu văicărelile lui Jasper în urechi. Cel puţin până când piciorul a început să-i înţepenească, iar el şi-a dat seama că, şi de data asta, o să-i întârzie pe ceilalţi. Chiar şi în expediţia de salvare a propriului său tată.

Poate Call s-ar fi plâns dacă ar fi fost numai cu Aaron şi Tamara, care mergeau grăbiţi în frunte, Tamara cu un băţ pe care îl înfigea în pământ ca să-şi facă vânt, de parcă ar fi fost Gandalf, iar Aaron, cu părul lui strălucind în lumina lunii. Dar ideea că Jasper e mai bun decât el îl călca pe nervi. Strângea din dinţi, îşi sălta geanta mai sus pe umăr şi încerca să nu ia în seamă durerea.

— Crezi că o să te dea afară? a întrebat Jasper, pe un ton amabil. Vreau să zic, fiindcă îl ajuţi pe Inamic. Sau cel puţin pe o slugă a Inamicului.

— Tatăl meu nu e sluga Inamicului.

Jasper a continuat să vorbească, fără să-l ia în seamă.

— Să mă răpeşti pe mine. Să pui Makarul în pericol…

— Sunt şi eu aici, să ştii, a spus Aaron. Sunt capabil să iau şi singur decizii.

— Nu prea cred că Adunarea va fi de acord cu tine, a spus Jasper.

Trecuseră de zona aceea de pădure unde copacii erau mai tineri, fiindcă abia crescuseră după focul şi distrugerile făcute de Constantine Madden cu cincisprezece ani în urmă. Aici copacii erau înalţi şi rămuroşi. Printre frunze trecea mai multă lumină de lună, care se reflecta în blana lui Havoc.

— Call, poate până la urmă o să ţi se împlinească dorinţa. O să poţi fi în sfârşit dat afară din Magisterium. Păcat că e prea târziu ca să-ţi mai lege magia.

— Taci din gură, Jasper, a spus Tamara.

— Şi tu, Tamara – mă rog, familia ta a mai fost făcută de râs şi altă dată. Măcar sunt obişnuiţi cu asta.

Tamara i-a tras o palmă peste ceafa.

— Opreşte-te odată. Dacă mai vorbeşti mult, o să te deshidratezi.

— Vai, s-a plâns Jasper.

— Ssst, a făcut Aaron.

— Am priceput, a spus Jasper înciudat. Tamara mi-a spus deja să tac.

— Nu, vreau să spun, *tăceţi cu toţii.*

Aaron s-a ghemuit lângă rădăcina plină de muşchi a unui copac.

— E ceva acolo.

Jasper s-a lăsat imediat în genunchi. Tamara şi-a suflecat mânecile, s-a lăsat pe vine cu mâinile adunate. În palmele ei deja apăruse un glob de foc.

Call ezita. Piciorul lui era ţeapăn şi îi era teamă că, dacă se lăsa pe vine, nu mai putea să se ridice, în orice caz nu

tocmai graţios.

— Call, stai *jos!* a şuierat Tamara.

Lumina din palmele ei se făcea un pătrat mare.

— Nu face pe eroul!

Call era gata să izbucnească într-un râs sarcastic la cuvintele ei.

Pătratul de lumină a crescut, iar Call şi-a dat seama că Tamara modelase energia aerului în ceva care acţiona ca lentila unui telescop. S-au aplecat toţi în faţă, să se uite la valea care se deschidea în fața lor.

Uitându-se prin lentilele magice, au reuşit să zărească o pajişte rotundă, în jurul căreia se înşirau la distanţe egale nişte căsuţe de lemn în culori ţipătoare. În mijloc se afla o clădire mare de lemn. Deasupra uşii era o pancartă. Spre surprinderea lui, cu ajutorul lentilelor făcute de Tamara, Call putea chiar să citească şi cuvintele scrise pe ea. GÂNDURILE SUNT LIBERE ŞI NU SE SUPUN NICIUNEI REGULI.

— Asta scrie şi deasupra intrării în Magisterium, a spus el, uimit.

— Ei, cel puţin la una dintre intrări, s-a auzit o voce în spatele lui.

El s-a răsucit repede. În mijlocul frunzelor căzute şi al ferigilor stătea un bărbat îmbrăcat în uniformă neagră de maestru. Jasper a icnit şi s-a tras cu spatele înapoi până când s-a lipit de un copac.

— Maestrul Lemuel, a suflat el. Dar credeam că… am crezut că ei…

— M-au dat afară din Magisterium?

Niciunul n-a mai spus nimic multă vreme. În cele din urmă, Aaron a dat din cap.

— Păi, da.

— Mi-au oferit o vacanţă şi eu am acceptat, a spus Lemuel, uitându-se strâmb la ei. Se pare că nu numai mie.

— Noi suntem în misiune, a spus Tamara cu o sinceritate infinită şi fără nicio umbră de iritare. *Evident.*

— Altfel cum ar fi fost Jasper cu noi?

Chiar minţea foarte bine, s-a gândit Call. Până acum i se

păruse că asta e ceva rău. Dar acum era bucuros.

Jasper a deschis gura să protesteze – sau poate să-i pârască – dar Aaron l-a plesnit pe umăr. Tare.

Maestrul Lemuel a pufnit.

— Credeţi că îmi pasă? Nu îmi pasă. N-aveţi decât să fugiţi din Magisterium, dacă vreţi. Folosiţi-vă magia ca să intraţi în cluburi de noapte. Jucaţi-vă cu elementalele. Nu mai am în grijă niciun ucenic, slavă Domnului, şi în mod sigur n-am de gând să vă păzesc pe voi.

— Ăăă, ok, a făcut Call. Perfect.

— Ce e acolo? a întrebat Aaron, întinzându-şi gâtul să se uite mai bine.

— O enclavă în care trăiesc nişte oameni care gândesc la fel, a spus Maestrul Lemuel, apoi i-a gonit cu un gest al mâinii. Acum tăiați-o de aici. Plecaţi!

— Cine e acolo? a întrebat o femeie mai în vârstă, cu pielea plină de pistrui şi bronzată, îmbrăcată cu o rochie de culoarea şofranului.

Părul ei alb era împletit şi adunat deasupra capului.

— Nu cumva i-ai speriat pe copiii ăştia?

— Îl cunoaştem, a spus Tamara. De la Magisterium.

— Ei, atunci veniţi cu mine, a spus femeia, întorcându-se spre ei şi făcându-le semn să vină. Haideţi să vă dau ceva rece de băut. Mersul prin pădure e o treabă care îţi face sete.

Call s-a uitat spre Aaron şi Tamara. Dacă Jasper începea să se plângă că e luat prizonier, oare Maestrul Lemuel ar fi crezut că e la fel de amuzant? Oare auzise că Alkahestul fusese furat? Call era convins că asta nu i s-ar fi părut deloc amuzant.

— Cred că ar trebui să plecăm, a spus Tamara. Mulţumim pentru invitaţie, dar…

— A, nu, nu accept niciun refuz.

Femeia l-a apucat de braţ pe Aaron, iar acesta, politicos ca întotdeauna, s-a lăsat condus spre tabără.

— Numele meu e Alma. Ştiu ce mâncare oribilă vă dau la Magisterium. Faceţi un popas şi apoi vă duceţi în drumul vostru.

— Ăăă, Aaron, a făcut Call. Noi ne cam grăbim.

Aaron părea neajutorat. Era clar că nu voia să fie nepoliticos. Presiunea socială se pare că era kryptonita lui.

Maestrul Lemuel părea mai mult enervat decât încântat, ceea ce probabil însemna că nu e nicio capcană. După un oftat şi o privire semnificativă aruncată Tamarei, el i-a urmat pe Alma şi Aaron pe panta lină care ducea spre una dintre căsuţe, cu o verandă micuţă şi o uşă pe care erau pictate stele albastre. Înăuntru, Call a văzut o bucătărioară cu rafturi lungi de lemn, pe care erau aliniate sticle cu etichete scrise de mână. O sobă cu lemne fumega într-un colţ, în alt colţ atârna un hamac, în mijloc era o masă cu nişte desene curioase, iar în jurul ei erau scaune. Femeia a deschis o ladă plină cu gheaţă. A băgat mâna şi a scos de acolo o carafa aburită de rece ce era, plină cu limonadă şi cu multe felii de lămâie.

A pus pe masă nişte pahare desperecheate şi a început să le umple. Aaron a luat repede un pahar, l-a dat pe gât şi apoi a clipit des de durere.

— Mi-a îngheţat creierul, a explicat el.

Lui Call nu prea îi plăceau căsuţele alea de turtă dulce şi bătrânelele, aşa că nu a vrut să bea. Nu avea încredere în Maestrul Lemuel şi în mod clar nu avea încredere nici în cei care se asociau cu Maestrul Lemuel.

Totuşi, s-a aşezat pe un scaun şi a început să-şi maseze piciorul. Nu îşi amintea să fi citit în poveşti ceva rău despre statul pe scaun.

— Deci, locul ăsta…, a întrebat Tamara, ce este?

— A, da, a spus femeia. Vezi pancarta de pe Casa cea Mare?

— *Gândurile sunt libere şi nu se supun niciunei reguli*, a recitat Tamara.

Femeia a dat din cap. Maestrul Lemuel intrase şi el în casă.

— Alma, îi cunosc pe copiii ăştia. Nu sunt doar nişte belele – sunt epicentrul belelelor. Nu le spune nimic ce ai putea să regreţi.

Ea a fluturat vag mâna spre el şi apoi s-a întors la copii.

A arătat cu mâna spre Havoc, care a scheunat puţin şi s-a aşezat în spatele scaunului pe care stătea Call.

— Noi îi studiem pe Călăreţii Haosului. Văd că aveţi cu voi un lup – unul tânăr. Inamicul plasează haos atât în oameni, cât şi în animale, dar dacă la oameni se pare că haosul afectează vorbirea şi inteligenţa, animalele reacţionează diferit. Ele continuă să se înmulţească, astfel încât creaturile Călăreţi ai Haosului de azi nu au fost vreodată la ordinul unui Makar, fiindcă până acum nici nu a existat vreunul.

S-a uitat la Aaron.

— Havoc ascultă de Call, nu de mine, a spus Aaron. Iar Call nu e Makar.

— Asta e foarte interesant pentru noi, a replicat Alma. Cum l-ai găsit pe Havoc, Call?

— Stătea în zăpadă, a spus Call, mângâindu-l pe Havoc pe ceafa. I-am salvat viaţa.

Tamara i-a aruncat o privire sceptică, de parcă ar fi vrut să spună că Havoc s-ar fi descurcat foarte bine şi fără el.

— Havoc s-a născut Călăreţ al Haosului, a spus Alma. Nu există oameni aşa. Oamenii nu se nasc cu haos în ei; oamenii Călăreţi ai Haosului sunt creaţi din cei morţi de curând.

Alex s-a cutremurat.

— Asta sună groaznic. Ca nişte zombi.

— Este groaznic, într-un fel, a spus Alma. Alchimiştii au o zicală veche: „Orice otravă este în acelaşi timp un leac; depinde numai de doză“. Inamicul a reuşit să vindece moartea, numai că leacul a fost mai rău decât starea iniţială.

— Maestra Milagros obişnuieşte să spună asta, a spus Jasper, cu ochii îngustaţi. Aţi fost profesoară la Magisterium?

— Am fost, a spus Alma. În perioada în care era acolo şi Maestrul Joseph, care făcea experimente cu magia vidului. Mulţi dintre noi făceam. L-am ajutat şi eu la câteva experimente.

Tamara a lăsat jos paharul ei cu limonadă.

— Aţi stat deoparte, în timp ce Constantine punea haos în oameni şi în animale? De ce ar face cineva asta?

— Ordinul Dezordinii, a şoptit Call.

Probabil că făceau parte din el. În carte scria că ei studiau acum animalele Călăreţi ai Haosului. Unde ar fi putut să găsească în altă parte animale Călăreţi ai Haosului, decât în pădurile din jurul Magisteriumului? Ei erau creatorii Alkahestului.

Alma i-a zâmbit.

— Văd că ai auzit de noi. Nu v-aţi întrebat niciodată ce voiau să facă Maestrul Joseph şi Constantine Madden?

— Voiau să facă în aşa fel încât să nu mai moară nimeni, a spus Call.

Toată lumea s-a uitat la el ciudat.

— Ce înseamnă să fii atent la ore, a spus Aaron în şoaptă.

— Cu toţii suntem fiinţe făcute din energie, a spus Lemuel. Atunci când energia noastră se consumă, viaţa se termină. Haosul este o sursă nesfârşită de energie. Dacă haosul ar putea fi pus în siguranţă într-o persoană, el sau ea s-ar putea alimenta permanent de la energia aceea. El sau ea nu ar muri niciodată.

— Dar asta nu se poate, a spus Aaron. Să pui haosul în siguranţă, vreau să zic.

— Asta încercăm şi acum să vedem, a spus Alma. Lucrăm cu animale, fiindcă animalele par să reacţioneze diferit la haos. Lupul vostru are în el haos – s-a născut cu el –, dar tot are personalitatea lui, are sentimente, nu-i aşa? E la fel de viu ca şi voi.

— Păi, da, a spus Call.

— Şi niciodată, sigur şi precis, n-o s-o ia razna şi n-o să ne mănânce capul, a intervenit Jasper. Nu?

— Cine poate spune asta? a răspuns Maestrul Lemuel.

Părea în mod clar mult mai fericit aici decât fusese ca profesor la Magisterium, s-a gândit Call. O jumătate a gurii lui se ridicase uşor, ca şi cum era gata într-adevăr să zâmbească.

Jasper s-a lăsat în scaunul lui.

— Nasol.

Tamara s-a uitat în jur.

— Şi dacă studiaţi animale Călăreţi ai Haosului, înseamnă că le prindeţi? Le ţineţi în cuşti?

Alma a zâmbit şi s-a uitat la Havoc cu o privire care lui Call nu i-a plăcut deloc.

— Povestiţi-mi de misiunea voastră. Ce trebuie să faceţi?

— Parcă aţi spus că nu vă interesează unde mergem, i-a spus Aaron Maestrului Lemuel.

— Nu mă interesează. Dar n-am spus că *pe nimeni* nu interesează.

Jumătatea de zâmbet a lui Lemuel s-a transformat într-unul complet şi răutăcios.

— Nu e prea uşor să fugi din Magisterium.

— Cu siguranţă Drew şi-a dat seama *de asta*, a mormăit Jasper.

Maestrul Lemuel a roşit.

— Drew nu încerca de fapt să fugă. Tot ce s-a spus despre mine nu a fost decât o minciună.

— Uite, ştim asta, a spus Aaron, ridicând mâinile cu un gest de pace. Şi chiar suntem într-o misiune, numai că nu toată lumea din şcoală ştie asta. Aşa că, dacă aţi putea să ne spuneţi care este cel mai scurt drum spre autostradă…

Afară s-au auzit zgomote.

Un bărbat între două vârste, chel şi cu o barbă mare şi zbârlită, a năvălit în cameră.

— Alma, Lemuel! Maeştrii de la Magisterium vin încoace. Sunt în patrulă de căutare.

Lemuel s-a uitat arogant la Call şi la ceilalţi.

— Nu aţi fugit, nu?

— Ca să fie clar, a spus Jasper, oamenii ăştia m-au răpit şi mă obligă să merg cu ei într-o misiune stupidă ca să…

Tamara a deschis palma. Jasper s-a oprit brusc din vorbă şi a început să înghită aer. Se pare că Tamara îi luase cuvintele din gură – la propriu – şi odată cu ele îi luase şi aerul. Adulţii nu au părut să observe, dar Call era impresionat.

— Trage de timp, Andreas, a spus calm Alma.

Bărbosul a fugit repede din cameră în direcţia din care venise.

Call s-a ridicat în picioare, cu sufletul la gură.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus el.

Aaron s-a ridicat de pe scaun, la fel şi Tamara. Numai Jasper a rămas aşezat, respirând la fel de greu şi uitându-se urât la ceilalţi.

— O să ne ascundem în pădure, a spus Aaron. Vă rugăm, lăsaţi-ne să plecăm, şi n-o să pomenim niciodată de locul ăsta.

— Pot să fac mai mult de atât, a spus Alma. O să vă ascundem. Dar trebuie să faceţi voi ceva pentru noi. Privirea ei s-a îndreptat spre Havoc.

— În niciun caz, a spus Tamara, apropiindu-se de lup şi punând mâna pe el. Nu vă dăm voie să faceţi indiferent ce faceţi voi…

— Promiteţi să nu îi faceţi rău? a întrebat repede Call, întrerupând-o.

Nu îi convenea să accepte, mai ales când se gândea cum îl înlănţuise tatăl lui pe Havoc, dar vedea cu ce poftă se uita Alma la lupul lui. Era nevoit să accepte, ca să câştige timp până când va găsi o modalitate de a pleca de acolo cu toţii, inclusiv cu lupul.

— Call, nu poţi face asta, a protestat Tamara, cu degetele încleştate în blana lui Havoc.

— Normal că poate, a spus Jasper. Credeai că o să fie vreodată loial faţă de cineva sau ceva? Hai mai bine să ne întoarcem la Magisterium.

— Taci din gură, a spus Aaron. Call, eşti sigur…

Dar Alma a început să râdă.

— M-aţi înţeles greşit. Nu pe Havoc îl vrem, deşi e foarte interesant. Pe Aaron.

— Ei, pe Aaron în niciun caz nu îl puteţi avea, a spus Tamara.

— Fără un Makar, avem o grămadă de teorii pe care nu le putem testa. Ştim că nu poţi rămâne chiar acum, Aaron, dar promite-mi că o să te întorci, şi lasă lupul aici ca garanţie. Când o să vii înapoi, nu avem nevoie de tine

decât câteva ore. Şi poate când o să vezi ce poţi să faci – cât de folositor poţi fi pentru omenire, în alt fel decât ca scut împotriva unui inamic cu care nici nu mai suntem în război – poate atunci o să vrei să rămâi cu noi.

Niciunul n-a răspuns.

— Lupul o să fie bine, a spus Alma.

— Ok, a spus Aaron după o tăcere lungă. Promit că mă întorc, dar nu poţi să-l ţii pe Havoc. Nu ai nevoie de garanţie. Ai cuvântul meu.

— Avem încredere în tine, Makarule, dar nu chiar aşa de multă. Repede, copii. Hotărâţi-vă! Putem să vă ascundem sau putem să vă dăm pe mâna magilor. Dar trebuie să ştiţi că ei ni-l vor da la schimb pe Havoc pentru toţi patru.

Call nici nu se îndoia de asta – nu acum.

— Bine. Rămâne cum am stabilit. Dar fără experimente pe el.

Alma părea foarte satisfăcută.

— Bine. De acord. Veniţi toţi după mine.

I-a condus afară, pe uşa din spate a căsuţei. Au înaintat grăbiţi pe fâşia de iarbă dintre clădiri.

Call se simţea groaznic de expus. Vedea siluete printre copacii care înconjurau poiana şi auzea voci ridicate. Maeştrii, care le strigau numele. Mergând grăbit după Tamara, a observat că aceasta îl ţine strâns de încheietură pe Jasper, ca să-l împiedice să fugă în direcţia opusă. Lui Call i s-a părut că aude vocea Maestrului Rufus. L-a apucat pe Havoc de zgardă şi l-a tras după el. Lupul s-a uitat în sus la el, de parcă ar fi bănuit că o să se întâmple ceva rău.

Dacă ar fi fugit în pădure, ar fi fost prinşi. Singura şansă era să se ducă după Alma – Alma cea absolut înfricoşătoare, care lucrase cu Constantine Madden şi cu Maestrul Joseph, care voia să facă experimente pe Havoc, care probabil ar fi trebuit să aibă o grămadă de puncte pe propria ei listă de Principe al Întunericului – şi să spere că se va ţine de promisiune şi că îi va ascunde.

Call a mers înainte, oftând. Alma a scos din buzunarul rochiei sale de culoarea şofranului o legătură mare de chei şi a deschis uşa de la clădirea centrală.

Imediat au tresărit la lătrăturile, scheunăturile şi plânsetele care se auzeau acolo. Clădirea în care intraseră avea toţi pereţii plini de cuşti de diferite mărimi, iar în ele se aflau animale Călăreţi ai Haosului. De la urşi cu priviri sălbatice şi rotitoare, la vulpi cenuşii, ba era chiar şi un linx, care a început să urle când Call a intrat în cameră.

— Asta e cea mai sinistră grădină zoologică din lume, a spus Jasper.

Tamara şi-a acoperit gura cu mâna.

— Deci aici le țineți.

Alma l-a dus pe Call la o cuşcă.

— Bagă lupul acolo. Repede. Trebuie să vă instalez pe voi ca să mă duc să vorbesc cu magii.

— Dar cum să fim sigură că putem avea încredere în tine? a întrebat Aaron, care se pare că era prea tulburat ca să se teamă că o va jigni.

— Makarule, uită-te la creaturile pe care le avem aici, a spus ea. E foarte periculos să le prinzi. E foarte periculos să le păstrezi. Dar tu eşti mai periculos decât toate la un loc. Nu am încerca să te păcălim. Avem nevoie de ajutorul tău.

Afară, vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Maestrul Lemuel se certa cu un alt mag.

Call a respirat adânc, l-a băgat în cuşcă pe Havoc şi a lăsat-o pe Alma să o încuie. Ea a luat cheia şi a băgat-o în buzunar, apoi i-a condus într-o altă încăpere. Nu avea nicio fereastră şi era plină de cutii.

— Staţi aici până vin eu. N-o să dureze mult, a spus Alma, după care a închis uşa. Au auzit încuietoarea pocnind, apoi paşii ei s-au îndepărtat.

Tamara s-a răsucit spre Call şi Aaron.

— Cum aţi putut să acceptaţi să-l ia pe Havoc? Este lupul nostru!

— Este lupul meu, a subliniat Call.

— Nu mai e, a spus Jasper, studiindu-şi unghiile.

— Şi tu, i-a spus Tamara lui Aaron. Să faci o înţelegere tâmpită. Amândoi sunteți idioţi.

Call a ridicat mâinile în lături.

— Ce altceva am fi putut face? Aveam nevoie de ei să ne ascundă – şi acum ne-au ascuns. Dacă fugim acum – şi îl luăm şi pe Havoc – când ei stau de vorbă cu maeştrii, putem să ne strecurăm afară fără să ştie nimeni. Şi după aia Aaron nu mai trebuie să se întoarcă.

Aaron a deschis gura să spună ceva, dar Call l-a întrerupt.

— Să nu începi cu păstrarea promisiunii. Aceea nu a fost o promisiune adevărată.

— Bine, a spus Aaron.

— N-o să fie uşor să-ţi scoatem lupul de acolo. Probabil că încuietoarea de la cuşcă e magică, a spus Jasper.

— Are dreptate, a spus Tamara.

— Am un plan, a spus Call, uitându-se pe gaura cheii de la uşă. Aaron, poţi să deschizi uşa asta?

— Mă întrebi dacă ştiu să forţez uşi, a spus Aaron. Nu ştiu.

— Nu, dar eşti un Makar.

Prin gaura cheii vedea camera aglomerată, plină de cuşti şi pe Havoc ghemuit, cu un aer jalnic.

— Makarește-o sau ceva.

Aaron s-a uitat la el de parcă ar fi spus nişte aberaţii. Apoi s-a întors şi a izbit uşa. Ea s-a dat de perete, scoasă din balamale.

— Sau aşa, a făcut Call. Şi asta merge.

Jasper s-a încordat, de parcă s-ar fi pregătit s-o ia la fugă.

Tamara s-a întors spre el.

— Te rog, nu pleca. Rămâi cu noi, bine? Încă puţin. Ştiu că nu e distractiv, dar e ceva cu adevărat important.

Jasper s-a uitat la ea cu o expresie ciudată, ca şi cum ea ar fi reuşit să spună unicul lucru care l-ar fi putut convinge să nu fugă şi să-i pârască. Curios, expresia aia părea să fie *satisfacţie.*

— Păi, ai dreptate când spui că nu e distractiv, a spus el, rezemându-se de perete şi încrucişându-şi mâinile la piept.

Call s-a dus spre cuşti. Aşa cum prevăzuse Jasper, încuietorile erau inscripţionate cu o grămadă de simboluri

alchimice, dispuse în cercuri concentrice, simboluri pe care Call nu le mai văzuse niciodată. Şi trei găuri de cheie.

— Tamara, ce înseamnă astea? a întrebat-o el.

Ea s-a uitat peste umărul lui şi a privit cu atenţie.

— E protejată împotriva magiei.

— A, a făcut Call.

Când era acasă, în timpul unei Parade de întâi Mai, el eliberase un şobolan şi nişte şoricei albi, fără nicio magie, fără nimic. După ce Aaron reuşise să deschidă uşa şi să-i introducă astfel în camera principală, Call a avut sentimentul că el este cel care va trebui să deschidă cuştile. Cumva.

S-a apucat cu mâinile de bare, a strâns din ochi şi a tras de ele cât a putut de tare.

— *Ăsta* e planul tău? a spus Jasper, izbucnind în râs. Îţi baţi joc de mine?

— Ne trebuie o cheie, a spus Aaron, cu un mic zâmbet în colţul gurii. Sau, mă rog, o groază de chei.

Unul dintre urşi a început să mormăie, a scos o labă printre gratiile cuştii şi a început să bată cu ea în aer. Ochii lui erau portocalii şi ardeau plini de haos. Aaron s-a uitat la el cu gura căscată.

— N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva.

Call nu prea a înţeles dacă se referea la un urs, în general, sau la un urs Călăreţ al Haosului, despre care el, cel puţin, era convins că nu mai văzuse niciodată.

— Am o idee, a spus Tamara, aruncând o privire alarmată în direcţia ursului.

— Nu avem cum să folosim magia la încuietori, dar…

Call s-a întors să se uite la ea.

— Ce?

— Daţi-mi ceva de metal. Orice.

Call a luat de pe o masă de laborator un astrolab de alamă şi i l-a întins Tamarei.

Acesta a început să se topească în mâinile ei. Nu, de fapt, cu cât privea mai atent Call, cu atât observa mai bine că metalul lichefiat plutea *deasupra* mâinilor ei. Se adunase într-un ghem rotitor, roşu ca focul, care începea

să se înnegrească în aer pe măsură ce se răcea şi care a început să se ducă înspre cuşca lui Havoc. Odată ajuns acolo, din el au ţâşnit trei tentacule de metal lichid care au intrat în încuietori.

— Trimiteţi apă rece pe el! a spus Tamara, cu tot corpul încordat de atâta concentrare.

Call a tras apă din vasele animalelor, a făcut din ea un glob şi a folosit magia aerului ca s-o răcească.

— Mai repede! a spus ea, scrâşnind din dinţi.

El a trimis apa spre stânga ghemului care fusese odinioară un astrolab. Metalul a sfârâit şi apa s-a evaporat într-un nor. Call a sărit în spate şi a căzut aiurea, rezemat de o cuşcă.

Când norul s-a împrăştiat, Tamara ţinea în mână o cheie cu trei capete. Havoc a scâncit. Tamara a băgat cheia în broască şi a răsucit-o; s-au auzit trei declicuri diferite – primul, al doilea, iar al treilea a răsunat în toată încăperea. Uşa s-a deschis şi Havoc a dat buzna afară din cuşcă, dând uşa de perete. Apoi s-au auzit mai multe declicuri şi s-au deschis toate cuștile.

— Poate că nu trebuia să descuiem toate trei încuietorile, a spus Call, în tăcerea tensionată care se aşternuse.

Când animalele au ţâşnit afară din cuşti, Jasper a început să urle. Ursul s-a urnit şi el, s-a ridicat şi a ieşit. Vulpi, câini, lupi şi hermine au ieşit toate din temniţele lor.

— Plecaţi! a țipat Call la ele. Plecaţi la atac – adică duceți-vă şi *distrageţi-le atenţia* maeştrilor! Goniţi-i de aici!

— Da, distrageţi-le atenţia, a subliniat şi Tamara. *Distrageţi.*

Animalele Călăreţi ai Haosului au dat năvală spre uşă, aproape ignorându-i. Aaron a deschis-o la fix în faţa lor, iar ele au ţâşnit afară.

De afară s-au auzit ţipete, dar şi mormăituri şi schelălăieli. Call auzea oameni care ţipă şi fug.

Havoc se căţărase bucuros pe Call, lingându-l cu entuziasm. Call s-a aplecat să-l îmbrăţişeze.

— Lup bun, i-a şoptit el. Lup bun.

Havoc îl împingea cu botul, cu ochii strălucindu-i galben.

— Dă-te *jos!* a strigat Tamara şi s-a întins să-l apuce pe Jasper, care se urcase pe o masă şi încerca să deschidă o fereastră.

— Vreau să ajut! a protestat el.

Aaron a deschis puţin uşa de la intrare.

— Dacă vreun animal Călăreţ al Haosului atacă vreun mag? Dacă răneşte pe cineva? Nu toate animalele sunt ca Havoc.

— Nu-ţi face tu griji pentru maeştri, a spus Call. Animalele alea nu arătau prea bine. Pun pariu că toate vor da fuga în pădure imediat ce găsesc drumul.

— Aşa cum ar trebui să facem şi noi, i-a amintit Tamara, apoi s-a îndreptat spre uşă şi a trecut pe lângă Aaron. Hai să ieşim de aici!

Cu capul în jos şi cu mâinile încleştate în blana lui Havoc, Call a ieşit după ea. Aaron le asigura spatele, după ce l-a lăsat pe Jasper în faţa lui.

Au ieşit în luminiş şi au îngheţat. Mica aşezare era complet distrusă. Magii alergau în toate părţile, încercând să captureze animalele Călăreţi ai Haosului care încercau să fugă. Jeturi de gheaţă şi de foc ţâşneau prin aer. Call putea să bage mâna în foc că l-a văzut pe Maestrul Rockmaple alergând în jurul unui copac, urmărit de un golden retriever Călăreţ al Haosului. Maestrul North se învârtea în loc, cu un glob de foc în palmă.

Deodată, Alma a ieşit din căsuţa mică de lemn unde le dăduse lor limonadă. În jurul ei se răsucea un vârtej de aer. A întins o mână şi un tentacul de aer a ţâşnit din ea şi l-a doborât la pământ pe Maestrul North. Globul lui de foc s-a mărit şi a cuprins frunzele şi crengile copacului de deasupra lui. Acestea au început să ardă, iar Tamara l-a apucat de guler pe Call şi l-a tras după ea din luminiş spre pădure.

Fugeau cu toţii, Tamara, Aaron, Jasper, chiar şi Call, care şchiopăta puţin, dar avea viteză destul de bună. Exact când zgomotele luptei nu se mai simţeau, Call a auzit o

voce.

— I-am spus eu Almei că o să faceţi belele, a spus Maestrul Lemuel, blocându-le drumul cu un aer ameninţător. N-a vrut să mă asculte.

Aaron s-a oprit brusc, iar ceilalţi aproape că s-au ciocnit de el. Maestrul Lemuel a ridicat din sprâncene.

— O să vă spun un singur lucru, a zis el, şi puteţi să mă credeţi sau nu. Îmi displac maeştrii din Magisterium mai mult decât vă displac pe voi. Şi nu vreau să obţină ce vor. Aţi înţeles?

Au dat toţi din cap, la unison.

El a arătat cu mâna spre o cărăruie care se vedea printre copaci. În fond, era foarte frumos aici, s-a gândit Call, şi în altă situaţie ar fi apreciat asta.

— O luaţi pe cărarea asta până la autostradă, a spus Lemuel. E drumul cel mai rapid. De acolo, sunteţi pe cont propriu.

A fost un moment de tăcere. Apoi Aaron a spus:

— Mulţumim!

Normal că Aaron trebuia să mulţumească, s-a gândit Call, în timp ce se grăbeau pe cărare. Dacă cineva i-ar fi dat una în cap lui Aaron, el i-ar fi mulţumit că nu îl mai pocneşte.

Au mers vreo jumătate de oră pe cărarea aceea, în tăcere, după care Jasper a spus:

— Şi deci care e planul acum? Că, dacă ajungem la autostradă, nu înseamnă că suntem în siguranţă, a zis el. Autobuze nu există, maşină nu avem…

— Am un plan, a spus Tamara.

Call s-a întors spre ea.

— Da?

— *Întotdeauna* am un plan, a spus ea, ridicând din sprâncene. Uneori am chiar *un proiect.* Ar trebui să iei lecţii de la mine.

— Ar fi bine să ai un plan bun, a spus Aaron, zâmbind. Fiindcă e clar că vorbeşti cam mult de el.

Tamara şi-a scos telefonul din geantă, l-a verificat şi apoi au continuat să meargă.

CAPITOLUL ZECE

Când a zărit autostrada, Call a avut un fior, fiindcă şi-a amintit de prima oară când ajunsese acolo, atunci când îl căutau pe Aaron. Aproape că simţea din nou durerea groaznică din picior pe care o avusese în momentele acelea, când se forţa să meargă repede, panicat la gândul că Aaron e în pericol şi îşi amintea şi de dezvăluirea care i se făcuse atunci, că nu era cine credea el că este.

Jasper s-a oprit şi l-a mângâiat pe Havoc pe cap, când lupul s-a apropiat de el. O clipă nu a mai părut aşa de ticălos. Apoi l-a văzut pe Call că se uită la el şi iar i-a apărut răutatea în ochi.

Call se aşezase pe pământ, uitându-se la rarele maşini care treceau pe acolo. Tamara butona ceva la telefon. Nu îşi dădea seama dacă făcea nişte cercetări pentru misiunea lor sau doar trimitea e-mailuri la prietenii de acasă. Aaron stătea încruntat şi gânditor între ei, ca un erou de benzi desenate. Ar fi putut să facă o figurină cu el, cu faţa aia.

Call se gândea cum ar arăta Aaron dacă ar afla că l-a minţit – l-a minţit tare de tot.

Tot la asta se gândea şi când a oprit lângă ei o maşină

neagră, care venea din oraş. Geamul s-a lăsat şi valetul Tamarei, Stebbins, şi-a ridicat ochelarii de soare, lăsând să i se vadă ochii de un albastru deschis.

— Urcaţi! a spus el. Trebuie să ne grăbim.

Jasper s-a urcat pe bancheta din spate.

— O, dulce hidratare!

A luat o sticlă de apă din suporturile fixate acolo şi a dat-o peste cap.

— Câinele ăla nu intră aici, a spus Stebbins. O să umple de noroi bancheta şi ar putea să zgârie pielea cu ghearele lui.

— Nu sunt banchetele tale, i-a amintit Tamara, bătând uşor cu palma în banchetă.

Lupul a sărit în maşină şi apoi s-a întors cu un aer nedumerit.

Call s-a aşezat lângă el şi l-a tras pe Havoc în braţele lui. Era greu de crezut că, la un moment dat, lupul acesta încăpuse sub tricoul lui. Acum era aproape cât Call.

Aaron a urcat în faţă.

— Presupun că e înţelegerea noastră obişnuită, i s-a adresat Stebbins Tamarei, întorcându-se spre ea. Care e adresa?

Call i-a spus adresa, dar nu ştia numărul, ci numai strada. Stebbins a notat-o pe GPS-ul său aparent non-magic.

Apoi au pornit la drum.

— Care e înţelegerea voastră obişnuită? a întrebat în şoaptă Jasper.

— Stebbins face curse cu maşina părinţilor mei, i-a spus ea încet. Iar eu nu îl spun.

— Pe bune? a făcut Jasper, uitându-se încruntat la tipul din faţa lui, cu mai mult respect, se pare.

Pe drum, Call s-a trezit moţăind cu capul lipit de geam, până când a început să se ciocnească de el. Mergeau pe un drum de pământ.

A clipit des din ochi. Ştia foarte bine unde sunt.

— Opreşte aici, a spus el.

Stebbins a oprit maşina, strângând uşor din ochi.

— Aici? a întrebat el, dar Call deschisese deja portiera. Havoc a început imediat să alerge în jurul lui, evident încântat că e liber.

Copiii au coborât şi Stebbins a plecat cu maşina înapoi spre oraş, bucuros probabil că a scăpat de ei.

— Îţi baţi joc de mine? a spus Jasper când a văzut mulţimea aceea de maşini. Ăsta e un cimitir de maşini.

Call s-a uitat urât la el, dar Tamara a ridicat din umeri.

— Într-un fel, are dreptate, Call.

Call a încercat să vadă prin ochii ei locul acela care pentru el era aşa de cunoscut. Arăta destul de rău. Semăna cu o parcare, numai că automobilele nu erau aliniate frumos. Erau puse la grămadă. Unele fuseseră aduse acolo în funcţiune, dar majoritatea fuseseră aruncate unde se nimerise. Rugina înflorea pe caroserii şi portiere, spărgând vopseaua care odinioară fusese lucioasă. Printre ele crescuse o iarbă înaltă, un indiciu clar pentru timpul îndelungat care trecuse de când se aflau acolo.

— Pe cele mai multe dintre ele le ţine pentru piese de schimb, a spus Call, puţin stânjenit. Întotdeauna îl considerase pe tatăl său un excentric. Dar trebuia să recunoască şi el că deţinerea unui număr aşa de mare de maşini ruginite părea cam mult chiar şi pentru un excentric. Alastair nu ar fi putut să folosească niciodată toate acele maşini pe care le adunase, nici măcar pentru piese, din moment ce erau aşa de ruginite, dar el continua să le adune.

— Maşinile bune, cele pe care vrea să le restaureze, sunt în magazie.

Tamara, Aaron, ba chiar şi Jasper au privit cu speranţă spre locul pe care îl arăta Call, dar clădirea cenuşie, cu aer ameninţător, nu părea să îi mai liniştească. Un vânt rece a străbătut parcarea. Jasper s-a cutremurat ostentativ şi s-a ghemuit mai tare în jacheta lui. A început să se dea în spectacol, frecându-şi mâinile de parcă ar fi urcat pe Everest şi i-ar fi fost teamă că o să-i degere.

— Taci din gură, Jasper, a spus Call.

— N-am zis nimic! a protestat Jasper.

Aaron a ridicat mâna în semn de pace.

— Chiar crezi că tatăl tău ar putea să se ascundă aici?

— Nu e un loc în care l-ar căuta prea multă lume, a spus Call, care acum nu mai era sigur de nimic.

— Asta e clar, a spus Tamara, cu un pic de căldură în voce.

S-a uitat spre ferma care se afla la marginea pădurii, o clădire cenuşie, din lambriuri, cu acoperiş de ţiglă peticit.

— Nu-mi vine să cred că cineva i-a dat voie să facă asta pe proprietatea lui.

— Proprietara e în vârstă, a spus Call. Nici casa ei nu arată prea bine. Şi el plăteşte regulat chiria.

— Crezi că ea ar putea să fie înăuntru? a întrebat Aaron cu speranţă.

Lumina galbenă a ferestrelor părea ispititoare.

— Mă gândesc că poate i-a dat voie să stea şi el într-o cameră.

Call a scuturat din cap.

— Nu. De câte ori vine aici, el stă în podul hambarului. Are acolo saci de dormit şi un aragaz. Şi conserve de mâncare. Ar fi putut totuşi să-l vadă. De obicei trece şi pe la ea.

— Hai să mergem s-o întrebăm, a spus Aaron. E o bătrână din alea care face mereu prăjituri?

— Nu, a spus Call.

Nu-şi amintea s-o fi văzut-o vreodată pe doamna Tisdale gătind ceva. Aaron părea dezamăgit. Jasper părea în continuare supărat şi se uita la cer de parcă ar fi sperat să fie luat de acolo de un elicopter sau de un elemental de aer sau, poate, de un elemental de aer cu elicopter.

— Haideţi! a spus Call, pornind spre casă.

Piciorul nu că îl durea; simţea acum junghiuri de foc în toate oasele. A strâns din dinţi şi a urcat treptele de la intrare. Nu voia să scoată niciun sunet de durere în faţa lui Jasper, nici măcar unul.

Aaron a întins mâna pe lângă el şi a bătut la uşă. S-au auzit nişte paşi târşiţi pe podea şi uşa s-a întredeschis, iar prin crăpătură s-a strecurat un cap cu păr sur, încâlcit şi

cu nişte ochi de un verde palid.

— Cam mici pentru nişte vânzători ambulanţi, nu credeţi? a hârâit vocea bătrânei.

— Doamnă Tisdale, a spus Call. Sunt eu, Callum Hunt. Îl caut pe tata. E aici?

Uşa s-a deschis mai larg. Doamna Tisdale era îmbrăcată cu o rochie uzată, nişte cizme vechi şi cu un sal cenuşiu.

— De ce să fie aici? a întrebat ea. Crezi că m-am hotărât să-l vând pentru piese?

Cum a apărut în cadrul uşii, Havoc a început să latre de parcă înnebunise. Lătra de ziceai că vrea să-i smulgă vreun braţ doamnei Tisdale.

— N-a mai venit acasă de câteva zile, a spus Call, apucându-l pe Havoc de zgardă şi prefăcându-se că lupul e foarte cuminte.

— M-am gândit că poate…

— Nici magii nu l-au găsit, a spus Tamara. L-au căutat.

Toţi s-au întors spre ea, şocaţi.

— *Tamaral* a spus Aaron.

Tamara a ridicat din umeri.

— Ce? Şi ea e mag. Se vede de la o poştă! Poţi să şi miroşi magia în casa asta.

— Are dreptate, a spus Jasper.

— Nu te mai da aşa pe lângă ea, l-a avertizat Call.

— Nu mă dau pe lângă ea; eşti tu prost, a replicat Jasper. Şi animalul ăla al tău e un monstru.

Doamna Tisdale s-a uitat de la Havoc la Tamara şi apoi la Call.

— Cred că ar fi mai bine să intraţi cu toţii în casă – toţi, în afară de lup.

Call s-a întors la Havoc.

— Ce Dumnezeu ai?

Lupul a scâncit, dar apoi a văzut-o iar pe doamna Tisdale şi a început să urle.

— Ok, a spus Call decis, arătându-i pajiştea din faţa casei.

— Stai acolo şi aşteaptă-ne!

Havoc s-a dus acolo supărat şi a continuat să mârâie.

Au intrat în casa care mirosea a praf şi a pisică, ceea ce lui Call nu îi displăcea. Oricât de tare îl durea faptul că Jasper ar fi putut să aibă dreptate, tot se bucura de căldură. Ea i-a condus în bucătărie, unde a pus un ceainic pe aragaz.

— Acum să-mi spuneţi de ce ar trebui să nu contactez Magisteriumul ca să le spun să vină să ia de aici nişte chiulangii.

Call nu prea ştia ce să spună.

— Ăă, fiindcă tatăl meu nu ar vrea să faceţi asta?

— Şi fiindcă noi suntem în misiune, a spus Tamara, deşi de data asta nu mai părea aşa de convingătoare.

— În misiune? Să-l găsiţi pe Alastair?

Doamna Tisdale a luat din dulap cinci căni.

— Este în pericol, a spus Aaron.

— Aţi plecat de la magi, nu-i aşa? a întrebat Jasper. La fel ca şi tatăl lui Call.

— Nu contează asta.

Doamna Tisdale s-a întors spre Call.

— Tatăl tău are vreo problemă?

Call a dat din cap hotărât.

— Trebuie neapărat să-l găsim. Dacă ştiţi ceva despre el…

Şi-a dat seama imediat că ea începe să cedeze.

— A trecut pe aici săptămâna trecută. A stat câteva zile în hambar. A plătit vreo două luni în avans, de altfel, ceea ce nu prea îi stă lui în fire. Dar chiar nu ştiu unde e acum. Şi nu-mi place deloc ideea ca patru copii să umble de capul lor prin lume.

S-a uitat la Jasper cu o privire rece.

— Poate că am plecat eu de lângă magi, dar asta nu înseamnă că îmi cade mâna să dau un telefon la Magisterium.

— Dar dacă stăm în hambar şi promitem că ne întoarcem acolo mâine-dimineaţă? a propus Call.

Doamna Tisdale a oftat şi se vedea că e gata să renunţe.

— Dacă promiteţi că nu faceţi prostii…

— Sau în casă, a spus Jasper. Poate putem să stăm în

casa dumneavoastră. Unde e cald şi nu e sinistru.

— Haide, Jasper! a spus Aaron, luându-l de braţ.

Jasper s-a dus cu el fără un cuvânt, de parcă abia acum îşi dăduse seama că nici măcar doamna Tisdale nu era de partea lui.

În aerul nopţii, lui Call i se părea că maşinile seamănă cu nişte creaturi scheletice din altă lume, ca nişte oase de dinozauri care se iţeau din pământ.

Havoc i-a urmat tăcut. Ochii lui palizi se tot întorceau spre casă şi limba îi atârna ca şi cum ar fi fost flămând.

Şi ceilalţi parcă erau cuprinşi de presentimente rele. Tamara s-a uitat în jur cuprinsă de un fior şi a făcut o mică bilă de foc. Aceasta dansa în faţa lor pe cărarea spre hambar, luminând plăcuţele de înmatriculare împrăştiate, cauciucurile şi cutiile pline de cuie.

Call s-a bucurat când au ajuns la hambarul cu uşile lui roşii de metal, securizate cu o rangă uriaşă, tot de metal. De aproape se vedea bine că metalul fusese uns de curând. Aaron s-a apucat de treabă, ridicând ranga şi deschizând uşile. Construcţia veche de lemn era un loc familiar pentru Call. Acolo se odihneau maşinile bune, fiecare dintre ele acoperită cu prelată. Acolo, el şi tatăl lui îşi petreceau aproape tot timpul când veneau. Call îşi aducea un teanc de cărţi sau Game Boy, se suia în pod şi stătea acolo, în timp ce tatăl lui ciocănea jos. Erau amintiri frumoase, dar acum le simţea aşa de nefireşti, la fel ca şi peisajul scheletic de afară.

— Sus, a spus el şi a pornit pe scară. A pus piciorul pe prima treaptă şi a fost gata să se prăbuşească din cauza junghiului care i-a străpuns piciorul. Şi-a înăbuşit geamătul, dar tot a prins privirea compătimitoare a lui Aaron. Nu s-a uitat la Jasper, s-a întins să se tragă în mâini în sus pe scară, ca să pună cât mai puţină presiune pe picior. Ceilalţi au urcat după el.

În pod era întuneric, iar Call a clipit des din ochi, orb, până când a apărut Tamara cu bila ei de foc luminând deasupra capului ca un bec din desene animate. Au ajuns şi ceilalţi doi şi s-au împrăştiat în încăperea îngustă. Nu

era cine ştie ce acolo – un birou, un aragaz de voiaj şi două paturi înguste cu pleduri împăturite la capăt. Totul era incredibil de ordonat şi, dacă doamna Tisdale nu le-ar fi spus, Call nu şi-ar fi imaginat că Alastair ar fi fost acolo de curând.

Jasper s-a trântit pe un pat.

— O să mâncăm ceva? Să ştiţi că sunt convins că trebuie să existe vreo lege pe care voi o încălcaţi dacă mă răpiţi şi nu-mi daţi nici de mâncare.

Tamara a oftat, apoi s-a uitat la Call plină de speranţă.

— Aragaz există. E şi ceva de mâncare?

— Mda, e ceva. Mai mult conserve.

Call s-a aplecat şi a scos de sub patul tatălui său coşul pe care acesta îl ţinea acolo. Cutii de ravioli Chef Boyardee, sticle de apă, pastramă de vită, un briceag, furculiţe şi două ciocolate mari, Hershey's.

Call s-a aşezat pe celălalt pat cu Tamara, iar Jasper se uita urât la ei de pe patul lui. Aaron a deschis cu pricepere câteva dintre conservele de ravioli şi le-a încălzit pe aragazul de voiaj, pe care l-a aprins cu ajutorul magiei – în timp ce Tamara desfăcuse o hartă a împrejurimilor, pe care o găsiseră printre lucrurile lui Alastair şi se uita la ea încruntată şi gânditoare, cu nasul încreţit.

— Poţi să citeşti chestia asta? a întrebat-o Call, privind peste umărul ei. A întins mâna spre hartă.

— Cred că asta e o șosea.

Ea l-a plesnit uşor peste mână.

— Nu e o şosea, e un râu.

— De fapt, e o autostradă, a spus Jasper. Dă-mi mie aia!

A întins mâna spre hartă. Tamara a ezitat.

— La urma urmei, unde vreţi voi să ajungeţi? a întrebat el.

— Aici am vrut să ajungem, a spus Call. Dar acum, nu mai ştiu.

— Păi, dacă tatăl tău nu e aici, înseamnă că s-a dus în altă parte, a spus Aaron, aducând conservele calde de ravioli. Le-au apucat cu atenţie, înfășurându-și mâinile în haină ca să nu se frigă. Call le-a dat la fiecare furculiţe şi

au început să mănânce.

Jasper s-a strâmbat la prima îmbucătură, dar apoi a început să înfulece pastele cu poftă.

— Poate reuşim s-o convingem pe doamna Tisdale să ne spună ceva, a spus Call, dar deja începea să aibă o presimţire neplăcută. Era clar că Alastair fugise, dar unde ar fi putut să se ducă? Nu avea prieteni apropiaţi de care să ştie şi Call şi nici alte ascunzători secrete.

Aaron şi Tamara discutau cu voce scăzută, iar Jasper luase harta în mână şi se uita atent la ea. Call a pus deoparte cutia lui de ravioli doar pe jumătate mâncată şi s-a ridicat în picioare, ducându-se spre biroul lui Alastair. A tras sertarul cel mare al biroului.

Aşa cum se şi aşteptase, era plin de chei de maşină. În general, era câte o singură cheie cu o bucăţică de piele pe care scria marca maşinii: Volkswagen, Peugeot, Citroën, Mini Cooper, chiar şi un Aston Martin. Cele mai multe erau pline de praf, mai puţin cheia de la Aston Martin. Call a luat-o din sertar – Martin era una dintre maşinile favorite ale tatălui său, chiar dacă încă n-o făcuse să meargă. Dar era mai mult ca sigur că nu s-ar fi apucat să lucreze acum la ea, când era fugar.

Poate că Alastair plănuia să conducă această maşină? Era o maşină foarte potrivită pentru fugă, capabilă să ia curbe strânse şi poate chiar să-i lase în urmă pe magi. Dacă era aşa, Call s-a gândit că exista posibilitatea că Alastair s-o fi făcut să meargă. Sigur, ar fi fost ilegal ca unul dintre ei să o conducă, dar asta era cea mai mică dintre grijile lui.

S-a dus oftând spre scară şi a început procesul dureros al coborârii. Cel puţin, dacă ceilalţi erau în pod, era liber să meargă încet şi să strângă din ochi cât pofteşte.

— Call, unde te duci? a strigat Tamara după el.

— Poţi să-mi trimiţi nişte lumină aici, jos? a întrebat-o Call.

Ea a oftat.

— De ce trebuie să-ţi trimit eu? Şi tu poţi să faci globuri de foc la fel ca mine.

— Tu le faci mai bine, a spus Call, cu un ton care spera să fie persuasiv.

Ea a părut iritată, dar a trimis jos o sferă de foc, totuşi, o sferă care rămăsese suspendată în aer ca un candelabru şi care, din când în când, scăpa cenuşă pe jos.

Call a tras prelata de pe Aston Martin. Maşina avea o culoare albastru-verde şi avea aplicaţii de nichel strălucitor, iar scaunele crem de piele erau rupte doar puţin. Şi podeaua maşinii părea în regulă; tatăl lui spunea că ea e prima care rugineşte.

Call s-a urcat pe scaunul şoferului şi a băgat cheia în contact. S-a încruntat – trebuia să se întindă foarte mult ca să ajungă la pedala de acceleraţie sau la frână. Aaron probabil că ar fi putut s-o facă; era mai înalt. Call a întors cheia în contact, dar nu s-a întâmplat nimic. Motorul vechi refuza să prindă viaţă.

— Ce faci acolo?

Call a tresărit şi era gata să dea cu capul de plafonul maşinii. S-a întins peste portiera deschisă şi l-a văzut pe Aaron stând lângă maşină şi privindu-l curios.

— Mă uit şi eu pe aici, i-a spus Call. Nu ştiu exact ce caut. Dar în mod sigur tata şi-a făcut de lucru la maşina asta înainte de a fugi.

Aaron s-a aplecat şi a început să fluiere admirativ.

— O maşină foarte frumoasă. Porneşte?

Call a clătinat din cap.

— Caută în torpedou, a spus Aaron. Tatăl meu vitreg întotdeauna îşi punea acolo ce avea.

Call s-a întins spre torpedou şi l-a deschis. Spre uimirea lui, era plin de hârtii. Nu orice fel de hârtii, şi-a dat el seama după ce le-a luat de acolo. Scrisori. Alastair era singurul adult pe care îl ştia Call care încă mai purta corespondenţă scrisă de mână, nu prin e-mail, aşa că scrisorile în sine nu îl mirau. Ce îl mira era expeditorul lor. A deschis una şi s-a uitat la semnătura de acolo, o semnătură care i-a întors stomacul pe dos.

— Ce? Ce e? a întrebat Aaron, iar Call s-a uitat la el. Probabil că avea o expresie uluită, fiindcă Aaron s-a

îndepărtat de maşină şi a strigat în sus, spre ceilalţi:

— A găsit ceva! Call a găsit ceva!

— Nu, n-am găsit.

Call a ieşit împleticindu-se din maşină, cu scrisorile mototolite sub braţ.

— N-am găsit nimic.

Ochii verzi ai lui Aaron păreau descumpăniţi.

— Atunci ce sunt alea?

— Chestii personale. Notiţele tatălui meu.

— Call!

Era Tamara, atârnată de deschizătura podului. Call îl vedea şi pe Jasper în spatele ei.

— Tatăl tău este un infractor căutat. Nu există chestii personale.

— Are dreptate, a spus Aaron, cu un fel de părere de rău. Orice lucru poate să fie relevant.

— Bine.

Call regreta că n-a fost mai isteţ, că n-a putut să găsească ascunzătoarea lui Alastair înaintea lui Aaron, că trebuia să vadă şi ceilalţi aceste scrisori.

— Dar eu le citesc. Nimeni altcineva.

A ţinut scrisorile sub braţ cât a urcat scările înapoi în pod, cu Aaron după el. Jasper, între timp, descoperise cum funcţionează felinarele din pod şi acum încăperea era plină de lumină. Call s-a aşezat pe unul dintre paturi, iar ceilalţi s-au înghesuit pe patul de vizavi.

Era ciudat să vezi scrisul Maestrului Joseph. Era ascuţit şi îngust şi semna fiecare scrisoare cu numele complet, inclusiv cu iniţiala celui de-al doilea prenume. Erau peste zece scrisori, trimise în ultimele trei luni. Şi erau pline de rânduri tulburătoare.

Există o modalitate prin care amândoi putem obţine ceea ce vrem.

Tu vrei ca fiul tău să fie readus din morţi, iar noi îl vrem pe Constantine Madden.

Tu nu înţelegi adevărata putere a Alkahestului.

Noi nu ne-am văzut niciodată faţă în faţă, Alastair, dar acum ai pierdut aşa de multe. Imaginează-ţi că Sarah s-ar

putea întoarce la tine. Imaginează-ţi că tot ce ai pierdut s-ar întoarce la tine.

Fură Alkahestul, adu-l la noi şi toată suferinţa ta va lua sfârşit.

Nimic din toate astea nu avea sens. Alastair se pregătea atunci să folosească Alkahestul ca să-l ucidă, nu? Voia să-l distrugă pe Inamicul Morţii.

Call îşi amintea şi acum uimirea întipărită pe faţa tatălui său când l-a izbit de perete, îşi amintea şi senzaţia lui de furie copleşitoare. Dacă se înşelase în privinţa lui Alastair? Dacă Alastair nu minţise atunci când spusese că nu vrea să-l ucidă pe Call?

Dar dacă Alastair ar fi vrut să scape de el ca să obţină sufletul adevăratului său fiu înapoi, era la fel de rău. Poate că nu voia să-l omoare în mod direct pe Call, dar faptul că ar fi vrut să bage sufletul lui în Constantine Madden semăna destul de bine cu o moarte.

— Ce?

Tamara se aplecase aşa de mult din pat, că era gata să cadă.

— Call, ce spune?

— Nimic, a spus Call întunecat, împăturind la loc cea mai incriminantă scrisoare şi băgând-o în buzunar.

— Îi dă tot felul de ponturi în legătură cu cultivarea begoniilor.

— Mincinosule, a spus scurt Jasper şi a şterpelit o scrisoare de pe pat. A început să citească cu glas tare, făcând ochii din ce în ce mai mari.

— Stai, chestiile astea… astea, pe bune, pe bune nu sunt despre begonii!

Era oribil. Tamara şi Aaron nu îl credeau, asta era clar, dar figura lor de oameni trădaţi era aproape la fel de groaznic de suportat ca şi jubilaţia arogantă a lui Jasper. Mai rău de atât, au citit toată scrisoarea. Rânduri bizare după alte rânduri bizare – deşi, spre uşurarea lui Call, nimic din scrisori nu se referea direct la faptul că el era posesorul sufletului lui Constantine Madden. Cine ştie ce ar fi crezut dacă ar fi pus mâna pe scrisoarea din

buzunarul lui?

— Deci, el chiar a furat Alkahestul şi o să-l înmâneze Inamicului?

Jasper părea înspăimântat.

— Parcă ziceai că e acuzat pe nedrept.

— Ia uitaţi-vă la asta, a spus Tamara. Alastair cred că a acceptat, fiindcă Maestrul Joseph îi scrie ca să-i spună cum să-l contacteze şi cum să se întâlnească. Ar trebui să se întâlnească peste două zile.

— Trebuie să ne întoarcem la Magisterium, a spus Aaron. Trebuie să spunem cuiva. Call, eu cred ce spui tu despre tatăl tău, dar poate te-ai înşelat.

— Nu putem să riscăm, iar Alkahestul să ajungă în mâna Inamicului, a spus Tamara. Asta ar însemna că Aaron poate fi ucis. Îţi dai seama de asta, nu, Call?

Call s-a uitat la flacăra care ardea în felinar. Oare înţelesese exact pe dos ce se întâmpla cu tatăl său? El era convins că e un om bun, de partea Magisteriumului şi a maeştrilor, hotărât să-l oprească pe Constantine Madden cu orice preţ. Dar acum i se părea că totuşi tatăl său era un om rău, de partea Maestrului Joseph, şi că era dispus să facă orice ca să recapete sufletul copilului său pierdut. Ceea ce, dintr-un punct de vedere, nu era cel mai groaznic lucru. Dar dacă Alastair era gata să treacă de partea Maestrului Joseph, oare Call avea acum obligaţia morală să îl lase să facă ce vrea sau să-l oprească?

Call simţea că îl doare inima.

— Nu vreau să i se întâmple ceva lui Aaron, a spus Call.

Asta era singurul lucru de care era convins.

— N-am vrut niciodată.

Aaron avea un aer nefericit.

— În fine, în seara asta oricum nu facem nimic, a spus el. E târziu şi toţi suntem obosiţi. Poate, dacă dormim vreo două ore, dimineaţă o să stabilim ceva.

S-au uitat cu toţii la cele două paturi. Amândouă erau bune pentru un adult sau pentru doi copii.

— Eu vreau să dorm acolo, a spus Jasper.

A arătat cu mâna spre patul pe care stăteau Tamara şi

Call.

— Şi vreau să dorm cu Aaron, fiindcă tu eşti un ciudat, iar tu eşti fată.

— Eu pot să dorm pe podea, s-a oferit Aaron, văzând expresia care se aşternuse pe faţa Tamarei.

— Asta nu îl ajută decât pe Jasper, a spus Tamara supărată şi s-a urcat în patul celălalt. E în regulă, Call; o să dormim pe pături. Nu-ţi face probleme.

Call s-a gândit că poate ar fi fost bine să spună şi el că doarme pe podea, ca Aaron, dar nu voia asta. Piciorul deja îl durea şi, în plus, ştia sută la sută că sunt şi şoareci care umblă prin hambar.

— Ok, a spus el, şi s-a suit cu grijă alături de ea.

Era ciudat. În patul celălalt, Jasper şi Aaron încercau să doarmă pe aceeaşi pernă. S-a auzit un icnet, ca şi cum cineva ar fi fost pocnit. Call a împins perna din patul lui spre Tamara şi şi-a sprijinit capul pe braţul îndoit. A închis ochii, dar somnul nu venea. Era incomod să se chinuie să stea numai în jumătatea lui de pat, să se asigure că nici măcar un deget de la picior nu ajunge în partea Tamarei. Nu îl ajuta deloc faptul că vedea mereu cuvintele din scrisorile trimise de Maestrul Joseph, care parcă erau pictate în dosul pleoapelor lui.

— Call?

A deschis ochii. Tamara se uita la el la doar câţiva centimetri distanţă, cu ochii ei mari şi întunecaţi.

— De ce eşti tu aşa de important? a şoptit ea.

El a simţit căldura respiraţiei ei pe obraz.

— Important? a repetat el, ca un ecou.

Jasper începuse să sforăie.

— Toate scrisorile alea, a spus ea. De la Maestrul Joseph. Am crezut că o să fie despre Aaron. El este Makarul. Dar toate erau despre tine. *Call este cel mai important lucru.*

— Eu ştiu… Poate fiindcă vorbea cu tata, a spus Call, şovăitor. Aşa că, pentru el, eu sunt cel mai important.

— Nu mi s-a părut că zice că eşti important la modul ăsta, a spus Tamara încet. Call, tu ştii că nouă poţi să ne

spui orice, da?

Call nu prea ştia ce să răspundă la asta. Încă mai încerca să găsească un răspuns, când Havoc a început să urle.

GAPITOLUL UNSPREZEGE

— Havoc, linişte! Ssst! a strigat Call, dar lupul a continuat să latre, băgându-şi botul prin crăpătura uşii de la hambar şi zgâriind lemnul cu ghearele.

— Ce vezi, băiatule? a întrebat Aaron. E ceva acolo?

Tamara a făcut un pas spre lup.

— Poate s-a întors tatăl tău.

Inima lui Call a început să bată nebuneşte. A dat fuga la uşa de care Havoc îşi lipise nasul şi a deschis-o, lăsând să intre în hambar aerul rece de afară.

Havoc a ţâşnit ca o săgeată pe lângă el. Noaptea era liniştită. Luna se vedea pe cer ca o aşchie. Call a strâns din ochi, atent, ca să poată să se uite după lupul lui, care a trecut de iarbă şi ajunsese la maşinile stricate, părând cocoşat şi ireal în întunericul acela.

— Ce e aia?

Era Jasper, a cărui voce, din cauza fricii, devenise o şoaptă. Arăta cu mâna undeva. Aaron s-a apropiat şi el; acum toţi erau îngrămădiţi în jurul lui Call, în faţa uşii de la hambar. Call s-a uitat în direcţia în care arăta Jasper. La

început, nu a văzut nimic; apoi, uitându-se mai atent, a văzut că ceva se mişcă pe lângă o maşină.

Tamara a scos o exclamaţie înăbuşită de frică. Silueta aceea părea că se face din ce în ce mai mare, umflându-se sub ochii lor. Strălucea în lumina lunii – un monstru făcut din metal lucios, întunecat, cu aspect umed, de parcă ar fi fost dat cu ulei. Ochii erau ca două faruri gigantice, luminând întunericul. Iar gura lui – Call a rămas cu ochii holbaţi la falca lui desfăcută, plină de şiruri de dinţi metalici ca de rechin, care apoi s-a închis peste capota unui Citroën vechi.

Maşina a făcut un crănţănit oribil. Creatura a aruncat capul pe spate şi a înghiţit. Fălcile i s-au umflat când maşina a dispărut în botul lui uriaş. O clipă mai târziu, maşina nu mai era, iar creatura părea că s-a făcut şi mai mare.

— E un elemental, a spus Tamara agitată. De metal. Probabil că îşi ia puterea din maşinile şi fierul ăla vechi.

— Ar trebui să plecăm înainte să ne observe, a spus Jasper.

— Laşule, l-a apostrofat Call. E un elemental sălbatic. Nu cumva e chiar treaba ta să te ocupi de el?

Jasper s-a îndreptat de umeri şi s-a uitat urât la el.

— Uite ce e, chestia aia n-are *nicio legătură* cu noi. Noi avem datoria să apărăm *oamenii*, nu am de gând să mor apărând rablele lui taică-tău. O să se simtă mult mai bine fără mormanul ăla de maşini – asta, dacă n-o să fie executat fiindcă face echipă cu Inamicul, ceea ce e un mare semn de întrebare – iar noi o să ne simţim mult mai bine dacă plecăm de aici!

— Taci din gură, a spus Aaron. Taci odată!

A ridicat mâna în lateral. Metalul de pe brăţară a sclipit. Call a văzut cum din palma lui a început să se ridice un fel de umbră, care i-a învăluit aproape tot braţul.

— Opreşte-te!

Tamara l-a apucat pe Aaron de încheietură.

— Nu ai fost învăţat îndeajuns cum să foloseşti vidul. Iar elementalul ăsta e prea mare. Gândeşte-te ce dimensiune

ar trebui să aibă gaura pe care ar trebui s-o deschizi ca să scapi de…

Acum era rândul lui Aaron să fie supărat.

— Tamara…

— Ăăă, băieţi, i-a întrerupt Jasper. Eu înţeleg că vă certaţi, dar mi se pare că tocmai am fost observaţi.

Jasper avea dreptate. Ochii de faruri luminau în direcţia lor. Tamara i-a dat drumul lui Aaron când creatura a început să se mişte. Apoi, pe neaşteptate, ea s-a răsucit spre Call.

— Ce ar trebui să facem? l-a întrebat ea.

Call era mult prea surprins că i se cere lui părerea, ca să poată răspunde. Ceea ce a fost foarte bine, fiindcă Aaron deja începuse să vorbească.

— Trebuie să mergem la doamna Tisdale s-o protejăm. În cazul în care chestia asta a venit aici din întâmplare, poate că mai mănâncă nişte maşini şi o să plece în drumul ei. Dar dacă nu pleacă, trebuie să fim pregătiţi.

— Elementalele de metal sunt rare, a spus Jasper, aducând rucsacul Tamarei. Nu ştiu prea multe despre ele, dar ştiu că nu le place focul. Dacă vine spre noi, o să fac o cortină de foc. Bine?

— Pot să fac eu asta! a izbucnit Tamara.

— Nu contează cine o face, a spus Aaron, exasperat. Acum, haideţi!

Au început cu toţii să fugă spre fermă, Call ceva mai în spate decât ceilalţi, nu numai din cauza piciorului care îl durea, ci şi fiindcă era îngrijorat de Havoc. Voia să-l cheme la el, să se asigure că lupul e bine, dar se temea că strigătul lui va atrage atenţia elementalului asupra lor. Şi nu era prea convins că va reuşi să fugă de el dacă venea după ei. Deja Tamara, Aaron şi Jasper se îndepărtaseră.

Creatura era tot în mişcare, uneori pe jumătate ascunsă de maşini, alteori sinistru de vizibilă. Nu se mişca repede, mai degrabă se comporta ca o felină care îşi urmăreşte prada. Venea încet, devenind din ce în ce mai mare cu fiecare înghiţitură de metal pe care o lua.

Când Call s-a mai apropiat de casa doamnei Tisdale, şi-a

dat seama că ceva nu e în regulă. Lumina se revărsa din casa de la fermă, nu numai prin ferestre, ci prin toată faţada. Uşa şi o parte din perete nu mai existau. Din gaura care rămăsese în locul acela se iţeau cabluri şi bucăţi de lemn.

Aaron a urcat în fugă treptele.

— Doamnă Tisdale! a strigat el. Doamnă Tisdale, sunteţi bine?

Call a urcat şi el, cu piciorul dureros. Mobila era răsturnată, o măsuţă de cafea era ruptă în două. O canapeluţă ardea, iar din colţul acela înnegrit al camerei se ridicau flăcări. Doamna Tisdale zăcea pe podea, cu o tăietură înspăimântătoare pe piept. Sângele înecase covorul de sub ea. Call privea oripilat. În sângele acela se vedeau bucăţele de metal.

Aaron s-a lăsat în genunchi lângă ea.

— Doamnă Tisdale?

Ochii ei erau deschişi, dar părea că nu poate să-şi concentreze privirea.

— Copii, a spus ea cu o voce groaznică, abia auzită. Copii, ei sunt pe urmele voastre.

Call şi-a amintit câte ceva despre magia vindecării. Îl văzuse pe Alex folosind-o atunci când Drew şi-a rupt piciorul, iar acesta l-a vindecat, legându-se de pământ şi extrăgând putere de acolo. S-a aplecat şi el lângă Aaron, încercând să adune ce puteri reuşea. Dacă ar fi putut s-o vindece, atunci poate magia lui era bună şi pentru altceva, nu cum gândea Alastair. Poate *el* era mai bun decât credea Alastair.

Poate era bun.

A început să-i preseze clavicula uşor cu degetele şi şi-a dirijat energia în interiorul ei. A încercat să simtă cum vine din pământ, a încercat să-şi imagineze că el este o conductă de trecere. Dar, după o clipă, bătrâna i-a dat mâna la o parte.

— E prea târziu pentru asta, a spus doamna Tisdale. Numai voi mai puteţi să scăpaţi. Trebuie să fugiţi. Call, am fost acolo în noaptea în care ai crezut că l-ai pierdut pe

Havoc. Eu am fost cea care l-a pus în lanţuri. Ştiu care e miza.

Call s-a îndepărtat de ea, zguduit.

— Despre ce vorbeşte? a întrebat Tamara. Despre ce vorbiţi, doamnă Tisdale?

— E doar un elemental, a spus Aaron. Putem să scăpăm de el.

S-a uitat disperat la Tamara şi Jasper.

— Poate că ar trebui să-i chemăm în ajutor pe cei din Magisterium…

— Nu! a suflat greu bătrâna. Nu ştiţi ce creatură este asta? Numele ei e Automotones – este un monstru străvechi şi letal – a fost capturat de magii din Magisterium cu sute de ani în urmă.

La colţurile gurii ei apăruse sânge. Respiraţia îi devenise foarte grea.

— Dacă acum e aici, înseamnă că magii aceia – *exact acei magi* – i-au dat drumul ca să vă prindă. Să vă omoare!

Cutremurat, Call şi-a amintit despre o prelegere a Maestrului Rufus, în care le-a vorbit despre elementalele captive din Magisterium. Cât de înfricoşătoare sunt ele. De neoprit.

— Să-l prindă pe *Alastair,* vreţi să spuneţi? a întrebat Jasper.

— A intrat în casa asta, a şoptit ea. A cerut să-i spun unde sunteţi *voi.* Nu Alastair. Voi patru.

Ochii ei s-au oprit asupra lui Aaron.

— Ar fi mai bine să fugi, Makarule.

Chipul lui Aaron s-a albit din cauza şocului.

— Să fugim de Magisterium? Nu de Inamic?

Gura ei s-a curbat într-un zâmbet ciudat.

— N-o să-l poţi depăşi niciodată pe Inamicul Morţii, Aaron Stewart, a spus ea şi, cu toate că i se adresa lui Aaron, se uita la Call. S-a uitat şi el spre ea, dar ochii ei au îngheţat.

— Păzea! a ţipat Tamara.

Monstrul de metal – Automotones – intrase în casă prin gaura din perete. Acum era cu adevărat uriaş. Rupea totul

în cale cu mâinile lui plate şi mari cât o gură de canal, dărâma tavanul, pentru a face loc între etajul de sus al casei şi cel de jos, să poată încăpea. Call a ţipat, a căzut pe o parte şi era gata să fie strivit de un şifonier căzut de sus. Şifonierul s-a dezmembrat în cădere, iar hainele din el s-au împrăştiat pe podea.

Deodată a apărut o pânză de foc, ca un fel de perete viu de flăcări, care pârlea podeaua şi ardea ce mai rămăsese din tavan. Jasper susţinea perdeaua de foc cu eforturi evidente, în timp ce Automotones urla şi pocnea.

— Pleacă! i-a spus Jasper lui Call. Fugi! Vin şi eu după tine. Lui Call i-a părut rău că îl făcuse laş. S-a ridicat de pe podea şi s-a îndreptat şchiopătând spre spatele casei.

Aaron şi Tamara l-au urmat. Tamara făcuse un ghem de foc, care îi strălucea în mână. A întors repede capul spre Jasper, cu codiţele fluturând.

— Vino, Jasper! l-a chemat Aaron. Acum!

Jasper şi-a abandonat perdeaua de foc şi a venit după ei în fugă, cu elementalul de metal pe urmele lor. Tamara a aruncat ghemul de foc în botul monstrului, în timp ce Jasper abia fugea pe iarbă, alături de Call.

Era vizibil epuizat din cauza efortului pe care îl făcuse pentru a crea peretele de foc. A făcut numai câţiva paşi pe iarbă, apoi s-a prăbuşit. Call a făcut un pas spre el, dar nu ştia deloc ce să facă. Era imposibil să-l ia în braţe pe Jasper şi să fugă cu el; de-abia putea să fugă şi aşa, fără să mai ducă pe cineva.

Tamara fugea pe pajişte, cu Aaron chiar în urma ei. În spatele lor venea Automotones. Ieșise din flăcări dând din mâini – era clar că focul lui Jasper aprinsese o parte din mobilă, iar acum luaseră foc perdelele, poate chiar şi pereţii. Toată casa avea să ardă ca o torță.

— Jasper!

Call a întins mâna spre el şi a încercat măcar să-l ridice de jos. Jasper s-a ridicat în genunchi, dar apoi a scos un urlet de groază. Call s-a întors şi a văzut elementalul de metal ridicându-se deasupra lor, întunecând aşchia subţire de lună. Mâinile lui erau întinse în jos, spre ei. Semănau cu

nişte cleşti gigantici de crab şi erau foarte aproape de Call şi de Jasper, gata să-i spintece în două.

Call și-a amintit de vara trecută, când se afla în oribila cameră de lucru a tatălui său, și-a amintit furia de atunci şi cum s-a uitat la Alastair şi *a forţat.* Şi-a concentrat şi acum toată furia şi frica şi răutatea pe care le avea în el apoi le-a trimis spre Automotones.

Monstrul a zburat în spate, cu un zgomot care semăna cu cel pe care îl face o maşină ruginită când e dezmembrată. Zgomotul s-a transformat într-un răget teribil, iar Automotones s-a îndreptat spre Aaron şi Tamara. Aaron a făcut un pas şi a trecut în faţa Tamarei, dar monstrul l-a măturat ca pe o frunză şi a prins-o pe Tamara, ridicând-o în aer.

— Tamara!

Call a început să fugă spre elemental, uitând o clipă cât este de înfricoşător, cât e de uriaş, cât e de mortal. Vedea cu ochii minţii cleştele de metal strângându-se în jurul Tamarei, strivind-o în strânsoarea lui. Vedea ca prin vis că Aaron fugea şi ţipa şi el şi că Tamara se chinuia să scape din strânsoarea creaturii fără să scoată un cuvânt. Pe neaşteptate, Automotones a tresărit şi a început să se împleticească. Tamara a reuşit să scape din mâna lui şi s-a rostogolit în iarbă.

Elementalul se învârtea în loc, iar Call și-a dat seama că Havoc îi sărise de gât, cu ghearele de Călăreţ al Haosului înfipte în învelişul de metal al monstrului, iar colţii lui îl muşcau. Zgomotul de metal sfâşiat umplea noaptea.

Dar creatura s-a scuturat, iar Havoc şi-a pierdut echilibrul şi labele lui s-au agitat cu disperare în aer. Se ţinea doar cu dinţii, apoi nu s-a mai putut ţine nici aşa. A zburat spre casă, spre foc, scheunând în căderea aceea.

Ajutat de aer, de neatenţia elementalului sau de dorinţa de luptă, Call s-a concentrat pe lupul lui. S-a încordat şi a format un fel de pernă moale din curenţi concentrici de aer, care să îl prindă pe Havoc. A auzit ca prin vis creatura ţiuind tot mai aproape de el; ca prin vis îşi dădea seama că îi punea în pericol pe toţi ceilalţi, numai ca să-şi salveze

animalul, dar nu îi păsa.

Havoc a căzut în aerul magic făcut de Call, ca într-o plasă, a săltat un pic, cu ochii lui arzători mari de uimire. Call a lăsat încet lupul la pământ, cu grijă, cu grijă…

Exact atunci l-a lovit elementalul. A avut senzaţia că l-a strivit un val uriaş. A auzit-o pe Tamara strigându-l îngrozită şi apoi a zburat în spate, lovindu-se de pământ cu o forţă care i-a trimis o undă de şoc prin tot corpul. S-a rostogolit într-o parte, a scuipat pământul şi iarba care îi intraseră în gură şi a văzut elementalul de metal aplecându-se asupra lui. Părea enorm, mare ca cerul pe care corpul monstrului îl acoperea cu totul. Call s-a chinuit să se ridice, cu piciorul bolnav tremurând, dar a căzut iar în iarbă. De la distanţă, a văzut-o pe Tamara alergând spre ei, cu nişte funii de foc fluturându-i în mâini, dar el ştia că e mult prea departe ca să poată ajunge la el în timp util. Automotones deja se apleca spre el, cu gura lui plină de dinţi căscată deasupra lui.

Call şi-a înfipt mâinile în pământ, încercând să ia contact cu magia acestuia, dar nu era timp. Simţea mirosul oribil de metal şi de rugină care venea din gura elementalului, deschisă acum ca să-l înghită.

— Opreşte-te!

Elementalul a ridicat brusc capul. Call s-a întors şi l-a văzut pe Aaron în spatele lui, cu mâna întinsă. De acolo se ridica un nor de întuneric uleios, care se ducea în sus. Expresia de pe faţa lui era una de care Call nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată. Ochii îi ardeau ca fierul încins, iar grimasa feţei semăna tulburător de mult cu un zâmbet.

Nimicul acela negru şi uleios a țâșnit din mâna lui Aaron şi s-a dus direct în gâtul lui Automotones. În prima clipă nu s-a întâmplat nimic. Dar apoi creatura a început să vibreze, iar metalul să zăngăne. Call se uita cu gura căscată. Elementalul arăta de parcă l-ar fi lovit o mână uriaşă, invizibilă, iar învelişul metalic parcă era resorbit în interior. A deschis botul şi Call a văzut întunericul uleios fumegând şi bolborosind înăuntru. Şi-a dat seama ce se întâmplă. Elementalul se prăbuşea în el însuşi, fiecare

articulaţie, fiecare şurub, fiecare plăcuţă şi fiecare motor erau trase în vidul tot mai mare pe care Aaron i-l introdusese în gât.

Call a simţit o mână pe umăr şi Aaron l-a ridicat în picioare. Expresia aceea înfricoşătoare de pe faţa lui dispăruse; părea doar sumbru, uitându-se la Automotones, care a mai scos un ultim urlet, după care a dispărut într-o pată de întuneric ce a plutit încă puţin în aer.

— Ce se întâmplă acum cu el? a întrebat Jasper, care se apropiase în fugă. Unde e? E mort?

Call s-a uitat spre casa în flăcări, apoi spre grămada de rable. Nu îi păsa unde s-a dus Automotones. Important era că toţi se salvaseră.

— E în vid, a spus Aaron, cu o voce liniştită. N-o să se mai întoarcă.

— Haideţi! a spus Tamara. Trebuie să ne îndepărtăm de foc.

Au pornit înapoi spre hambar, cu Havoc înaintea lor. Aerul era încărcat de fum, iar strălucirea focului din spatele lor lumina cerul ca ziua.

— Ce trebuie noi să facem acum e să ne întoarcem la Magisterium, a spus Jasper cu respiraţia tăiată. Să le arătăm ce am descoperit. Tatăl lui Call a luat *contact direct cu slugile Inamicului*, aţi uitat? O să le ducă Alkahestul. Avem nevoie de ajutor.

— Nu ne întoarcem la Magisterium, a spus Aaron.

Vocea lui suna la fel, lipsită de intonaţie şi rigidă. Call avea senzaţia că îşi reprimă cu greu sentimentele, oricare ar fi fost ele.

— *Ei* au trimis creatura asta după noi.

— După Alastair, vrei să spui, l-a corectat Tamara. Nu crezi cumva ce a spus bătrâna aceea, nu?

— Ba da, cred.

— Nu avea niciun motiv să mintă, a fost de acord Call.

Acum vocea lui Aaron parcă devenise puţin stridentă.

— Dacă nu au trimis-o ei, atunci de ce a atacat-o pe doamna Tisdale? De ce ne-a atacat pe noi? Poate că a primit instrucţiuni să nu ne omoare.

— Poate s-au gândit că, dacă nu pot să ne aducă înapoi, mai bine să ne omoare, decât să ajungem în mâinile Inamicului, a spus Jasper.

Toţi s-au uitat la el surprinşi.

— Adunarea ar face ceva de genul ăsta, a adăugat el, ridicând din umeri.

— Am crezut că vrei să ne întoarcem, a spus Call.

— Vreau. Dar voi, fraţilor, aţi dat-o în bară într-un mare fel.

Jasper s-a uitat la Call şi a dat ochii peste cap, de parcă ar fi fost un idiot, o expresie cu care Call era de mult obişnuit.

— Cu cât stăm mai mult, cu atât mai hotărâţi vor fi ei că trebuie să-şi limiteze pierderile. Mai întâi or să-l elimine pe Aaron, apoi pe noi, ca să nu rămână niciun martor şi, gata, a fost o tragedie. Dacă Madden ar pune mâna pe Aaron, l-ar omorî – sau ar putea să-i spele creierul. Poate de asta se tem. Poate se tem că, dacă îl pierd pe Aaron în favoarea lui Constantine Madden, vor pierde şi războiul.

— Războiul l-ar pierde tocmai fiindcă l-ar pierde pe Aaron, a spus Tamara. El e Makarul!

Ajunseseră la hambar. Figura lui Jasper părea de piatră în lumina pâlpâitoare.

— Nu cred că înţelegi felul în care gândesc ei.

— Destul, a spus Call, întorcându-se spre ceilalţi. Voi duceţi-vă înapoi la şcoală. Eu sunt convins că, dacă îl găsesc pe tata la timp, pot să-l opresc. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să încerc. Dar treaba asta e mult prea periculoasă pentru voi ca să mai veniţi cu mine.

Nu vor înţelege niciodată, s-a gândit el. *Tatăl meu îşi vrea fiul înapoi. E convins că, dacă îi dă Alkahestul Maestrului Joseph, acesta mă poate transforma. Să mă facă să fiu din nou Callum Hunt. Dar Maestrul Joseph îl păcăleşte, vrea doar să profite de el. Probabil că îl va ucide imediat ce va pune mâna pe Alkahest.*

Dar Call nu putea să le spună nimic din toate astea.

Nu poţi să-l depăşeşti pe Inamicul Morţii.

— În niciun caz, a spus Tamara, încrucişându-şi braţele

la piept. E periculos să te duci singur – e periculos pentru noi toţi. Nici măcar nu știi unde vrea să se ducă tatăl tău.

— Ba, cred că ştiu, a spus Call.

A deschis uşa magaziei şi a intrat şchiopătând înăuntru. Ceilalţi, inclusiv Havoc, au rămas afară până când el s-a întors cu scrisorile de la Maestrul Joseph. Când a ajuns, a ridicat una dintre scrisori în lumină.

— Sub numele Maestrului Joseph sunt nişte cifre, a spus el. În fiecare scrisoare.

— Păi, probabil data, a spus Jasper.

Call a citit numerele de pe foaie.

— 45.1661.67.2425.

— Asta nu poate să fie o dată, decât poate pe Marte, a spus Tamara, dându-se mai aproape. Este…

— Sunt coordonate, a spus Call. Latitudine şi longitudine. Pe astea le foloseşte tata în GPS-ul maşinii. Îţi arată cum să ajungi undeva. Joseph îi spune tatălui meu cum să-l găsească.

— Atunci ştim unde trebuie să mergem, a spus Aaron. Trebuie doar să găsim un dispozitiv în care să introducem coordonatele astea…

— Aici, a spus Tamara, şi a scos telefonul.

Dar când a atins ecranul, telefonul nu s-a deschis.

— Ah! Cred că am rămas fără baterie.

— Putem să încercăm la orice computer dintr-un internet cafe, a spus Call, împăturind hârtia. Dar nu „noi“. O să fac asta singur.

— N-o să te lăsăm singur, ştii foarte bine, a spus Aaron.

A ridicat mâna, ca să oprească protestul lui Call.

— Uite, până ajungem noi la şcoală, tatăl tău poate să se întâlnească deja cu Maestrul Joseph. S-ar putea să nu mai fie timp să facem ceva, chiar dacă am reuşi să-i convingem pe magi de povestea asta.

— Iar dacă ne ducem după Joseph şi venim cu Alkahestul, o să ne întoarcem victorioşi, a adăugat Tamara. Şi apoi, ei au trimis deja un monstru după noi. Până când vom fi siguri că putem avea încredere în ei, singurul nostru drum este înainte.

Call s-a uitat la Jasper.

— Tu nu eşti obligat să vii.

Chiar îi părea rău că l-a implicat şi pe el în toată nebunia asta.

— Ba da, vin, a spus Jasper. Dacă sunt monştri pe urmele noastre, eu vreau să fiu lângă Makar.

— Cum ar putea să fie magii din Magisterium personaje pozitive, când trimit după noi un monstru să ne omoare, doar pentru că am fugit? a întrebat Aaron. Suntem doar nişte copii.

— Nu ştiu, a spus Call.

El începuse să creadă că nici nu există personaje pozitive. Doar oameni cu liste mai lungi sau mai scurte de calităţi specifice Principelui Întunericului.

Tamara a oftat şi şi-a trecut mâna prin păr.

— În momentul ăsta trebuie să găsim un oraş, un loc de unde să facem rost de nişte haine şi de mâncare. Arătăm de parcă am luat foc şi ne-am tăvălit prin noroi. Nu putem să apărem aşa.

Havoc, auzind expresia „tăvălit prin noroi“, a început să se rostogolească. Call era nevoit să admită că Tamara avea dreptate. Erau murdari rău, nu ca actorii din filme, care au o dungă artistică de praf pe obraz. Uniformele erau sfâşiate şi pline de ulei de la elemental.

— Presupun că ar trebui s-o luăm la picior, a spus Jasper demoralizat.

— Nu mergem pe jos, a spus Aaron. Mergem cu maşina. Sunt trei sute de maşini aici.

— Da, dar astea care n-au fost mâncate nu sunt chiar funcţionale, a arătat Call. Iar cele câteva care chiar merg nu ne aşteaptă cu cheile în contact.

— Să mergem, a spus Aaron. Nu degeaba am un tată în puşcărie. Cred că pot să le pornesc şi fără cheie.

— Ăsta e Makarul nostru, a spus Jasper. Magia haosului şi furt măreţ de automobile.

— Parcă ziceai că tatăl tău te-a părăsit, i-a spus Call lui Aaron, fugind după el. Şi că nu ştii unde e.

Aaron a ridicat din umeri.

— Presupun că nimănui nu îi place să declare că tatăl lui e în puşcărie.

În momentul acela, lui Call i se părea că există lucruri şi mai rele decât să ai un tată în puşcărie, dar şi-a dat seama că mai bine nu spune nimic.

L-a ajutat pe Aaron să aleagă o maşină mai puţin stricată, una pe care îşi amintea când o cumpărase Alastair. Era un Morris Minor, cu o caroserie verde-smarald, care contrasta cu roşul aprins al scaunelor de piele. Era una dintre cele mai noi maşini ale lui Alastair, fabricată în 1965 şi, spre deosebire de multe altele, nu avea nevoie de un motor nou.

— Nici asta nu e prea rapidă, l-a avertizat Call. Adică mai mult de şaizeci şi cinci la oră nu poţi să prinzi cu ea, nici măcar pe autostradă. Şi n-are nici GPS. Poate până la urmă i-ar fi instalat unul, dar nu a ajuns s-o repare.

— Şi ce se întâmplă dacă mergem cu mai mult de şaizeci şi cinci la oră? a întrebat Tamara.

Call a ridicat din umeri.

— Poate să explodeze? Habar n-am.

— Superb, a spus Jasper. Şi ştie vreunul dintre voi să conducă, ameţiţilor?

— Nu chiar, a spus Aaron, ghemuindu-se sub scaun să taie firele cu pumnalul lui Call, după care le-a reunit într-un anumit fel.

— Cum de ştii să porneşti maşina cu firele de contact, dar nu ştii s-o conduci? a întrebat Jasper, oftând din greu.

— Asta e o întrebare bună, a mormăit Aaron, scoţând capul de sub bord.

Era transpirat şi puţin cam obosit.

— Ar trebui să dau vina pe tata. Nu a apucat să mă înveţe să conduc înainte să fie închis.

— Eu am condus maşinuţe de golf, a spus Tamara. Ce diferenţă poate să fie?

Motorul a prins viaţă, pornit de mâinile iscusite ale lui Aaron.

— Conduc eu, a spus Call, pe care taică-său îl învăţase – într-un fel.

Avea deja aşa de multe belele, încât conducerea fără permis a unei maşini neînmatriculate şi fără asigurare deja nu mai avea nicio importanţă. Pe urmă, el era Inamicul Morţii, un nelegiuit, un rebel – încălcarea legii nu era decât vârful aisbergului pentru demonismul său.

Havoc a lătrat, ca şi cum ar fi fost de acord cu el. Havoc se instalase deja pe scaunul din dreapta şi nu părea să aibă vreo intenţie să lase pe altcineva să stea acolo.

Aaron s-a rezemat de maşină, cu un aer epuizat. S-a uitat în direcţia lui Call, dar privirea lui nu părea să se poată focaliza.

— E ciudat, nu? Toată lumea se aşteaptă ca eu să fiu un erou, iar tatăl meu este un infractor condamnat.

— Păi, din moment ce acum îl căutăm pe tata, care a furat un fel de artefact magic, nu sunt chiar în poziţia să te judec, a zâmbit Call, dar Aaron a părut că nu observă.

— Numai că… Nu ştiu. Constantine Madden a fost un Makar rău. Poate se va dovedi că şi eu sunt rău. Poate e ceva genetic.

Call a clătinat din cap, aşa de uimit de ideea asta, încât nu ştia ce să răspundă.

— Ăă, nu… eu nu cred că tu eşti aşa.

— Hai, toată lumea în maşină, a spus Tamara. Aaron, te simţi bine? Aaron a dat din cap şi s-a urcat în maşină cu picioare nesigure.

Jasper şi Tamara au pus în portbagaj lucrurile pe care le mai aveau. Din fericire, când se sculaseră din pat să se bată cu Automotones, rucsacurile rămăseseră la loc sigur, în hambar.

Acum, tot ce avea Call de făcut era să nu dea cu maşina peste ceva. Alastair îl lăsase să conducă, în sensul că a stat la volan în maşina tractată de el sau au condus împreună pe câmp, în jurul fermei, să parcheze vreo nouă achiziţie. Dar asta nu însemna că a condus vreodată singur. Call a urcat la volan, şi-a potrivit scaunul, împingându-l în faţă ca să ajungă cu picioarele la pedale. *Acceleraţia,* a rememorat el. *Frâna.*

Apoi a ajustat oglinzile, fiindcă aşa făcea întotdeauna

Alastair cu maşinile noi – iar cu gesturile acestea spera că Aaron, Tamara şi chiar Jasper vor avea impresia că ştie ce face. Numai că mişcările acelea cunoscute l-au făcut să-şi amintească de tatăl său şi s-a simţit cuprins de o panică fără margini. Niciodată nu va fi copilul pe care tatăl său îl iubea. Copilul acela era mort.

— Să mergem, a spus Jasper, urcându-se în spate.

Tamara s-a urcat după el. Se pare că se hotărâseră să-l lase pe Havoc să stea pe locul mortului.

— Dacă măcar ştii să conduci…

— Ştiu, a spus Call, apăsând acceleraţia şi pornind ca din puşcă.

Maşina avea clar nevoie de suspensii noi. Fiecare denivelare a drumului îi arunca în aer pe copii. Mânca şi o groază de benzină, iar Call şi-a dat seama că vor trebui să facă o mulţime de opriri. S-a prins bine de volan, şi-a concentrat privirea asupra drumului şi a sperat că o să fie bine.

Pe bancheta din spate, Aaron căzuse într-un somn adânc şi nu părea să simtă zgâlţâiala călătoriei. Era săltat în toate părţile, dar nu se trezea.

— Se simte bine? i-a întrebat Call pe cei din spate.

Tamara i-a atins fruntea cu palma.

— Nu ştiu. Nu are febră, dar e puţin cam transpirat.

— Poate a consumat prea multă magie, a spus Jasper. Se spune că folosirea magiei vidului are un cost ridicat.

A durat vreo douăzeci de minute să ajungă la marginea unui orăşel. Call a alimentat Morrisul cu benzină, iar Tamara şi Jasper s-au dus înăuntru să plătească.

— Credeţi că au observat ce ciudat arătați? i-a întrebat Call când s-au întors.

La urma urmei, aveau pe ei nişte haine murdare şi arse. Şi erau copii, abia aveau treisprezece ani. Clar, mult prea mici să conducă o maşină.

Jasper a ridicat din umeri.

— Se uita la televizor. Nu cred că îl interesa altceva decât să-i dăm banii.

— Să mergem! a spus Tamara, urcându-se pe bancheta

din spate alături de Aaron cel adormit.

Tamara a folosit o hartă ca să-l dirijeze pe Call prin oraş, să ajungă la un magazin de articole sportive care avea o parcare mare şi pustie. Call a parcat foarte încet şi cu mare atenţie pe unul dintre locuri. Aaron tot dormea. Tamara a căscat.

— Poate ar trebui să-l lăsăm să se odihnească, a spus ea.

— Mda, a spus Jasper adormit. Ai dreptate. Eu sunt absolut treaz şi vigilent, dar magia haosului e grea pentru Makari.

Call a dat ochii peste cap, dar era şi el epuizat ca toţi ceilalţi. S-a gândit că ar fi bine să tragă un pui de somn şi s-a întins spre scaunul de alături, folosindu-l pe Havoc drept pernă. O clipă mai târziu cădea într-un somn profund. Când s-a trezit, Aaron se sculase, Tamara îl întreba dacă se simte bine, iar lumina gălbuie a zilei se strecura pe fereastră.

— Nu ştiu, a răspuns Aaron. Mă simt cam ciudat. Şi ameţit.

— Poate ai nevoie de ceva mâncare, a spus Call şi s-a întins.

Aaron a zâmbit, iar Jasper şi Tamara au coborât din maşină.

— Ideea de mâncare chiar sună bine.

— Stai cuminte, băiatule, i-a spus Call lui Havoc, scărpinându-l între urechi. Fără lătrat. Îţi aduc un sandwich.

A lăsat fereastra maşinii crăpată, ca Havoc să aibă aer curat. Spera să nu se găsească cineva să le fure maşina, mai ales pentru binele hoţului. Nicio persoană normală, fie ea şi hoţ de maşini, nu era pregătită să facă faţă unui lup Călăreţ al Haosului furios.

Strada mai avea şi alte câteva magazine, inclusiv unul cu haine second-hand, pe care Tamara l-a arătat cu mare entuziasm.

— Perfect, a spus ea. Putem să ne luăm şi nişte haine. Aaron, dacă nu te simţi în stare…

— O să mă descurc, a spus el.

Arăta la fel de obosit, dar a reuşit să zâmbească.

— Nicio tonă de haine noi n-ar fi de ajuns să facă maşina aia a ta mai puţin vizibilă, a spus Jasper, care se pricepea de minune să taie cheful cuiva.

— Putem să-i luăm şi ei o eşarfa, a spus Call.

Magazinul avea rafturile pline de haine uzate şi vechi, plus tot felul de alte nimicuri second-hand, pe care Call le ştia din incursiunile pe care le făcuse cu tatăl său de-a lungul timpului, la târguri şi magazine de vechituri. Blaturile a trei maşini de cusut Singer erau transformate în tejghea. În spatele tejghelei stătea o femeie cu părul scurt şi alb cu nişte ochelari mov, alungiţi, ca ochii de pisică. S-a uitat la ei.

— Ce s-a întâmplat cu voi? a întrebat ea, cu sprâncenele ridicate de uimire.

— Am alunecat în noroi? a spus Aaron pe un ton din care nu se vădea prea multă siguranţă.

Ea a clipit des, ca şi cum nu l-ar fi crezut sau de parcă în general era nemulţumită că au intrat în magazinul ei, aducând noroi pe picioare şi punând mâna pe lucruri cu mâinile murdare. Poate amândouă la un loc.

Lui Call nu i-a trebuit prea mult să găsească ţinuta perfectă, însă. Blugi, la fel cum avea şi când era acasă, şi un tricou bleumarin de marinar, pe care scria EU NU CRED ÎN MAGIE, sub care, în partea dreaptă, era desenată o zână turtită.

Aaron a început să râdă când l-a văzut.

— Cu tine e sigur ceva în neregulă, a spus el.

— Iar tu arăţi de parcă te pregăteşti să te duci la cursuri de yoga, a spus Call.

Aaron îşi alesese nişte pantaloni gri de trening şi un tricou care avea imprimat pe el simbolul yin-yang. Tamara şi-a luat nişte blugi negri şi se îmbrăcase cu o tunică de mătase care putea să fie şi rochie. Jasper reuşise cumva să găsească un fel de uniformă militară, un impermeabil chiar pe mărimea lui şi ochelari de soare cu oglindă.

Toate hainele au costat cam douăzeci de dolari, iar asta a făcut-o pe Tamara să se încrunte preocupată şi să

numere cu glas tare. Jasper s-a aplecat peste tejghea şi i-a oferit doamnei cu ochelari de pisică cel mai fermecător zâmbet al său.

— Aţi putea să ne spuneţi de unde putem să luăm nişte sandwichuri? a întrebat el. Şi unde găsim internet?

— La *Bits and Bytes,* două cvartale mai încolo, pe Strada Principală, a spus ea, apoi a arătat spre grămada lor de uniforme verzi, rupte şi murdare.

— Presupun că pe ele pot să le arunc. Ce fel de haine sunt astea, de fapt?

Call s-a uitat spre haine aproape cu regret. Uniformele care arătau că sunt studenţi la Magisterium. Fără ele, nu mai aveau decât brățările care să amintească acest lucru.

— Uniforme de karate, a spus el. De asta sunt aşa de murdare. Suntem ninja-karatişti.

— Şi am alunecat în noroi, a completat Aaron, care ţinea mult la povestea lui.

Tamara i-a tras de tricouri afară din magazin. Strada Principală era aproape pustie. Erau câteva maşini care treceau pe acolo, dar nimeni nu se uita la ei.

— Ninja-karatişti care alunecă în noroi?

Tamara s-a uitat la Aaron şi la Call cu o privire întunecată.

— Nu aţi putea şi voi, băieţi, să încercaţi să treceţi neobservaţi?

S-a oprit în faţa unui ATM.

— Trebuie să scot nişte bani.

— Apropo de a trece neobservat; am auzit că pot să te găsească după card, la ATM, a spus Jasper. Ştii tu, prin internet.

Call s-a întrebat dacă atunci nu-şi aruncase cumva telefonul degeaba.

— Poate poliţia, a spus Aaron. Nu Magisteriumul.

— De unde ştii?

— Ei bine, trebuie să riscăm, a spus Tamara. Ăia au fost ultimii bani, cei douăzeci de parai, şi o să mai avem nevoie pentru benzină şi pentru mâncare.

Totuşi, i-a tremurat puţin mâna când a luat banii şi i-a

băgat în portofel.

Bits and Bytes s-a dovedit a fi un fast food unde se vindeau sandwichuri şi care avea un şir întreg de computere pentru care puteai plăti un dolar pe oră ca să te conectezi la internet.

Aaron s-a dus să cumpere sandwichuri, iar Call a intrat pe net. A tastat pe Google *latitudine* şi *longitudine* şi a găsit o pagină care calcula aceste date şi găsea adresa. A intrat acolo şi a introdus cifrele pe care le avea.

Apoi şi-a ţinut răsuflarea.

Harta i-a indicat destul de rapid o locaţie, cu toate că nu preciza nicio adresă, doar cuvintele *Insula Monument, Harpswell, Maine.* Potrivit hărţii, acolo nu era nicio stradă şi nicio casă. Se îndoia că exista vreun feribot.

Mai rău decât atât, când a cerut indicaţii pentru a ajunge acolo, computerul a spus că până la destinaţie sunt cincisprezece ore de mers cu maşina. Cincisprezece ore! Şi Alastair pornise oricum înaintea lor. Dacă ajunsese deja acolo? Dacă luase vreun avion?

O clipă, Call s-a simţit cuprins de o panică teribilă. Ecranul a început să pâlpâie sub ochii lui. Lumina tremura. Jasper s-a uitat spre Call rânjind.

— Poate cineva a trecut prin Poarta Controlului prea devreme, a spus el printre dinţi.

— Stai liniştit!

Aaron a pus mâna pe umărul lui Call. Ca să-l calmeze.

Call s-a ridicat brusc, respirând greu.

— Trebuie să…

— Ce trebuie?

Aaron s-a uitat ciudat la el.

— Să printez, a spus Call. Trebuie să printez. Indicaţiile.

A plecat şchiopătând spre tejghea.

— Aveţi imprimantă?

Fata din spatele tejghelei a dat din cap.

— Dar costă trei dolari pagina.

Call s-a uitat la Tamara.

— Putem?

Tamara a oftat.

— E o cheltuială necesară. Dă-i bătaie!

Call a tastat comenzile de imprimare. Acum toţi trei se uitau la el ciudat.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Aaron.

— E în Maine, a spus Call. Cincisprezece ore cu maşina.

Aaron a ridicat capul din sandwichul lui cu şuncă şi brânză Provolone cu o expresie şocată.

— Serios?

— Putea să fie şi mai rău, a spus Jasper, luându-l prin surprindere pe Call. Putea să fie în Alaska.

Tamara a aruncat o privire în jur şi apoi s-a uitat din nou la Call. Ochii ei căprui erau foarte serioşi.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Sunt sigur că trebuie s-o fac, a spus el.

Ea a luat o gură din sandwichul ei.

— Păi, hai, mâncaţi, a spus ea. Înseamnă că plecăm în excursie la Maine.

După ce au mâncat, s-au întors la maşină şi şi-au aruncat rucsacurile în portbagaj. Call l-a plimbat pe Havoc şi i-a dat să mănânce două sandwichuri cu friptură de vită, apoi a tăiat o sticlă cu apă, ca să poată lipăi din ea. Lupul Călăreţ al Haosului a mâncat şi a băut cu o delicateţe surprinzătoare.

Call a condus cu Tamara pe post de copilot, în timp ce Jasper şi Aaron au dormit pe bancheta din spate, cu capetele în blana lui Havoc. Jasper era probabil foarte obosit, din moment ce s-a înjosit el să doarmă pe un animal Călăreţ al Haosului. Aşa au trecut ore la rând.

— Să ştii că poţi fi arestat şi pentru că mergi sub limita de viteză, a spus Tamara, cu berea ei caldă de ghimbir aşezată în suportul de alături. Îşi desfăcuse părul, pe care briza care intra pe ferestrele deschise îl făcea acum să fluture. Tamara purta aproape întotdeauna părul împletit, iar Call a fost uimit să vadă acum cât e de lung, negru şi lucios, până la mijloc.

Call a apăsat mai tare pedala de acceleraţie şi Morrisul a început să alerge pe şosea. Când acul de la vitezometru a ajuns aproape de limita maximă, maşina a început să vibreze.

— Uau, a făcut Tamara. Poate ar fi interesant să vedem ce fac poliţiştii.

El i-a aruncat un zâmbet fugar.

— Chiar crezi că cei de la Magisterium au trimis monstrul ăla după noi?

— Nu cred că Maestrul Rufus ar putea face asta, a spus Tamara, şovăind.

Apoi a început să turuie.

— Dar de alţii nu sunt sigură. Dar eu nu văd nicio logică. Call, dacă ai şti tu ceva –, ne-ai spune şi nouă, nu?

— Ce vrei să spui?

— Nimic, a spus ea, şi şi-a prins cu îndemânare părul, de data asta într-o singură coadă lungă.

Call s-a concentrat la drum, la liniile de pe asfalt care se vedeau ca prin ceaţă şi la menţinerea distanţei faţă de celelalte automobile.

— Care e următoarea ieşire? a întrebat-o el. Trebuie să luăm benzină.

— Call, a spus din nou Tamara.

Acum se juca cu brăţara. Pe el îl irita joaca asta.

— Ştii că, dacă ai vrea să-mi spui ceva secret, eu aş păstra secretul. N-aş spune nimănui.

— Aşa cum n-ai spus nimănui despre tata? a spus Call, regretând imediat.

Ochii Tamarei mai întâi s-au făcut mari, apoi au devenit furioşi.

— Ştii foarte bine de ce am făcut asta, a spus ea. A încercat să fure Alkahestul! Îl punea în pericol pe Aaron! Şi situaţia s-a dovedit a fi mai gravă decât am crezut noi. Nu a avut intenţii bune.

— Nu toate lucrurile din lumea asta au legătură cu Aaron, a spus Call, şi asta l-a făcut să se simtă şi mai groaznic.

Nu era vina lui Aaron că era cine era. Call era bucuros

că Aaron încă mai dormea, cu capul în blana lui Havoc.

— Atunci cu cine au legătură, Call? a întrebat Tamara. Fiindcă am senzaţia că tu ştii.

Call parcă simţea cum cuvintele i se agaţă ca nişte gheare de gât – nu îşi dădea seama dacă voia doar să ţipe la Tamara sau voia să spună totul, numai să se uşureze şi să nu mai ţină nimic în el – când deodată maşina a început să se zgâlţâie puternic.

— Call, încetineşte! a spus Tamara.

— Am încetinit deja! a protestat Call. Poate ar trebui să trag pe dreapta…

Brusc, fără niciun avertisment, a apărut Maestrul Rufus, luând fiinţă între Call şi Tamara, pe scaunul maşinii.

— Studenţi, a spus el, arătând foarte nemulţumit. Poate ar fi cazul să vă explicaţi?

CAPITOLUL DOISPREZECE

Call şi Tamara au început să ţipe. Maşina mergea aiurea, Call abia mai ţinea mâinile pe volan. Asta a făcut-o pe Tamara să ţipe şi mai tare. Toate ţipetele acelea i-au trezit pe Jasper şi pe Aaron, care s-au alăturat şi ei corului de ţipături. În toată nebunia asta, Maestrul Rufus nu a făcut decât să plutească în mijlocul maşinii, cu aerul acela iritat şi translucid.

A fost şocul final. Call a călcat frâna cu putere şi maşina s-a oprit scrâşnind din roţi în mijlocul drumului. În momentul acela, toţi s-au oprit din ţipat. S-a aşternut o tăcere de moarte. Maestrul Rufus continua să fie transparent.

— Aţi murit? a întrebat Call cu voce tremurândă.

— Nu e mort, a spus Jasper, reuşind să pară arogant şi iritat, chiar dacă era clar că e înfricoşat. Vorbeşte la un telefon din eter. Aşa se vede la capătul celălalt.

— A!

Call a reţinut faptul că ceea ce numea el telefon-tornadă avea de fapt o altă denumire. Şi l-a imaginat pe Maestrul

Rufus ţinând paharul acela de sticlă pe genunchi şi uitându-se cu tristeţe în el.

— Deci eşti în altă parte? l-a întrebat el pe Rufus. Nu eşti… cu adevărat aici?

— Nu contează unde sunt eu. Ce contează e faptul că voi, copii, aveţi toţi mari probleme, a spus Maestrul Rufus. Groaznic de mari probleme şi, mai ales, sunteţi în pericol. Callum Hunt, tu deja mergi pe o pojghiţă de gheaţă. Aaron Stewart, tu eşti un Makar şi ai responsabilități – responsabilităţi care includ şi un comportament responsabil. Iar tu, Tamara Rajavi, la tine mă aşteptam cel mai puţin dintre toţi.

— Maestre Rufus, a început Jasper, cu vocea lui cea mai dulce şi mai caldă, vreau să vă spun că eu niciodată…

— În ceea ce te priveşte, Jasper deWinter, a spus Maestrul Rufus, tăindu-i vorba, poate m-am înşelat. Poate chiar eşti mai interesant decât am crezut eu la început. Dar toţi patru trebuie să vă întoarceţi imediat la Magisterium.

Jasper a părut îngrozit, poate din mai multe motive.

— V-aţi întors la Magisterium? a întrebat Call.

Pe Maestrul Rufus l-a scos din sărite întrebarea lui.

— Într-adevăr, m-am întors, Callum. După ce am petrecut aproape toată ziua de ieri şi toată ziua de azi căutându-vă fără succes, unul dintre voi a pierdut probabil protecţia pe care a avut-o contra vizibilităţii. Văd că sunteţi într-un anumit vehicul. Trageţi pe dreapta, spuneţi-mi unde vă aflaţi şi o să vină în scurt timp la voi nişte magi.

— Nu cred că putem face asta, a spus Callum, cu inima bubuind.

— Şi de ce nu?

Sprâncenele Maestrului Rufus au tresărit de o enervare abia stăpânită.

Call a şovăit.

— Pentru că noi suntem într-o misiune, a spus Tamara repede. Ne ducem să recuperăm Alkahestul.

— Eu sunt Makarul, a spus Aaron. Datoria mea e să salvez oamenii. Nu ei trebuie să mă salveze pe mine – nici

ei nu vor să fie puşi în situaţia de a mă salva pe mine. Iar mie mi s-a tot spus că nu pot să reuşesc singur, aşa că îl am aici pe Call drept contragreutate. Tamara e aici pentru că e deşteaptă şi pricepută. Iar Jasper e…

— De amuzament? a sugerat Call în şoaptă.

— Şi eu sunt prietenul tău, idiotule! a izbucnit Jasper. Pot şi eu să fiu deştept!

— În fine, a spus în continuare Aaron, încercând să remedieze situaţia. Suntem o echipă şi ne ducem să aducem Alkahestul înapoi, aşa că, vă rugăm, nu mai trimiteţi după noi alte elementale.

— Să trimitem alte elementale după voi?

Maestrul Rufus părea sincer nedumerit.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

— Ştiţi la ce mă refer, a spus Aaron cu vocea aceea plată pe care o avea când era furios, dar nu voia să arate. Cu toţii ştim. Automotones era gata să ne omoare şi a venit din Magisterium. Dumneavoastră i-aţi dat drumul să vină după noi.

Acum Maestrul Rufus părea de-a dreptul şocat.

— Trebuie să fie o greşeală. Automotones e aici, prizonierul nostru; aşa a fost de sute de ani.

— Nu e nicio greşeală, a spus Tamara. Poate ceilalţi magi nu v-au spus, fiindcă suntem ucenicii dumneavoastră. Dar chiar aşa s-a întâmplat. Automotones a ucis şi o femeie. I-a dat foc la casă.

Vocea Tamarei a tremurat un pic.

— Sunt minciuni, a spus Maestrul Rufus.

— Nu minţim, i-a spus Aaron. Dar presupun că asta înseamnă că aveţi la fel de multă încredere în noi pe cât avem noi în dumneavoastră.

— Atunci aţi fost minţiţi, a spus Maestrul Rufus. Nu ştiu – deocamdată nu pricep – dar trebuie să vă întoarceţi la Magisterium. Acum e mai important ca oricând. E singurul loc unde eu vă pot proteja.

— Nu ne întoarcem!

Uimitor, Jasper era cel care spusese asta. S-a întors spre Call.

— Închide telefonul!

Call s-a uitat holbat la fantomaticul Rufus.

— Eu, ăăă, nu ştiu cum.

— Pământul! a ţipat Tamara. Pământul este opusul aerului!

— Exact. Eu, ăăă…

Call a întins mâna şi l-a scos pe Miri din teaca lui de la curea. Metalul avea proprietăţi ale magiei pământului.

— Mă scuzaţi, a spus el, şi a înfipt cuţitul în fantoma lui Rufus.

Rufus a dispărut cu un pocnet, ca un balon spart.

Tamara a ţipat.

— Nu l-am omorât, nu? a spus Call, uitându-se la feţele şocate ale celorlalţi. Numai Havoc părea neimpresionat. Se culcase iar.

— Nu, a spus Jasper. Numai că, în general, oamenii folosesc pur şi simplu pământ ca să închidă legătura. Dar presupun că asta ar însemna să cer prea mult de la tine, ciudatule.

— Nu sunt ciudat, a bolborosit Call, băgând pumnalul în teacă.

— Puţin ciudat eşti, a spus Aaron.

— A, da? Ia să vedem, cine a pierdut piatra protectoare? a întrebat Call. Cine a uitat să și-o transfere în celelalte haine?

Tamara a scos un geamăt de frustrare.

— Aşa ne-au găsit magii! Jasper, tu ai pierdut-o?

Jasper a ridicat mâinile în sus, consternat.

— Pentru asta era piatra? Mie nu mi-a spus nimeni nimic!

— Acum nu e momentul să ne certăm pentru asta, a insistat Aaron. Am făcut nişte greşeli. Cel mai important lucru e să ne ascundem cât mai bine putem de magi.

Call a vrut să pornească iar maşina, dar şi-a dat seama că motorul a murit.

Aaron a trebuit să lege iar firele, în timp ce toată lumea îşi ţinea respiraţia, fiindcă nu mai aveau de unde să mai ia o altă maşină dacă Morrisul s-ar fi stricat. Dar câteva clipe

mai târziu, Aaron a reuşit să-l pornească din nou.

Tamara nu mai avea pietre, aşa că le purtau pe rând pe cele pe care le aveau, astfel încât magii să nu vadă aceeaşi persoană mai mult timp.

Call a condus toată ziua şi toată noaptea, restul copiilor dormind pe rând. Dar Call nu a dormit. La fiecare popas îşi lua tot mai multă cafea, până când la un moment dat a avut senzaţia că o să-i sară capul ca un dop.

Peisajul se schimbase, devenind mai muntos. Aerul era mai rece, iar pinii au luat locul duzilor şi arbuştilor de sânger.

— Aş putea să conduc şi eu puţin, s-a oferit Tamara, după ce a ieşit de la un punct *Gas and Grub* din Maine.

Începuseră să se ivească zorile, iar Call fusese prins cel puţin o dată conducând cu un singur ochi deschis.

Aaron îşi luase un baton de ciocolată şi un rulou dulce, iar acum îşi băgase ciocolata în rulou, alcătuind un hot dog bizar. Lui Call îi plăcea ideea. Jasper mânca covrigi şi se uita holbat la Aaron.

— Nu, a răspuns Call, luând o gură de cafea.

Un ochi i se zbătea puţin, dar nu l-a băgat în seamă.

— Mă descurc.

Tamara a ridicat din umeri şi i-a înmânat harta lui Jasper. Era rândul lui să fie copilot.

— Refuz, a spus Jasper, după ce s-a uitat lung la Call. Trebuie să te culci. O să dai într-un şanţ şi o să ne omori pe toţi, şi asta fiindcă nu vrei tu să dormi. Aşa că dormi!

— Pun eu ceasul să sune, s-a oferit Tamara.

— Aş putea să-mi dezmorţesc şi eu picioarele, a spus Aaron. Du-te! Întinde-te pe bancheta din spate.

Acum, că vorbiseră despre asta, Call parcă începuse să se simtă cam ameţit.

— Ok, a spus el, căscând. Dar numai douăzeci de minute. Tata spunea întotdeauna că asta e cea mai bună durată de somn.

— O să-l ducem pe Havoc la o plimbare adevărată, a spus Tamara. Ne vedem peste douăzeci de minute.

Call s-a suit pe bancheta din spate. Dar când a închis

ochii, nu îl vedea decât pe Maestrul Rufus făcând ochii mari când vedea cum Call îl scoate pe Miri şi îl înjunghie. Expresia lui îi amintea lui Call de expresia tatălui său, din clipa aceea, când el a început să folosească magia ca să-l izbească de perete.

Cu toate că era epuizat, Call nu putea să-şi împiedice creierul să-i deruleze acele imagini iar şi iar. Imediat cum a reuşit să îngroape imaginile acelea, alte imagini le-au luat locul. Imagini ale unor lucruri care nu s-au întâmplat încă, dar care ar fi putut să se întâmple. Sentimentul de trădare de pe faţa lui Aaron, când a descoperit cine este Call în realitate, furia de pe faţa Tamarei. Siguranţa arogantă a lui Jasper că avusese dreptate de la început în legătură cu Call.

În cele din urmă, a renunțat să mai doarmă şi a coborât din maşină. Soarele din zorii zilei făcea iarba să strălucească şi cântecul îndepărtat de păsări plutea în aer. Aaron, Tamara şi Havoc nu erau acolo, dar Jasper stătea la o masă uzată de picnic. Din degetele lui ieşeau scântei, fiindcă dăduse foc la un con de pin şi acum se uita la el cum se transformă în jar.

— Ar trebui să dormi, a spus Jasper.

— Ştiu, i-a spus Call. Dar am vrut să vorbesc ceva cu tine, acum, când ceilalţi nu sunt aici.

Jasper l-a privit cu ochii îngustaţi.

— A, vrei să îţi vorbeşti prietenii pe la spate? Pare să fie interesant.

Call s-a aşezat la masa de picnic. Vântul se înteţise şi îi arunca părul în ochi.

— Când ajungem la destinaţia de pe hartă, sper ca tatăl meu să fie acolo şi sper să mai aibă încă Alkahestul. Dar trebuie să vorbesc cu el – singur.

— Despre ce?

— Pe mine o să mă asculte, dar n-o să fie aşa dacă o să-și închipuie că o ceată de ucenici vrea să-l atace. Şi nu vreau ca Aaron să se apropie prea mult de el, în caz că tata *chiar* ar vrea să-i facă rău. Am nevoie de tine să-i ţii la distanţă pe Aaron şi pe Tamara, măcar până vorbesc eu cu

el.

— De ce îmi spui mie asta?

Jasper părea tot suspicios, dar nu neconvins.

Call nu putea să-i spună adevărul – că era mai simplu să îl mintă pe el decât pe prietenii lui.

— Fiindcă ţie îţi pasă mai mult de protecţia lui Aaron decât de a mea.

— E adevărat, a spus Jasper. El este Makarul. Tu eşti doar…

S-a uitat la Call plin de curiozitate.

— Habar n-am ce eşti tu.

— Păi, atunci, bine, a spus Call. Înseamnă că suntem doi. Înainte ca Jasper să apuce să mai spună ceva, Tamara şi Aaron au apărut din spatele copacilor, cu Havoc lângă ei, ţopăind fericit. Call s-a ridicat de pe bancă.

— De ce e aşa de vesel?

— A mâncat o veveriţă.

Vocea Tamarei suna dezaprobator.

Îndreptându-se spre maşină, Call s-a aplecat să-l mângâie pe Havoc pe cap şi i-a şoptit.

— Bun căţel. Excelente instincte de vânător. Noi mâncăm veverițe, nu oameni, nu-i aşa?

— Niciodată nu e prea devreme să-i formezi caracterul, a spus Aaron.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Call şi Aaron, împreună, s-au apucat să-l urnească pe Havoc, ca să urce pe bancheta din spate, fiindcă nu prea voia. Jasper şi Tamara s-au urcat după el şi Aaron a urcat în faţă. Când s-au instalat cu toţii, portierele maşinii s-au trântit toate deodată.

— Ce se întâmplă? a întrebat Tamara.

A încercat să deschidă portiera din dreptul ei, dar n-a putut. Nicio portieră nu se clintea.

— Porneşte maşina, Aaron!

Aaron s-a întins peste Call la fire, încercând să producă scânteia. Niciun sunet de motor. A încercat iar, şi iar. Pe ceafa lui Call începuse să curgă transpiraţia. Ce se întâmpla?

De pe bancheta din spate, Jasper a urlat:

— Am încercat să folosesc magia metalului şi scânteile mi-au ars mâna.

— Trebuie să fie o vrajă, a spus Tamara.

S-a văzut ceva zburând prin faţa parbrizului. Call a ţipat şi Aaron a tresărit, scăpând firele din mână.

Două elementale uriaşe de aer apăruseră în faţa maşinii. Unul dintre ele arăta ca un cal cu şase picioare, asta dacă un cal ar fi cam de două ori mai mare decât în mod normal. Celălalt semăna cu un brontozaur înaripat. Amândoi aveau căpăstru şi şa: pe unul era Maestrul Rockmaple, iar pe al doilea era Maestra Milagros.

— Suntem în mare belea, a spus Jasper.

Maestra Milagros a descălecat de pe calul ei cu şase picioare şi a venit spre maşină. A ridicat mâinile, a desfăcut degetele şi a aruncat din palme nişte funii lungi de metal lucios. Ele s-au înfăşurat în jurul maşinii, şi, într-o clipă, aceasta era legată fedeleş.

În timp ce îşi făcea magia de metal, Milagros se uita în maşină la copii. A scuturat din cap dezaprobator, dar lui Call i s-a părut că ea ar fi găsit că e puţin… amuzantă povestea asta.

S-a răsucit pe călcâie fără să le spună un cuvânt şi s-a întors iar la elementalul ei. I-a aruncat o funie de metal lui Rockmaple şi a încălecat pe elementalul ei, legând funia de şa.

— O, Doamne, a făcut Tamara. Trebuie să ieşim de aici.

S-a trântit cu putere în portiera maşinii, dar Morrisul deja se ridicase în aer ca o nacelă de balon. Toată lumea a început să ţipe când au început să zboare de pe bord hărţile, ambalajele de bomboane şi cutiile de suc din suporturi, împrăştiindu-se în toată maşina.

— Ce fac? a ţipat Call, ca să acopere vâjâitul aerului.

— Ne duc la Magisterium – ce crezi că fac? a ţipat Jasper ca răspuns.

— O să ne ducă în zbor spre Virginia? Şi niciun om, normal, ştii tu, n-o să observe?

— Probabil folosesc magia aerului să ne facă invizibili, a

spus Tamara.

Apoi a început să ţipe când a văzut cum maşina se lasă brusc spre pădurea de sub ei. Call nu vedea dedesubt nimic altceva decât hectare întregi de copaci verzi.

— În filme, oamenii se prefac bolnavi ca să-i convingă pe paznici să le dea drumul, le-a spus Aaron. Poate unul dintre noi reuşeşte să vomite – sau să facă spume la gură.

— Ca şi cum am fi turbaţi? l-a întrebat Call.

— Nu avem timp acum de discuţii, a spus Tamara. A tras rucsacul lângă ea, evident total panicată, şi a scos o sticluţă cu un lichid clar.

— Am săpun lichid. Repede, Jasper, bea-l. Sigur o să faci spume la gură.

— Eu *nu* beau chestia aia, a spus Jasper. Sunt un deWinter. Noi nu facem spume la gură.

Aaron se uita cu ochii strânşi la elementalele de aer care le trăgeau maşina ca pe o sanie, de parcă s-ar fi răzgândit în privinţa propriului său plan.

— Cred că oricum n-o să ne audă, chiar dacă ţipăm.

— Stai, a spus Call, întorcându-se din scaunul său. Toată viaţa mea l-am văzut pe tata meşterind la maşini. Ştiţi care parte cedează prima? Podeaua. Uitaţi-vă în jos. E ruginită, nu? Nu trebuie decât să dăm cu picioarele în ea.

O clipă s-au uitat toţi la el fără să zică nimic. Apoi Tamara a început să lovească în podea cu furie. Havoc a căzut de pe scaun, scheunând, în timp ce Aaron a trecut în spate, căţărându-se peste scaunul lui, ca să ajute. După trei lovituri, piciorul lui a trecut prin podea cu tot cu gheată.

— O să meargă! a ţipat Jasper, uimit la culme.

Au mai tras câteva lovituri şi au reuşit să rupă o parte din podeaua maşinii. Tamara s-a uitat la Call, apoi la Aaron.

— Sunteţi gata? a întrebat ea.

— Eu sar cu Havoc, a spus Call.

— Staţi, cu mine cine sare? a întrebat Jasper, dar Call nu l-a luat în seamă, a strâns tare la piept lupul şi rucsacul şi a sărit în întunericul gol de sub maşină.

Havoc a lătrat scurt, cu labele fluturând şi cu coada învârtindu-se. Deasupra lui, Call a văzut-o pe Tamara plutind cu părul împrăştiat pe cerul albastru. O clipă mai târziu a văzut cum cineva, bănuia că Aaron, îl împingea pe Jasper prin gaură. Apoi a apărut şi Aaron, în cădere liberă. Call a tras aerul spre el şi a ţesut o reţea invizibilă de magie în jurul lui şi dedesubt. Căderea a fost încetinită, iar Havoc s-a oprit din lătrat, în timp ce coborau încet spre pădurile de sub ei.

Call a lovit pământul cu spatele, dar impactul a fost slab. I-a dat drumul lui Havoc, care s-a ridicat pe cele patru labe cu ochii înnebuniţi. Call nu ştia prea bine unde se găsesc acum şi şi-a făcut reproşuri că, în panica aceea, uitase să ia harta. Dar o clipă mai târziu şi-a dat seama că locul acela oricum nu l-ar fi putut găsi pe hartă. Şi chiar dacă l-ar fi găsit, era inutil.

Alături de el, Havoc a scâncit, uitându-se la cer, de parcă în orice moment ar fi putut să-l pună iar cineva să zboare. A lătrat când Tamara a aterizat cu graţie, cu coada ei neagră fluturând în jurul capului. A început să facă focul pe un buştean, cu un zâmbet uriaş întins pe toată faţa.

— A fost superb, a spus ea. Întotdeauna am considerat că cel mai mult îmi place magia focului, dar aerul…

BUF! Jasper s-a prăbuşit peste o grămadă de ace de pin. În momentul următor a aterizat şi Aaron lângă el, cu braţele încrucişate şi cu un aer furios.

— M-ai lăsat să cad, a icnit Jasper.

— Nu e adevărat, a spus Aaron, defensiv. A spus că poate s-o facă singur! A spus că se descurcă!

— Mie mi se pare că e ok, a spus Call.

Tamara i-a aruncat o privire plină de reproş şi a fugit la Jasper, care se ridicase pe jumătate.

— Au, a bolborosit Jasper şi s-a prăbuşit din nou la pământ. Au, au, au!

Tamara stătea aplecată asupra lui Jasper, care profita din plin de atenția ei.

— Durere, a spus el. Agonie.

— Aaron, nu aveai tu o trusă de prim ajutor în rucsac? a

întrebat Tamara.

— Ba da, dar rucsacul a rămas în maşină.

Aaron s-a uitat atent la cer.

— Cât timp credeţi că va trece până când vor observa că târăsc o maşină goală?

— Nu prea mult, a spus Tamara. Trebuie să ne ascundem.

— Exact, a spus Aaron. Daţi-vă la o parte, Tamara, Jasper!

A întins mâna şi l-a prins pe Call de încheietură.

— Call, tu rămâi!

Mirat, Call a rămas pe loc, în timp ce Tamara, Jasper şi Havoc s-au retras câţiva metri în spate. Efectele secundare ale folosirii magiei aerului începeau să îl ajungă, topind adrenalina care îl făcuse să meargă înainte. Nicio repriză de douăzeci de minute de somn nu putea să-l mai ajute. Simţea că e gata să se prăbuşească.

Aaron a tras adânc aer în piept şi a ridicat mâna liberă. Degetele lui au lucit de un fel de lumină neagră. Întunericul a început să se reverse ca un acid pe pământ. Dizolvându-l.

Call simţea atracţia şi smucitura din interior, ceea ce însemna că Aaron se alimenta din el ca să lucreze haosul. Ochii lui Aaron erau închişi, iar degetele se înfigeau în pielea lui Call.

— Aaron? a spus Call, dar Aaron nu a reacţionat.

Solul se învârtea sub picioarele lor ca o morişcă. Era greu să vezi ce se întâmplă, dar forţa magiei a cutremurat pământul. Tamara îl susţinea pe Jasper, ca să stea în picioare.

— *Aaron!*

Pentru prima oară, Call putea să-şi dea seama cum a fost când a murit Jericho, fratele Inamicului Morţii. Constantine probabil fusese aşa de prins în magia pe care o făcea, încât şi-a adus aminte de fratele său atunci când a fost prea târziu.

Aaron si-a slăbit strânsoarea şi a dat drumul braţului lui Call.

Respira greu. Praful de pe pământul răscolit a început să se aşeze, iar Call şi ceilalţi au văzut acum că Aaron săpase o groapă în pământ, ascunsă privirilor de nişte stânci pline de iarbă.

— Ne-ai făcut o gaură în pământ, a spus Jasper. Bleah!

Părul transpirat al lui Aaron se lipise de frunte şi, când s-a uitat la Jasper, Call a avut impresia că Aaron se gândeşte serios să-l arunce în vid.

— Hai să ne odihnim, a spus Tamara. Call, ştiu că te grăbeşti să ajungi la Alastair, dar toţi suntem obosiţi şi magia ne-a stors de puteri.

Era într-adevăr cam livid la faţă; la fel şi Jasper.

— Hai să intrăm în ascunzătoare până ne recuperăm forţele.

Call ar fi vrut să obiecteze, dar n-a putut. Era pur şi simplu prea obosit. S-a târât în grotă şi s-a trântit pe pământ. S-a gândit ce bine ar fi fost să aibă o pătură… şi ăsta a fost ultimul lui gând înainte de a adormi, aşa de repede şi de profund, de parcă ar fi fost lovit în moalele capului.

Când s-a trezit, soarele apunea într-o ceaţă roşie. Tamara dormea lângă el, cu o mâna în blana lui Havoc. Lângă ea, Aaron se răsucea agitat, cu ochii închişi. Şi Jasper dormea, cu jacheta împăturită sub cap, pe post de pernă.

Call a auzit afară nişte foşnete. S-a gândit că ar putea să fie vreun animal.

A scotocit în rucsac, a găsit o ciocolată mâncată pe jumătate şi a înfulecat-o rapid. Nu îşi dădea seama cât timp dormise, dar se simţea mai treaz şi mai vioi decât fusese vreodată de la începutul misiunii. Un calm ciudat pusese stăpânire pe el.

Ar trebui să-i las aici, s-a gândit el.

Făcuseră destule pentru el. Nu avusese niciodată prieteni ca ei, prieteni care sunt dispuşi să rişte totul ca să-l ajute pe el. Nu voia să-i răsplătească ducându-i spre pieire.

Atunci Call a auzit un alt fâșâit, de data asta mai

aproape. Nu părea să fie un animal, mai degrabă o turmă de animale care se mişca încet şi tăcut prin arbuşti.

Şi-a revizuit planul rapid.

— Tamara, trezeşte-te! a şoptit Call, împingând-o uşor cu piciorul. E ceva afară.

Ea s-a răsucit şi a deschis ochii.

— Mmm?

— Afară, a repetat el încet. Ceva.

Ea l-a scuturat pe Aaron, iar el, la rândul lui, l-a trezit pe Jasper; amândoi căscau şi bombăneau că au fost treziţi din somn.

— Eu nu aud nimic, a spus Jasper pe un ton plângăreţ.

— Hai să vedem, a şoptit Aaron. Hai!

— Dacă sunt magii? a spus Tamara încet. Poate ar trebui să stăm ascunși.

Call a clătinat din cap,

— Dacă intră aici, nu mai avem unde să fugim. Suntem cu spatele la zid, la propriu.

N-avea nimeni cum să-l contrazică, aşa că şi-au luat lucrurile şi pe Havoc şi au ieşit din grotă. Se înnopta.

— Ţi-ai pierdut minţile, a spus Jasper. Nu e nimic aici.

Dar apoi au auzit cu toţii foşnetul acela care venea din mai multe părţi deodată.

— Poate că au dat magii de noi, a spus Aaron. Poate ar trebui să… Dar dintre frunze nu a ieşit un mag. Era un om Călăreţ al Haosului, cu o faţă scheletică, holbându-se la ei cu ochi arzători în care culorile se învârteau ca într-un caleidoscop. Era enorm şi avea nişte haine negre şi rupte. Uitându-se mai atent, Call şi-a dat seama că e o uniformă zdrenţuită. O uniformă făcută ferfeniţă, murdară de noroi şi de sânge. Pe piept era şi o emblemă, dar, în lumina aceea scăzută, Call nu o putea distinge bine.

Jasper se făcuse alb ca varul. Call a înţeles că nu mai văzuse niciodată un Călăreţ al Haosului.

Call a avut numai puţin timp să se îngrozească, fiindcă un al doilea Călăreţ al Haosului a apărut în stânga. S-a răsucit spre el, strângându-l pe Miri în mână, iar atunci a apărut şi al treilea, undeva în dreapta lui. Şi apoi altul, şi

altul, toţi galbeni la faţă şi cu ochii înfundaţi în orbite, o adevărată invazie de Călăreţi ai Haosului, care veneau din toate părţile.

Armata trimisă de Inamicul Morţii îi copleşea numeric.

— Cece ne fffacem? s-a bâlbâit Jasper.

Luase în mână un băţ de pe jos şi acum îl învârtea în mână. Tamara făcea cu mâinile un glob de foc. Mâinile nu îi tremurau, dar pe faţă i se citea panica.

— Treceţi în spatele meu, le-a spus Aaron pe un ton poruncitor. Toţi.

Jasper a trecut în spatele lui cu viteza fulgerului. Tamara încă mai lucra la globul ei de foc, dar ea se afla deja în spatele lui Aaron. Cei mai mulţi dintre Călăreţii Haosului erau masaţi la marginea luminişului şi se uitau la ei nemişcaţi, cu ochii rotitori. Tăcerea lor era stranie.

— Nu, a spus Call.

Nu se simţea înfricoşat. Nici el nu ştia de ce.

— Nu poţi să faci asta! Eu sunt contragreutatea ta şi ştiu că nu te-ai odihnit suficient. Abia ai folosit magia haosului. E prea devreme s-o faci iar.

Fălcile lui Aaron erau încleştate.

— Trebuie să încerc!

— Sunt prea mulţi, a argumentat Call, în timp ce armata începea să avanseze. Haosul o să te consume.

— Dar o să moară şi ei odată cu mine, a spus Aaron sumbru. Mai bine aşa decât să aibă Alkahestul, nu?

— Aaron…

— Îmi pare rău, a spus Aaron şi a început să fugă spre ei, sărind peste grămezile de ace de pin. Tamara a ridicat ochii din globul ei de foc şi a ţipat.

— Aaron, fereşte-te!

El s-a dat la o parte. Ea a aruncat focul. Acesta a trecut peste Aaron şi a aterizat în mijlocul gloatei de Călăreţi ai Haosului, unde a explodat.

Câţiva au luat foc, dar au continuat să înainteze. Expresia lor nu se schimbase deloc, nici când cădeau la pământ, în flăcări.

Acum, Call era mai speriat decât îşi amintea să fi fost

vreodată. Aaron se apropia de primul rând al armatei inamice. Ţinea mâna ridicată, iar haosul începuse să se rotească şi să crească în palma lui ca un mic uragan. S-a învârtejit în sus…

Călăreţii Haosului au ajuns la Aaron. În prima clipă i s-a părut că el a fost înghiţit de masa aceea sinistră, iar Call a simţit că îi cade stomacul în pantofi.

A început să fugă şchiopătând spre ei – şi s-a oprit. Acum îl putea vedea din nou pe Aaron, stând nemişcat ca o stâncă, cu un aer năucit. Călăreţii Haosului treceau pe lângă el, fără să se apropie, ca o apă care se desparte în faţa unei stânci.

Au trecut pe lângă Aaron, iar Call auzea cum Tamara şi Jasper începuseră să respire precipitat, fiindcă acum Călăreţii Haosului veneau spre ei. Poate voiau să termine întâi cu cei mai slabi, până să pună mâna pe Aaron. Call era singurul care avea un pumnal, dar nu prea ştia cât poate să-l ajute Miri. Se întreba dacă avea să moară aici, protejându-i pe Tamara şi pe Jasper – şi pe Aaron. Măcar ar fi fost o moarte eroică. Poate asta ar demonstra că nu e cine crede tatăl lui.

Călăreţii Haosului ajunseseră în faţa lor. Aaron încerca să-şi facă loc printre ei, ca să ajungă la prietenii lui. Primul Călăreţ al Haosului, omul uriaş, care avea la mână o brăţară cu ţepi, s-a oprit în faţa lui Call.

Call l-a strâns şi mai tare pe Miri.

Călăreţul Haosului a început să vorbească. Vocea lui era hârâită, ca şi cum n-ar mai fi fost folosită de mult.

— Maestre, a spus el, fixându-şi privirea pe Call. Te-am aşteptat aşa de mult.

Primul Călăreţ al Haosului a îngenuncheat în faţa lui Call. Apoi şi al doilea şi, pe rând, au îngenuncheat cu toţii, iar Aaron a rămas în picioare în mijlocul lor, uitându-se holbat la Call, din partea cealaltă a pajiştii, cu o privire şocată.

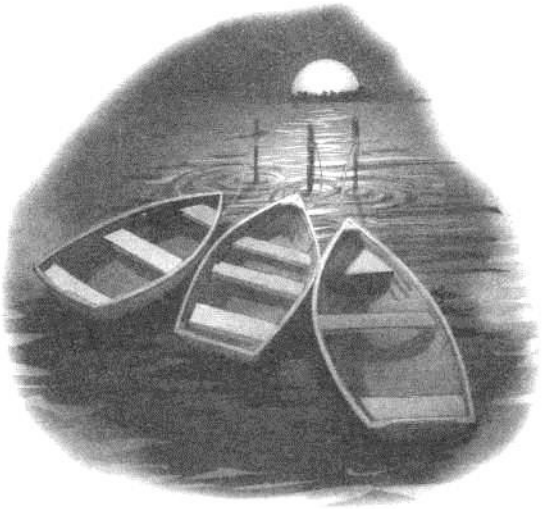

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Maestre, a spus liderul Călăreţilor Haosului (sau cel puţin asta presupunea Call că este). Vrei să-l omorâm pe Makar?

— Nu! a spus Call repede, îngrozit. Nu, staţi… la locul vostru. La loc! a adăugat el, de parcă i-ar fi dat o comandă lui Havoc.

Niciun Călăreţ al Haosului nu s-a mişcat. Aaron a început să se apropie de Call, strivind sub ghete acele de pin. Şi-a făcut loc cu mare atenţie printre soldaţii armatei îngenuncheate.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jasper.

Call a simţit o mână pe umăr. S-a întors repede şi a văzut că era Tamara. Se uita îngrozită la Călăreţii Haosului; şi-a dezlipit privirea de la ei şi s-a uitat repede la Call.

— Spune-ne şi nouă ce înseamnă asta, a spus ea. Spune-ne ce eşti tu pentru ei.

Se simţea din vocea ei: chiar dacă nu ştia răspunsul, cu siguranţă îl bănuia. Call îşi imaginase că Tamara va fi furioasă când va afla. Dar nu era. Arăta doar incredibil de

tristă, ceea ce era şi mai rău.

— Call? a spus şi Aaron, întrebător.

Stătea la numai câţiva metri de Call, dar parcă era o mare distanţă între ei. El stătea acolo, nesigur, încercând să nu se mai uite la Călăreţii Haosului, care rămăseseră în genunchi, aşteptând următoarea comandă. S-a uitat la ei, unii aveau trupuri tinere, alţii bătrâne, dar niciunul dintre ei nu era sub paisprezece ani. Niciunul nu era mai mic decât el.

Tamara a scuturat din cap.

— Te-ai supărat pe mine că te-am minţit. Nu ne minţi acum!

A urmat o pauză chinuitoare şi oribilă. Jasper rămăsese holbat (şi încă mai ţinea băţul acela în mână, ca şi cum ar fi putut să se apere cu el). Dar Aaron se uita la Call cu o privire încărcată de speranţă, de parcă ar fi aşteptat că el să clarifice toată nebunia, iar asta era cel mai rău.

— Eu sunt… Inamicul Morţii, a spus Call.

Din mijlocul gloatei de Călăreţi ai Haosului s-a ridicat un fel de suspin lung, la unison. Nu s-a mişcat niciunul, dar a fost ca o confirmare teribilă a afirmaţiei lui Call.

— Eu sunt Constantine Madden – sau ce a mai rămas din el.

— Asta nu e posibil, a spus Aaron, vorbindu-i încet, de parcă ar fi zis că era lovit la cap. Inamicul Morţii trăieşte. E în război cu noi!

— Nu el, Maestrul Joseph, a spus Call.

S-a poticnit în explicaţia lui, singura explicaţie pe care n-ar fi vrut s-o dea vreodată.

— Inamicul Morţii era gata să moară în timpul Masacrului Rece. Şi-a depus sufletul în trupul unui copil.

A înghiţit în sec.

— Copilul eram eu. Sufletul meu e sufletul lui Constantine Madden. Eu *sunt* Constantine.

— Adică l-ai omorât pe adevăratul Callum Hunt şi i-ai luat locul, a spus Jasper, acuzator.

Din palma lui au izbucnit flăcări, care au aprins capătul băţului şi apoi acesta a luat foc cu totul. Probabil că asta

era cea mai bună demonstraţie de magie pe care o făcuse Jasper vreodată, dar el aproape că nici n-a observat.

— Repede – trebuie să-l distrugem până nu ne omoară el pe toţi, până nu ne omoară Makarul. Aaron, trebuie să fugi!

Însă Aaron a rămas exact în aceeaşi poziţie, uitându-se la Call cu o privire în care se amesteca neîncrederea şi tristeţea.

— Dar nu poţi să fii, a spus el în cele din urmă. Tu eşti prietenul meu cel mai bun.

Liderul Călăreţilor Haosului s-a ridicat în picioare. Toţi ceilalţi s-au ridicat şi ei, ca o armată de marionete. Au început să mărşăluiască spre Jasper, trecând pe lângă Call de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Staţi! a ţipat Call. Nu! Toată lumea, pe loc!

Nu s-a întâmplat nimic. Războinicii cu ochi morţi continuau să înainteze. Nu se mişcau repede, dar înaintau neabătut spre Jasper, care nu se dădea înapoi. Flacăra din mâna lui Jasper încă mai ardea, iar în ochi avea o căutătură teribilă, de parcă ar fi fost gata să moară în luptă. Era un cu totul alt Jasper decât cel care se plânsese tot timpul în călătoria lor, acel Jasper care se văicărea la orice suferinţă minoră. Acest Jasper părea fără frică.

Dar Call ştia că asta nu îl ajuta cu nimic. Oricât de neînfricat ar fi fost el, nu avea nicio șansă în fata sutelor de Călăreţi ai Haosului. Până acum, Call fusese îngrozit când a văzut că i se supun; acum era îngrozit că *nu* se supun.

— Opriţi-vă! a ţipat el cu voce stridentă. Voi, care sunteţi născuţi din haos şi vid, opriţi-vă! Vă ordon!

S-au oprit brusc. Jasper respira greu; Tamara era lângă el, cu o luminiţă care îi ardea în palmă. Aaron venise şi el acolo. Inima lui Call s-a strâns. Prietenii lui erau acum aliniaţi împotriva lui.

— Nu am ştiut asta, a spus Call, dându-şi seama de tonul rugător din vocea lui. Când am venit la Magisterium nu am ştiut.

Toţi se uitau la el. În sfârșit, Tamara a luat cuvântul.

— Te cred, Call.

Call a înghiţit în sec şi a continuat.

— De cele mai multe ori, nici nu-mi vine să cred. N-o să fac rău nimănui, bine? Dar, Jasper, dacă vrei să mă ataci, Călăreţii Haosului te vor ucide. Nu ştiu dacă aş putea să-i opresc.

— Şi când ai aflat? l-a întrebat Aaron. Că eşti – ce eşti tu?

— Când am fost la sala de bowling, anul trecut, a spus Call. Maestrul Joseph mi-a spus, dar nu am vrut să-l cred. Totuşi, cred că tata a bănuit asta întotdeauna.

— Şi de-asta a făcut tot tămbălăul ăla că nu te-au dat afară din Magisterium, a spus Jasper. Fiindcă ştia că eşti întruchiparea răului. Ştia că eşti un monstru.

Call a tresărit.

— De asta a vrut ca Maestrul Rufus să-ţi lege magia, a spus Aaron.

Call nu îşi dăduse seama cât de mult şi-ar fi dorit ca Aaron să-l contrazică pe Jasper, până când a văzut că nu a făcut-o.

— Uite, asta e partea pe care nu am putut să v-o explic, care până acum nu avea sens. Tatăl meu nu voia să-i facă rău lui Aaron cu Alkahestul. Voia să se folosească de el ca să mă recupereze pe mine.

— Să te recupereze? a spus Jasper. Trebuia să te omoare.

— Poate, a spus Call. Dar în mod sigur nu merită să moară pentru asta.

— Ok, deci ce vrei tu, Call? l-a întrebat Aaron.

— Ce am vrut şi până acum! a ţipat Call. Vreau să iau Alkahestul şi să-l duc înapoi la Collegium. Vreau să-l salvez pe tata. Nu vreau să mai am secrete din astea oribile!

— Dar nu vrei să-l înfrângi pe Inamicul Morţii, a spus Jasper.

— *Eu* sunt Inamicul Morţii! a ţipat Call. Noi am învins deja Inamicul! *Sunt de partea voastră.*

— Pe bune?

Jasper a clătinat din cap.

— Dacă aş spune că vreau să plec, le-ai zice Călăreţilor Haosului să mă oprească?

Call a ezitat un moment lung, timp în care Tamara şi Aaron se uitau la el. În cele din urmă, Call a spus:

— Da, te-aş opri.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Suntem mult prea aproape de final, a încercat Call să explice. Mult prea aproape de tata. Alkahestul e tot la el. O să i-l dea Maestrului Joseph. Iar Maestrul Joseph nu se va folosi de el ca să mă ucidă; mă vrea viu. Dar l-ar ucide pe tata, l-ar ucide pe Aaron şi cine ştie ce va mai face după aceea. Trebuie să terminăm ce am început!

El s-a uitat cu intensitate la ei, dornic să se facă înţeles. După un moment lung, lung, Tamara a înclinat capul imperceptibil.

— Şi atunci, ce urmează? a întrebat ea.

Call s-a întors spre Călăreţii Haosului.

— Duceţi-ne la Maestrul Joseph! le-a ordonat el. Escortaţi-ne până acolo, nu faceţi rău nimănui şi nu îi spuneţi că venim!

Călăreţii Haosului s-au pus în mişcare, aşezându-se în jurul lui Call. Aaron, Tamara şi Jasper erau mânaţi de la spate, înconjuraţi din toate părţile. Mergeau pe o cărare îngustă, străjuită de trupurile lor ca nişte cadavre; lui Call îi venea în minte scena biblică a despărţirii apelor la Marea Roşie. Nu aveai unde să te duci decât în direcţia în care mergeau şi Călăreţii Haosului, şi nu în ritmul tău, ci în ritmul impus de ei.

Au mărşăluit aşa prin pădure, într-o tăcere mormântală, în care nu se auzea decât zgomotul acelor de pin strivite sub picioare. Havoc călca bucuros lângă cei din neamul lui. Cu fiecare pas pe care îl făcea, Call se simţea tot mai singur. După ce totul se va termina, nu se va mai putea întoarce la Magisterium. Nu va mai avea prieteni; nu va mai face lecţii cu Maestrul Rufus; nu va mai mânca licheni în Refectoriu şi nu se va mai juca împreună cu Celia în Galerie.

Cel puţin îl va avea pe Havoc, cu toate că nici nu ştia

prea bine unde se vor duce.

Au mers aşa mult timp, după cum i s-a părut lui, suficient ca pe Call să-l doară piciorul rău de tot. Îşi dădea seama că începe să meargă mai încet şi îşi dădea seama că şi Călăreţii Haosului merg mai încet, ca să ţină pasul cu el.

Aşa că, de fapt, *el* impunea ritmul.

Aaron a venit lângă el.

— Trebuia să fii contragreutatea mea, a spus el, şi doar atunci când Aaron a folosit trecutul verbului, Call şi-a dat seama, cu inima grea, cât de mult îşi dorise să fie asta.

— Nu ştiam, a spus el. Când m-am oferit.

— Nu vreau să mă cert cu tine, a spus Aaron în continuare.

Jasper şi Tamara mergeau în faţa lor, iar Tamara îi spunea ceva lui Jasper, agitată.

— Nu vreau, dar asta o să se întâmple, nu-i aşa? Ăsta e destinul nostru: să ne omorâm unul pe altul.

— Sper că nu crezi cu adevărat că vreau să te omor, nu? a spus Call. Dacă voiam să te omor, puteam s-o fac. Puteam să te omor în somn. Puteam să te omor de un milion de ori până acum. Puteam să-ţi tai şi capul!

— Eşti foarte convingător, a mormăit Aaron. Tamara!

Ea a încetinit pasul şi li s-a alăturat. Jasper a continuat să meargă înaintea lor, înconjurat de Călăreţii Haosului.

— De ce ai spus ce ai spus mai devreme? a întrebat-o Aaron. Că îl crezi pe Call.

— Fiindcă a încercat din răsputeri să nu intre în Magisterium, a spus Tamara. Chiar nu a vrut să vină. Dacă ar fi ştiut că e Constantine Madden, ar fi vrut cu tot dinadinsul să intre în lăcaşul maeştrilor, să-i spioneze. Dar el le-a dat la toţi bătăi de cap. Pe urmă, a mai spus ea, Constantine Madden era cunoscut pentru farmecul lui, iar Call în mod sigur nu are farmec.

— Mulţumesc, a făcut Call, strângând din ochi din cauza durerii din picior.

Nu ştia dacă o să mai fie în stare să meargă prea mult aşa, fără să se odihnească.

— Asta a fost foarte drăguţ.

— Şi mai e ceva, a spus Tamara, sunt anumite lucruri pe care nu le poţi mima.

Până să apuce Call să întrebe la ce se referă, s-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut în genunchi. Călăreţii Haosului s-au oprit brusc, iar cei din faţa lui Jasper s-au întors spre el şi l-au oprit, punându-i mâinile în piept.

Call a gemut şi s-a sprijinit într-un cot, încercând să se ridice.

Unul dintre Călăreţii Haosului l-a luat în braţe, ţinându-l cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi ridicat o pisică. Era jenant, dar şi mai jenat era că se simţea bine.

— O să te purtăm pe braţe restul drumului, Maestre, i-a spus Călăreţul Haosului.

— Nu cred că e o idee prea bună, a spus Call. Ceilalţi…

Unul dintre Călăreţii Haosului a luat-o în braţe pe Tamara şi a atârnat-o în spate. Ea s-a zbătut în mâinile lui.

— Call! a ţipat ea panicată.

Doi dintre ei l-au luat pe sus pe Aaron, iar un altul l-a ridicat în aer pe Jasper, care dădea din picioare şi ţipa.

— O să îi ducem pe toţi, a spus Călăreţul Haosului care îl ducea pe Call, dar asta nu a părut să-i calmeze pe copii. O să ne mişcăm mai repede aşa.

Call era aşa de surprins, încât nu s-a gândit deloc să dea vreun ordin, nici atunci când paşii Călăreţilor Haosului au devenit foarte grăbiţi. Întâi au început să meargă cu paşi mari, apoi s-au pus pe fugă, cu Havoc printre ei. Au fugit şi au fugit, o distanţă atât de mare, încât Call s-a gândit că niciodată n-ar fi putut merge de unul singur atâta drum.

La apropierea asta, Call se aşteptase să simtă miros de putreziciune. La urma urmei, erau nişte morţi, reanimaţi prin magia vidului. Dar mirosul lor aducea oarecum cu ciupercile, nu era neplăcut, doar ciudat.

Aaron părea că se simte inconfortabil. Tamara părea în egală măsură încântată şi terifiată. Dar expresia lui Jasper era pentru Call de necitit, o expresie impenetrabilă, care putea fi interpretată ca frică, disperare sau niciuna dintre ele.

— Call, ce fac ei? a ţipat Tamara spre el.

Call a ridicat strâmb din umeri.

— Ne duc în braţe? Cred că încearcă să se facă folositori.

— Nu îmi place asta, a spus Aaron, ca şi cum ar fi fost cea mai ameţitoare călătorie din viaţa lui.

Călăreţii Haosului se deplasau din ce în ce mai repede, magia propulsându-i înainte, prin păduri, peste frunzele căzute, prin apele râurilor şi peste stânci, prin arbuşti, ferigi şi ghimpi. Apoi, la fel de brusc pe cum au început, Călăreţii Haosului s-au oprit.

Call s-a trezit stând pe picioarele lui, pe nisipul unei plaje, iar secera lunii desena un drum argintiu peste apă.

Călăreţii Haosului au început să înainteze într-o formaţie mai strânsă, pentru că drumul spre plajă era îngust. Call auzea oceanul, fâşâitul valurilor la ţărm.

Trei bărci erau legate în larg, de nişte stâlpi aflaţi în apă, şi se unduiau lent cu valurile. Dacă te uitai mai atent, departe de tot se putea vedea o limbă de uscat, şi asta numai pentru că întrerupea reflecţia lunii.

— Insula Diavolului? a întrebat Jasper.

Call a pufnit în râs, mirat că Jasper a început totuşi să vorbească. Probabil că întrebarea lui era serioasă, s-a gândit Call, fiindcă nu era momentul potrivit ca Jasper să facă glume.

— Călăreţi ai Haosului, a spus Call, cum ajungem acolo?

La cuvintele lui, trei Călăreţi ai Haosului s-au avântat în apă. Mai întâi au intrat până la coapsă, apoi până la mijloc, apoi până la gât, şi apoi nu s-au mai văzut deloc.

— Staţi! a ţipat Call, dar ei dispăruseră.

Oare îi trimisese la moarte? Puteau să şi moară?

O clipă mai târziu, nişte mâini palide au ieşit din mare, au dezlegat funiile care legau bărcile. Şi apoi, trase de mâini nevăzute, bărcile au plutit către mal. Călăreţii Haosului au apărut şi ei din ape, cu feţele impasibile ca întotdeauna.

— Pfui, a făcut Aaron.

— Presupun că ne urcăm în barcă, a spus Tamara, pornind spre ele. Aaron, urcă în barcă cu Call!

— Care-i logica aici? a întrebat Jasper.

Tamara s-a uitat la Călăreţii Haosului.

— Să nu încerce să-l înece pe Makar, iar Call să nu-i poată opri.

Jasper a deschis gura, gata să obiecteze, dar apoi a închis-o la loc.

Call s-a urcat cu grijă în barcă. Aaron l-a urmat.

Jasper s-a instalat în cea de-a doua barcă, iar Tamara l-a luat pe Havoc şi a urcat în cea de-a treia.

Călăreţii Haosului au început să-i tragă prin apă.

Call nu călătorise prea des pe apă, doar când s-a dus cu Alastair după maşini vechi sau alte antichităţi prin cine ştie ce loc îndepărtat, iar atunci au luat feribotul. Asta, şi a mai fost cu micile bărci care navigau prin tunelele Magisteriumului.

Dar aşa de aproape de apă, pe marea deschisă, Call nu fusese niciodată. Peste tot se vedeau numai valuri negre care îl stropeau pe obraji cu apa aceea rece şi aşa de sărată încât îl înţepau buzele.

Era speriat. Călăreţii Haosului erau înfricoşători, iar faptul că ei îl ascultau nu îi făcea mai puţin monstruoşi. Prietenii lui voiau să plece cât mai departe de el – poate chiar să-i facă rău. Iar în faţă erau tatăl lui şi Maestrul Joseph, amândoi la fel de imprevizibili şi de periculoşi.

Aaron stătea ghemuit la prora bărcii. Call ar fi vrut să spună ceva, dar presupunea că orice ar fi spus nu ar fi fost bine primit de Aaron.

Călăreţii Haosului mergeau alături de ei, pe sub apă, trăgând după ei bărcile. Call le vedea capetele sub valuri.

În sfârşit, limba de pământ a început să se vadă mai bine. Insula era mică, nu avea un diametru mai mare de câţiva kilometri şi era plină de copaci. Călăreţii Haosului au tras micile ambarcaţiuni pe plajă cu mâinile lor ude. Call a coborât din barcă, Aaron după el, apoi s-au dus la Tamara şi la Jasper, care erau pe ţărm. Tamara îl ţinea pe Havoc de ceafa; Havoc a lătrat şi a dat fuga la Call. S-au uitat cu toţii cum apar din apă toţi Călăreţii Haosului, val după val, ca nişte piraţi înecaţi dintr-o poveste cu fantome.

— Maestre, a spus liderul, după ce s-au adunat cu toţii.

Se aşezase imediat lângă Call, ca un bodyguard.

— Cavoul tău.

Prima dată Call nu a auzit bine. *Casa ta*, i se păruse că spune creatura în prima clipă, o clipă plină de speranţă. Dar nu spusese deloc asta.

Call s-a dezechilibrat şi era gata să cadă în nisip.

— Cavou?

Aaron s-a uitat ciudat la el.

— Vino, a spus liderul Călăreţilor Haosului, pornind spre pădure. Ceilalţi membri ai armatei s-au adunat în jurul lor, cu trupurile din care picura apă, şi au pornit aşa cu toţii spre o cărare. Nu era luminată, dar era largă, pavată pe margini cu pietre albe care reflectau lumina.

El se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi ordonat Călăreţilor Haosului să meargă în şir indian. Oare ar fi făcut-o? Ar fi fost forţaţi s-o facă? Apoi, de la gândul acela, i-au venit în minte şi alte fantezii caraghioase şi ciudate, cam ce ar fi putut să le ceară Călăreţilor Haosului. Să danseze în linie. Sau să sară într-un picior. Şi-a imaginat cum toată armata aceea a Inamicului Morţii ar porni la bătălie ţopăind într-un picior.

A scăpat fără să vrea un chicotit tâmpit. Tamara s-a uitat la el îngrijorată.

Nu prea semăn cu Principele Întunericului pe care ţi-l imaginai tu, s-a gândit el, şi apoi a trebuit să-şi înăbuşe iar un râs nervos complet nepotrivit.

După asta drumul a făcut o cotitură şi el a văzut-o – o clădire masivă de piatră cenuşie. Părea veche şi deteriorată de timp şi de aerul marin. Intrarea se făcea prin două uşi în formă de semilună; aşezat sus, pe una dintre ele, era un ciocănel în formă de cap de om. Arcada era inscripţionată cu nişte cuvinte în latină. ULTIMA FORSAN. ULTIMA FORSAN. ULTIMA FORSAN.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Call cu glas tare.

— Înseamnă „sfârşitul e mai aproape decât crezi“, a spus liderul, Maestre.

— Cred că e ceva cu ultima oră, a spus Tamara. Latina

mea nu e prea grozavă.

Call s-a uitat la ea, aiurit.

— Înseamnă „sfârşitul e mai aproape decât crezi“.

Jasper a părut surprins.

— Exact. Asta înseamnă.

— Call, de ce mai întrebi dacă ştii deja? a spus Aaron.

— Fiindcă n-am ştiut până nu mi-a spus el! a spus Call, exasperat.

A arătat cu mâna spre liderul Călăreţilor Haosului.

— N-aţi auzit?

A fost iar o tăcere oribilă.

— Call, a întrebat Tamara rostind cuvintele rar. Vrei să spui că ţie îţi vorbesc chestiile alea? Am văzut că ai vorbit cu ei, dar nu am auzit ca ei să fi răspuns.

— Mai mult el, a spus Call, arătând cu degetul spre lider, care arăta impasibil. Dar, da. Îi aud vorbind şi… nu i-aţi auzit nici atunci, în luminiş? Când mi-au spus „maestre“.

Tamara a clătinat din cap.

— Ei nu rostesc cuvinte, a spus ea încet. Doar mormăie şi horcăie.

— Şi scot sunete ciudate, ca nişte ţipete înăbuşite, a completat Aaron.

— Mie mi se pare că vorbesc foarte bine englezeşte, a spus Call.

— Asta fiindcă eşti asemenea lor, a scuipat Jasper. Sufletele lor sunt golite şi nu au nimic înăuntru, aşa cum n-ai nici tu. Nu eşti decât Inamicul.

— Inamicul a făcut aceste creaturi, a spus Aaron, vârându-şi mâinile în buzunare. El trebuie să se fi înţeles cu ele, pentru că ele îl serveau. Iar tu le înţelegi fiindcă…

— Fiindcă eu *sunt* el, a spus Call.

Nu era ceva ce nu ştia, era doar o altă dovadă mizerabilă.

— Sunt aşa de sinistru încât mă sperii şi eu de mine, a bolborosit el.

— Maestre, a spus liderul. Cavoul tău te aşteaptă.

Era clar că se aştepta ca el să pornească spre mausoleul

uriaş şi să intre acolo. Şi Call va trebui să intre. Asta era destinaţia lor. Aici era locul în care Maestrul Joseph urma să îl întâlnească pe Alastair.

Call şi-a îndreptat umerii şi a pornit spre uşă. Havoc ţopăia alături de el, simţindu-se clar în elementul lui. După el veneau Aaron, Tamara şi Jasper.

— Dumnezeule! a auzit-o el pe Tamara cu o voce oripilată.

I-a trebuit doar o clipă să-şi dea seama de ce reacţionase aşa.

Ceea ce credea el că e un ciocănel în formă de cap de om era, de fapt, un cap adevărat de om, retezat şi fixat pe uşă ca un trofeu de cerb.

Era capul unei fete, o fată care nu părea să fi fost cu mult mai mare decât ei. O fată care probabil fusese ucisă de curând; nici nu ziceai că e moartă, dacă n-ai fi văzut pielea zdrenţuită de la tăietura gâtului. Părul ei de culoarea mahonului flutura în vânt în jurul feţei ciudat de cunoscute.

Din ochii Tamarei au început să ţâşnească lacrimile, rostogolindu-se pe obraji. Ea le-a şters cu dosul palmei, dar părea că nici nu observă asta.

— Nu se poate, a spus ea, apropiindu-se de uşă.

Call avea impresia că o mai văzuse pe fata aceea – dar unde? Poate la petrecerea de la familia Rajavi? Poate era vreo prietenă de-a Tamarei? Dar de ce ar fi fost capul ei expus aici, ca un trofeu sinistru?

— Verity Torres, a spus Jasper încet, aproape în şoaptă. Nu i-au găsit niciodată trupul.

Call a fost izbit de înfăţişarea pierdută a lui Aaron, care tremura în tricoul lui subţire. Se uita fix la ultimul Makar care apărase Magisteriumul. Dacă s-ar fi născut cu o generaţie în urmă, acesta ar fi fost el. Capul lui ar fi fost acum acolo, ca un avertisment teribil.

— Nu.

Aaron a clipit de mai multe ori, de parcă ar fi vrut să risipească imaginea aceea din faţa lui.

— Nu, nu poate să fie ea. Nu se poate.

Call simţea că îi vine să vomite.

Apoi ochii capului aceluia s-au deschis şi au văzut nişte pupile albe ca de marmură, fără iris.

Tamara a scos un ţipăt. Jasper a dus mâna la gură.

Buzele moarte s-au deschis şi capul a vorbit.

— Aşa cum numele meu înseamnă adevăr, vă asigur că eu sunt ce a mai rămas din Verity Torres. Aici dorm morţii, şi moartea îi păzeşte. Dacă doriţi să intraţi, vă voi spune trei ghicitori. Dacă răspundeţi corect, puteţi intra.

Call s-a uitat la ceilalţi disperat. El se bazase pe faptul că era Constantine Madden şi aşa vor putea intra în clădire, dar era clar că acel cap al lui Verity Torres nu îl recunoştea.

— Ghicitori, a spus Tamara cu o voce tremurată. Bine. Ştim să dezlegăm şi ghicitori.

— Cum numeşti locul care nu e la coada unui lucru? a întrebat fata cu o voce ciudată, care nu prea se potrivea cu mişcarea buzelor ei.

— A, nu, asta nu e deloc amuzant, a spus Call.

— Ce tot spui? l-a întrebat Aaron. Care e răspunsul? În faţă?

Tamara părea şi mai tulburată.

— *În cap,* a spus ea. Aţi înţeles?

Verity Torres a scos un hohot hârâit de râs. Dar nu era nici urmă de râs în ochii ei, care rămăseseră albi şi goi.

— Cine ţi-a făcut asta? a întrebat Aaron pe neaşteptate. *Cine*?

— Probabil că Maestrul Joseph, a spus Tamara. La momentul acela, Constantine Madden părăsise deja câmpul de luptă. Plecase în grote, la Masacrul Rece…

— Era preocupat să fure trupurile oamenilor ca să trăiască în ele, a întrerupt-o Jasper.

Şi, deși cuvintele lui l-au durut, Call era uşurat că măcar nu Constantine Madden făcuse lucrul acesta oribil; el avea treabă să renască în trupul lui Callum. Desigur, Inamicul Morţii făcuse alte lucruri groaznice. Dar nu şi pe ăsta.

— Nu a fost o ghicitoare adevărată, a spus capul, ignorând întrebarea lui Aaron. A fost doar de încălzire.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Jasper, bâlbâindu-se de groază. Trebuie să plecăm neapărat.

— Unde să ne ducem? l-a întrebat Aaron. În spatele nostru sunt sute de Călăreţi ai Haosului.

Şi-a îndreptat umerii.

— Hai, întreabă-ne!

— Deci să începem, a spus Verity. Ce începe şi nu are sfârşit, dar sfârşitul acesta este începutul tuturor lucrurilor?

— Moartea, a spus Call.

Asta era uşoară. Era bucuros. *Bun la ghicitori* nu era pe lista însuşirilor unui Principe al Întunericului.

S-a auzit un declic, un fel de scrâşnet, de parcă limba unei broaşte s-ar fi retras.

— Acum a doua ghicitoare. Din cauza mea îţi pierzi puterile, dar îţi pare rău când eu plec. Poţi să mă omori, dar eu nu mor niciodată.

E chiar Inamicul, s-a gândit Call. Dar ăsta nu putea să fie un răspuns de ghicitoare, nu?

Au schimbat o privire între ei. Tamara a fost cea care a răspuns.

— Timpul, a spus ea.

S-a auzit un alt scrâşnet.

— Şi acum ultima, a spus Verity. Ţi-l asumi, şi vei pierde sau vei câştiga mai mult decât oricine. Ce e?

Tăcere. Creierul lui Call intrase în fierbere. Pierzi sau câştigi, pierzi sau câştigi. Ghicitorile se refereau întotdeauna la ceva mult mai important decât părea la prima vedere. Iubire, moarte, bogăţie, faimă, viaţă. Nu se auzea niciun sunet, în afară de gemetele îndepărtate ale Călăreţilor Haosului şi de propriile lor respiraţii. Până când o voce tremurătoare şi ascuţită a spart tăcerea.

— Riscul, a spus Jasper.

Capul lui Verity Torres a scos un suspin dezamăgit, ochii aceia teribili s-au închis, iar apoi s-a auzit ultimul scrâşnet. Uşa s-a deschis. Call nu vedea înăuntru decât umbre. A început să tremure brusc şi simţea că îi e mai frig decât îi fusese vreodată în viaţa lui.

Riscul.

S-a uitat la Aaron şi la Tamara, a tras adânc aer în piept şi a păşit peste prag.

Mormântul era luminat vag de nişte pietre aşezate de-a lungul pereţilor, care îi aminteau lui Call de pietrele luminoase din Magisterium. A reuşit să distingă un coridor, care ducea, se pare, spre cinci camere.

Întorcându-se, a văzut siluetele oribile ale Călăreţilor Haosului, care îl priveau fix cu nişte ochi arzători. Liderul era cu ochii pe Call.

Call a încercat să-şi compună o voce fermă.

— Rămâneţi aici, Copii ai Haosului! Mă voi întoarce.

Ei au înclinat capul toţi deodată. Call a văzut cu tulburare că şi Havoc era cu ei. Şi lupul îşi înclinase capul. A fost copleşit de un val de tristeţe – nu cumva Havoc rămăsese cu el doar fiindcă era obligat? Fiindcă aşa fusese el construit, pentru asta? Gândul ăsta era mai mult decât putea Call să suporte.

— Call? l-a strigat Tamara.

Ea era la jumătatea coridorului, cu Aaron şi Jasper după ea.

— Cred că ar fi bine să vii să vezi ceva.

Call s-a uitat înapoi spre armată. Oare n-ar fi fost un caraghios dacă nu lua măcar pe unul dintre ei să-l protejeze? A făcut un semn spre lider.

— În afară de tine. Tu vii cu mine!

A încercat să nu se mai gândească la Havoc şi a păşit şchiopătând în mausoleu. Liderul Călăreţilor Haosului l-a urmat, iar Call a văzut cum uşile se închid încet în urma lor, tăind contactul cu lumea exterioară.

Liderul s-a întors spre el şi l-a privit întrebător, aşteptând instrucţiuni.

— O să vii după mine, a spus Call. Mă aperi dacă cineva încearcă să-mi facă rău.

O înclinare a capului.

— Ai şi un nume?

Călăreţul Haosului a scuturat din cap.

— Bine, a spus Call. O să-ţi spun Stanley. E ciudat să n-

ai niciun nume.

Stanley n-a reacţionat în niciun fel, iar Call s-a întors şi a pornit pe coridor. Pe la jumătatea drumului, a auzit-o iar pe Tamara chemându-l.

— Call! Trebuie *neapărat* să vezi asta.

Call s-a grăbit s-o ajungă din urmă. A găsit-o înghesuindu-se cu Aaron şi cu Jasper în uşa unei camere micuţe. Când a ajuns acolo cu Stanley, s-au dat la o parte, ca să vadă şi el.

Înăuntru era un postament de marmură… iar pe postament se afla trupul unui băiat cu o claie şatenă de păr. Ochii lui erau închişi, iar braţele erau întinse pe lângă trup. Trupul era perfect conservat, dar era evident că era mort. Pielea era albă ca ceara şi pieptul nu i se mişca. Deşi cineva îl îmbrăcase cu nişte haine mortuare, avea şi acum brăţara care simboliza Anul de Aramă.

Pe peretele din spatele lui era inscripţionat numele lui: *Jericho Madden.* Lângă trupul lui era o grămadă curioasă de lucruri ciudate. O pătură jerpelită, teancuri de caiete şi de cărţi, un mic glob de lumină care părea gata să se stingă, un pumnal auriu şi un inel care avea sigiliu şi un blazon pe care Call nu îl mai văzuse niciodată.

— Evident, a şoptit Tamara. Inamicul Morţii nu ar fi construit un mormânt pentru sine. Nu credea că va muri vreodată. A construit locul acesta pentru fratele său. Astea sunt lucrurile lui.

Aaron privea în continuare, fascinat.

Call nu putea să articuleze vreun cuvânt. Simţea ceva care îl răscoleşte, durerea sfâşietoare pe care crezuse că o va simţi când a văzut amprenta mâinii mamei lui în Sala Absolvenţilor. O conexiune cu iubirea, familia şi trecutul. Nu îşi putea lua ochii de la băiatul de pe lespedea de marmură şi îşi amintea poveştile pe care le auzise: acesta era fratele pe care Constantine a vrut să-l învie, fratele a cărui pierdere l-a împins să facă experimente cu vidul şi să-i creeze pe Călăreţii Haosului, fratele a cărui moarte l-a făcut pe Constantine să considere că moartea e inamicul lui personal.

Call se întreba dacă ar putea să iubească şi el aşa de mult pe cineva ca să ajungă să renunţe la tot pentru persoana aceea, să fie în stare să distrugă lumea ca să o aibă din nou.

— Erau aşa de tineri, a spus Aaron. Jericho trebuie să fi fost de vârsta noastră. Iar Verity era doar ceva mai mare. Constantine nu a ajuns nici la douăzeci de ani.

Războiul Magilor îi consumase pe toţi ca un foc. Era groaznic să te gândeşti – dar, în acelaşi timp, Call şi-a dat seama că nu a auzit pe nimeni până atunci vorbind cu asemenea compasiune despre Constantine. Normal că era Aaron. El simţea compasiune pentru toată lumea.

— Aici, a spus Jasper.

El plecase mai departe pe coridor şi acum se uita într-o altă cameră. Lucirea ciudată a pietrelor de pe ziduri arunca o lumină nefirească pe faţa lui.

— Cineva cunoscut.

Call a ştiut cine e înainte de a ajunge acolo. Un băiat slăbuţ, cu păr şaten şi ţepos, cu pistrui şi cu ochii lui albaştri închişi pentru totdeauna.

Drew.

Îşi amintea cum arăta trupul lui Drew ultima oară când îl văzuse şi cum încercase Maestrul Joseph să-i vindece rănile cu incantaţii magice, deşi Drew era deja mort. Acum trupul lui părea vindecat, chiar dacă sufletul zburase din el.

Avea şi el nişte lucruri alături, câteva haine împăturite, jocurile preferate, o statuetă care înfăţişa un cal şi o fotografie, în care era el, cu o mână după umerii Maestrului Joseph, care zâmbea, şi cu o altă după umerii altcuiva – dar fotografia fusese tăiată.

Call era gata să ia fotografia ca s-o privească mai de aproape, când a auzit nişte voci înăbuşite, îndepărtate, venind de undeva de sub ei.

— Aţi auzit? a şoptit el, îndepărtându-se de trupul lui Drew şi înapoindu-se pe coridor.

Erau nişte scări care luceau în lumina difuză – păreau săpate în piatră, iar lui Call i-a luat ceva timp să-şi dea

seama că erau formate prin magie.

Sfârşitul e mai aproape decât crezi.

Call s-a apropiat de scări. Ceilalţi s-au apropiat mai şovăitor. A ajuns la ultima treaptă şi s-a uitat în jur la camera întunecată şi cavernoasă. Acolo era mai întuneric, pietrele luminoase de pe pereţi erau mai rare.

Şi apoi l-a văzut. Ultimul trup – al lui Constantine însuşi. Era aşezat pe o lespede de marmură, cu mâinile încrucişate pe piept. Avea părul şaten închis şi trăsături ferme; ar fi fost frumos dacă n-ar fi fost cicatricile albe de arsură care îi acopereau toată partea dreaptă a feţei, până sub guler. Dar nu erau aşa de oribile cum îşi imaginase Call, auzind poveştile despre faţa arsă a Inamicului şi despre masca pe care o purta. Constantine arăta aproape normal. Oribil de normal. Ca un om oarecare de pe stradă. Un om obişnuit.

Call a mai făcut un pas. Stanley a făcut şi el unul, în spatele lui.

— Ce vezi? a întrebat în şoaptă Aaron, care era pe trepte.

— Ssst, a făcut Call, apropiindu-se de trupul lui Constantine. Rămâi acolo!

Auzea în continuare voci prin perete. Nişte fantome care vorbesc? Imaginaţia lui? Nu mai era sigur de nimic la momentul ăsta. Nu putea să-şi ia ochii de la trupul acela. Ăsta sunt eu, s-a gândit el. Asta e faţa pe care am avut-o eu la început, înainte să devin Callum Hunt.

S-a simţit ameţit. S-a dezechilibrat şi s-a sprijinit de un perete, într-o nișă întunecată, exact în momentul în care o ușă nevăzută s-a deschis şi Maestrul Joseph a intrat în cameră, urmat de tatăl lui Call.

Inima lui Call a început să bată nebuneşte. Era prea târziu să-l oprească pe Alastair.

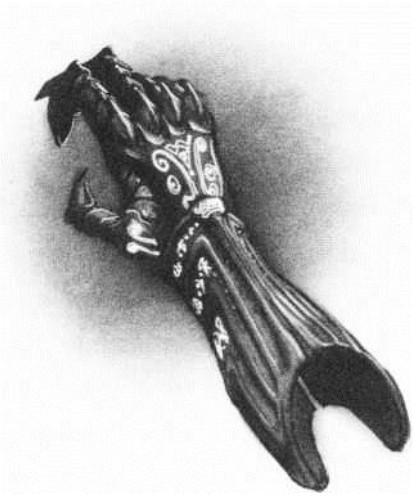

CAPITOLUL PAISPREZECE

Maestrul Joseph arăta exact la fel cum era când îl văzuse Call ultima dată; acelaşi toiag, aceeaşi uniformă, aceeaşi sclipire nebunească în ochi.

— Ai adus Alkahestul, bine! i-a spus el lui Alastair. Ştiam eu că o să facem treabă bună împreună. Cu adevărat noi doi vrem acelaşi lucru.

Alastair, însă, părea epuizat. Hainele lui erau murdare; avea nişte blugi uzaţi şi un hanorac jerpelit. Barba începuse să-i crească.

— Nu vrem acelaşi lucru. Eu vreau doar să-l aduc înapoi pe fiul meu.

Fiul meu. În prima clipă, când Call l-a văzut pe tatăl său, a avut parcă un sentiment de uşurare. O senzaţie de familiaritate. Acum parcă îl lovise cineva în piept. Ştia pe cine vrea înapoi tatăl său, iar persoana aceea nu era el.

Privirea Maestrului Joseph s-a îndreptat o clipă spre umbrele adânci unde stăteau Call şi Stanley. Call a îngheţat, încercând să stea cât mai nemişcat. Nici măcar nu îndrăznea să respire, de groază că va fi observat. Aaron şi ceilalţi probabil că intuiseră că e ceva în neregulă,

fiindcă rămăseseră pe scări, în siguranţă. Ca de obicei, Stanley făcea tot ce făcea şi Call, iar acum stătea şi el nemişcat.

Alastair a urmărit şi el privirea Maestrului Joseph, spre locul unde Call şi Stanley stăteau în întuneric.

— Un Călăreţ al Haosului. N-ar trebui să-i lași să umble aşa peste tot.

— Orice mormânt trebuie să fie păzit, a spus Maestrul Joseph. Poate că era normal ca prin cavoul lui Constantine Madden să bântuie câte un Călăreţ al Haosului. Sau poate era doar distras de prezenţa lui Alastair.

— Băiatul tău e mort, dar el poate să învie. Tu l-ai crescut pe Constantine, care a fost cel mai mare mag din toate timpurile şi care va fi iar cel mai mare. Odată intrat în trupul lui, va putea să-şi tragă sufletul fiului tău înapoi în corp. Dacă într-adevăr ai reparat Alkahestul, atunci nu mai avem nevoie decât de Callum.

— Vreau mai întâi o demonstraţie, ca să fiu sigur că Alkahestul nu îl va ucide pe loc, a spus Alastair. Ţi-am spus că nu ţi-l aduc decât când o să fiu sigur că nu păţeşte nimic.

— A, nu-ţi face griji, a spus Maestrul Joseph. M-am asigurat că băiatul o să vină încoace.

Alastair a făcut un pas spre Maestrul Joseph şi atunci Call a văzut că pe mâna stângă purta Alkahestul. Când şi-a mişcat degetele, acesta a strălucit şi arăta exact ca în fotografie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a plecat de la Magisterium ca să te caute pe tine, evident. Încearcă să te salveze de mânia magilor. Ştiam unde o să se ducă, aşa că am lăsat un indiciu care să-l aducă direct la noi. Ba chiar am trimis o escortă să-l aducă aici în siguranţă. Serios îţi spun, Alastair, mi-am bătut mult capul să fie în siguranţă. Pentru mine înseamnă mult mai mult decât pentru tine.

Inima lui Call bubuia în piept. S-a gândit la scrisori – latitudinea şi longitudinea scrise cu grijă în fiecare dintre ele, menţionarea precisă a datei, o dată fixată în aşa fel

încât ei să aibă timp să ajungă. Call crezuse că a avut noroc, că fusese cu un pas înaintea adulţilor. Dar, de fapt, Maestrul Joseph îl jucase pe degete. Pentru o secundă, Call şi-a pierdut curajul. Era doar un copil. Prietenii lui erau doar nişte copii, chiar dacă unul dintre ei era Makarul. Nu cumva se băgaseră într-o poveste mai presus de puterile lor? Nu cumva nu aveau nimic de făcut?

Alastair a început să vorbească, şi, în primul moment, Call nici nu s-a putut concentra la discuţie.

— Pot să te asigur că nu ai dreptate, spunea Alastair. Callum înseamnă mult mai mult pentru mine decât ar putea însemna vreodată pentru tine. Lasă-l în pace. Nu ştiu dacă este cel mai mare mag al generaţiei sale sau altceva – dar este un copil bun. Nimeni nu şi-a bătut joc de el, aşa cum ai făcut tu cu fraţii Madden. Îmi amintesc de ei, Joseph, şi îmi amintesc şi ce le-ai făcut tu.

Call simţea că îl doare inima. Nu ai fi zis că Alastair îl urăşte, chiar dacă venise aici să-l schimbe cu un alt fiu.

— Nu mai flutura Alkahestul în toate părţile. Ştii bine că obiectul acela nu îmi poate face rău, a spus Maestrul Joseph, ridicând toiagul. Oricât de mult mi-aş dori să am abilitatea de a folosi magia haosului, n-o am, aşa că n-are niciun sens să mă ameninţi cu el. Singurul motiv pentru care Călăreţii Haosului ascultă de mine este pentru că aşa le-a poruncit Constantine.

— Nu am venit aici să te ameninţ, Joseph, a spus Alastair, făcând un pas spre trupul lui Constantine Madden.

Maestrul Joseph s-a încruntat.

— Bine. Ajunge! Dă-mi Alkahestul! Aş vrea să te răsplătesc, dar să nu te gândeşti nicio clipă că aş avea vreo ezitare să te ucid. Ar fi foarte convenabil să mori într-un cavou. N-ar trebui să mergem prea departe ca să te îngropăm.

Alastair a mai făcut un pas, prudent, spre cadavru.

Maestrul Joseph a ridicat o mână şi din întuneric au ţâşnit mii de corzi subţiri, care păreau de argint. Acestea s-au înfăşurat în jurul lui Alastair, strângându-l aşa cum un

păianjen prinde o muscă înainte de a se ospăta cu ea. Alastair a ţipat de durere, chinuindu-se să-şi elibereze mâna cu mănuşa de aramă.

Call trebuia să facă ceva.

— Opreşte-te! a ţipat el. Lasă-l pe tata în pace! Stanley, fă ceva! Pune mâna pe el!

Atât Maestrul Joseph, cât şi Alastair au rămas cu gura căscată când şi-au dat seama că l-au confundat pe Call cu un Călăreţ al Haosului. Stanley a pornit spre Maestrul Joseph, dar porunca lui Call fusese aşa de imprecisă, încât nu era nici el sigur ce va face de fapt Călăreţul Haosului. Maestrul Joseph în mod sigur nu era îngrijorat; îl ignora pe Stanley, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

Mai mult, a început să zâmbească.

— Venim şi noi, a şoptit Aaron.

Call a întors capul fără să vrea şi i-a văzut pe Tamara, Jasper şi pe Aaron coborând scările. Le-a făcut semn cu mâna să stea pe loc.

— Ah, Callum, ce bine că ai ajuns, a spus Maestrul Joseph. Văd că ţi-ai adus şi prietenii cu tine, deşi nu pot să-mi dau seama acum pe care dintre ei. Este şi Makarul cel loial cu tine? Ce surpriză plăcută!

Stanley aproape ajunsese lângă Maestrul Joseph. *Am putea câştiga războiul*, s-a gândit Call. *Dacă îi ordon lui Stanley să te omoare, războiul se va sfârşi.*

Dar oare aşa era? Oare binele ar fi obținut victoria în acest război atât timp cât Inamicul mai era în viaţă?

— Call? a făcut Alastair cu un aer îngrozit. Fugi de aici!

Tamara şi Jasper ajunseseră la ultima treaptă. Nu era nicio îndoială că amândoi erau şocaţi să vadă trupul Inamicului, dar şi pe cel care stătea lângă el. Aaron a vrut să treacă pe lângă ei, dar Tamara şi Jasper au făcut zid în faţa lui.

— Lăsaţi-mă să trec, a protestat Aaron.

Şi-a întins gâtul să vadă şi el la ce se uită cei doi.

— În niciun caz, a spus Tamara cu o şoaptă aspră. Tatăl lui Call are Alkahestul. Chestia aia te poate ucide.

— Tata are dreptate. Trebuie să plecaţi cu toţii, a spus

Call. Duceţi-l pe Aaron intr-un loc sigur!

El vedea bine nehotărârea care se citea pe faţa lor şi era sfâşiat de îndoieli – nu voia să-i pună în pericol, dar nici nu era prea sigur că fără ei ar fi la fel de curajos.

— Uitaţi-vă! a exclamat Jasper.

Stanley ajunsese la Maestrul Joseph; îl apucase de încheietura mâinilor şi i le ţinea la spate, astfel încât Maestrul Joseph era imobilizat. El nu s-a mişcat; se purta de parcă nu s-a întâmplat nimic. De parcă nu ar fi fost ţinut aşa împotriva voinţei lui. Ca şi cum Call nu l-ar fi imobilizat. Pur şi simplu se uita la el, iar privirea lui parcă făcea găuri în trupul lui Call.

— Nu e nevoie de asta, Callum, a spus Maestrul Joseph. Constantine, eu sunt slujitorul tău cel mai devotat.

— Am auzit ce i-ai spus tatălui meu, a răspuns Call. Şi nu sunt Constantine.

— Atunci ai auzit şi ce mi-a spus tatăl tău mie. Ce se pregătea să facă. Adevărata ta familie e aici, cu mine.

Call s-a apropiat de tatăl său. Alastair, care ţinea cu hotărâre mănuşa de aramă în mână, încă se mai chinuia să se elibereze din corzi. A tresărit când l-a văzut pe Call apropiindu-se de el.

— Call! a izbucnit el. Lasă-mă în pace!

Call a şovăit. Tatăl lui se temea de el? Oare îl ura?

— Îl dezlegăm noi, a murmurat Tamara, şi s-a dus împreună cu Jasper spre Alastair.

— Ar trebui să faceţi cum v-a spus Call. Plecaţi! a ţipat Alastair când Tamara s-a aplecat să inspecteze coarda de argint care îl ţinea legat.

Era magică şi nu avea niciun nod. Call spera ca ea să ştie cum s-o desfacă, fiindcă el nu avea nici cea mai vagă idee.

— Luaţi-l şi pe el cu voi! Niciunul nu e în siguranţă aici, iar Call mai puţin decât toţi.

— Vrei să spui Aaron mai puţin decât toţi. Dă-ne Alkahestul! a spus Jasper, practic ca întotdeauna. Dacă ni-l dai, putem pleca cu toţii.

A atins-o pe Tamara pe mână.

— Nu îl dezlega până nu ni-l dă.

Maestrul Joseph era în continuare cu ochii pe Call.

— Nu ţi s-a părut amuzant? l-a întrebat el. Capul lui Verity Torres? Ghicitorile? Tu ai fost acela care a proiectat casa asta şi intrarea ei. Desigur, pe atunci nu se punea problema să fie capul ei acolo, dar a fost o improvizaţie foarte reuşită, nu crezi?

Lui Call nu îi venea deloc să râdă. Avusese convingerea că numai dintr-un noroc a ştiut răspunsurile la unele ghicitori. Dar se pare că se pricepea la ghicitori, fiindcă era un tip care considera că nişte capete tăiate sunt amuzante.

— Dă-i lui Jasper Alkahestul, tată! a strigat Call, pentru că toate astea îl făcuseră să-şi piardă răbdarea.

Dar Alastair a întors capul, de parcă nu ar fi vrut să-l vadă pe Call. Strângea Alkahestul cu putere şi, când Tamara a încercat să i-l ia, s-a răsucit.

— Lăsaţi-mă cu el aici! a ţipat el. Duceţi-vă voi! Luaţi-i pe Call şi pe Makar cu voi!

Aaron, între timp, se apropiase de trupul lui Constantine Madden şi acum se uita la el, împietrit. Call s-a apropiat şchiopătând de el; putea să-şi imagineze la ce se gândeşte Aaron: acestea sunt mâinile care au ucis-o pe Verity Torres, mâinile care au măcelărit o mie de magi. Mâinile unui Makar, la fel ca ale lui.

— Inamicul a murit acum treisprezece ani, a spus Aaron pe un ton neutru. Cum poate să arate de parcă nici nu e mort? Cum de toţi arată aşa?

— Tu crezi că acesta este doar un cavou, a spus Joseph.

— Cu siguranţă aşa arată, a spus Call. Cu toate cadavrele şi chestiile astea.

— Asta a fost fortăreaţa ta supremă în faţa morţii, a continuat Maestrul Joseph. Aici te-ai învăţat să foloseşti vidul ca să conservi cadavrele, suspendate – fără viaţă, dar neschimbate. Aici ai conservat trupul fratelui tău, până în ziua în care îl vei putea învia. Aici am folosit şi eu aceeaşi magie ca să-ţi păstrez trupul…

— Nu e trupul meu! a ţipat Call. Ce trebuie să fac să o

laşi baltă odată? Nu îmi amintesc nimic! Nu am văzut locul ăsta în viaţa mea! Nu sunt cine vrei tu să fiu şi niciodată nu mă voi transforma în persoana aceea!

Maestrul Joseph a zâmbit larg.

— Mi-au trebuit ani de zile să te ajut să-ţi perfecţionezi magia, acolo, în Magisterium. Când lucram doar noi doi cu haosul. Fără să ştie maestrul tău. De multe ori erai frustrat şi ţipai tot aşa la mine. *Nu sunt cine vrei tu să fiu!* Aşa îmi spuneai atunci. Imediat ce îţi vom pune sufletul înapoi în trup, sunt convins că o să-ţi aminteşti mai multe. Poate că după aceea viaţa ta de acum va fi ca un vis.

A vrut să facă un pas, dar Stanley l-a ţinut pe loc.

— Dar chiar dacă nu îţi aminteşti, firea nu ţi-o poţi schimba, Constantine.

— Nu-i mai spune aşa! a zis Aaron cu o voce ca de gheaţă. Oamenii se schimbă în permanenţă. Iar asta e o nebunie. Toată chestia asta e o nebunie. Constantine Madden şi-a pus sufletul în trupul lui Call; bine, nimeni nu mai poate schimba asta. Lasă-l în pace pe Call! Lasă morţii să rămână morţi!

Faţa Maestrului Joseph s-a schimonosit.

— Vorbeşti ca unul care n-a suferit niciodată o pierdere adevărată. Aaron s-a întors spre el. Era aşa cum Call îl văzuse doar de câteva ori, nu mai era Aaron. Era Makarul, stăpânitorul haosului. Palmele lui au început să se înnegrească.

— Ştiu destule despre cum e să pierzi pe cineva, a spus el. Nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu totul despre Constantine – despre Call, a spus Joseph. Nu îţi vrei mama înapoi, Call? Nu vrei să fie din nou în viaţă?

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre Sarah!

Era Alastair. Fie că reuşise să iasă singur dintre corzile de metal, fie că îl dezlegaseră Tamara şi Jasper. În orice caz, Alkahestul era pe mâna lui.

A fugit la Call.

În clipa aceea, în care i-a stat inima, Call a ştiut că va muri. Şi-a amintit de lanţurile pe care tatăl lui le pregătise

în pivniţa propriei sale case, şi-a amintit de cuvintele pe care Maestrul Joseph i le arătase lui Call, scrise în gheaţă chiar de mâna mamei sale, cu aceeaşi lamă de pumnal pe care Alastair o aruncase în el: UCIDE COPILUL.

În sfârşit, treisprezece ani mai târziu, Alastair avea s-o facă.

Call nu s-a mişcat. Dacă propriul său tată îl ura chiar aşa de mult încât era gata să îi ia viaţa, atunci poate într-adevăr era un monstru care nu merită să trăiască. Poate *ar trebui* să moară.

În jurul lui, parcă totul se derula cu încetinitorul: Aaron, Tamara şi Jasper alergând spre el, dar aflându-se prea departe ca să poată ajunge la timp, Maestrul Joseph zbătându-se şi ţipând în strânsoarea de fier a Călăreţului Haosului.

— Dă-mi drumul, îţi poruncesc! l-a auzit Call spunând – şi, spre stupefacţia lui, Stanley l-a eliberat.

Bătrânul mag a ţâşnit ca o săgeată spre băiat, aruncându-se peste el ca să-l protejeze în faţa tatălui său. Genunchii lui Call s-au îndoit şi a căzut la pământ, iar Maestrul Joseph îl ţinea strâns.

Dar Alastair nu s-a oprit. A trecut de Call şi de Maestrul Joseph şi s-a dus drept la trupul Inamicului Morţii. Abia acolo s-a oprit.

— Joseph, chiar ai crezut că mă poţi face să-mi trădez *propriul meu fiu*? De la primele tale mesaje, în care îmi spuneai că vrei să-i pui sufletul în trupul acestui ticălos, am ştiut ce trebuie să fac.

După ce a spus asta, a ridicat Alkahestul, care lucea superb în lumina difuză şi l-a trântit cu putere, izbind cu mâna înmănuşată în metal inima lui Constantine Madden.

Maestrul Joseph a urlat, s-a ridicat de pe Call, care a început să tuşească, şi s-a aşezat în genunchi, cu ochii holbaţi.

Pielea Inamicului Morţii a început să lumineze – şi unde apărea lumina, trupul se înnegrea în jurul ei ca de foc. Alastair urla de durere, fiindcă Alkahestul devenise roşu, de fierbinte ce era. Încă mai ţipa când şi-a scos din el

mâna, acoperită toată cu arsuri roşii.

— Tată!

Call s-a ridicat în picioare repede. Camera era plină de miros de arsură şi de un fum care îţi înţepa ochii.

— Nu! NU! a ţipat Maestrul Joseph, luându-şi toiagul şi aruncându-se peste trupul lui Constantine. A luat Alkahestul de pe el, urlând de durere când mâna a atins metalul încins. Dar nu i-a dat drumul. A început să-şi agite toiagul şi magia a explodat din el, învăluind Inamicul, în încercarea de a opri forţa care îi devora trupul lui Constantine. Energia a început să pârâie în cameră, în timp ce el tot arunca vraja de conservare, încă o dată şi încă o dată.

Call a înaintat şchiopătând, apoi s-a oprit, copleşit de un val de ameţeală. Vederea lui periferică începuse să se întunece. *Ce mi se întâmplă?* s-a gândit el, alunecând în genunchi. Nu simţea nicio durere, dar trupul lui se zguduia de parcă şi el era distrus odată cu Constantine.

— Fugi, Call! a ţipat Alastair, ţinându-şi mâna arsă. Pleacă din cavou!

— Nu… pot, a icnit Call, apoi a văzut nişte siluete în jurul lui – Tamara, Aaron şi Jasper, iar cineva încerca să-l ajute să se ridice, dar picioarele lui nu funcţionau.

— Plecaţi, a şoptit el. Plecaţi fără mine!

— Niciodată.

A simțit o mână care îl strânge de braț şi si-a dat seama că era Aaron.

— Ce se întâmplă cu el?

Şoapta speriată a lui Jasper a fost acoperită de ţipetele Maestrului Joseph; pieptul lui Constantine Madden se prăbuşea în el însuși, ca un balon din care iese aerul.

— Prinde-l pe Makar şi pe prietenii lui! a ţipat Maestrul Joseph la Stanley. Ucide-i pe toţi în afară de Callum!

Călăreţul Haosului a început să înainteze spre ei. Call a auzit ţipătul speriat al Tamarei şi i-a simţit braţele în jurul lui; toţi încercau să-l tragă spre scări, dar el era greu ca un mort. A alunecat din mâinile lor şi a căzut pe podea în faţa treptelor.

Apoi totul parcă a dispărut, iar vocile prietenilor lui s-au stins. Nu putea decât să respire chinuit, în timp ce în faţa ochilor lui a răsărit un întuneric tulbure, de un negru pur, pe care îl mai văzuse doar atunci când ieşea din mâinile lui Aaron, întunericul fără lumină al vidului. Haosul îl umplea, gândurile îi erau sfărâmate de el, iar reacţiile lui erau înăbuşite de puterea care se desfăşura în el.

Încet, aerul şi-a făcut din nou loc în plămânii lui Call. A ridicat capul, cu faţa udă.

Camera se umpluse de haos. Stanley urmase porunca Maestrului Joseph şi îi ataca pe prietenii lui Call. Era acum deasupra Tamarei, ameninţător, iar ea se trăgea înapoi, invocând focul. L-a aruncat spre el, dar Călăreţul Haosului ziceai că nu a fost decât puţin pârlit. Focul lăsase o urmă de arsură pe tot pieptul lui Stanley, dar el părea că nici nu observă.

Aaron i-a sărit în spate lui Stanley şi i-a înconjurat gâtul cu braţul, strângând din toate puterile, ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă capul. Jasper folosea în acelaşi timp magia aerului şi a pământului ca să arunce praf în ochii lui Stanley. Acesta a început să dea din mâini, dar părea mai mult enervat decât afectat.

Alastair şi Maestrul Joseph se băteau pe Alkahest. Maestrul Joseph l-a lovit pe Alastair cu toiagul peste faţă. Alastair s-a împleticit, dându-se câţiva paşi în spate, cu faţa plină de sânge.

— Lasă-l în pace! a ţipat Call, târându-se spre tatăl lui. Maestrul Joseph a pronunţat un cuvânt şi picioarele lui Alastair au cedat. A căzut pe podea.

Trupul lui Constantine era parţial distrus de foc, pieptul lui era acum concav şi negru. Call vedea prin pielea mistuită de foc oasele arse ale cutiei toracice. Un nou val de magie l-a copleşit brusc, împietrindu-l. I se părea că se uită la ceva ireal, care se întâmplă la mare distanţă de el.

— Call!

Vocea Tamarei a reuşit să pătrundă prin ceaţa în care plutea mintea lui.

— Call, trebuie să faci ceva. Dă-i ordin Călăreţului

Haosului să se oprească!

— E ceva în neregulă cu mine, a şoptit Call, care vedea pete de lumină în ochi.

Presiunea din interiorul lui era în creştere, gata să depăşească limitele controlului său. Nu îşi dădea seama ce poate să fie, dar i se părea că o să-l distrugă.

Strânsoarea Tamarei s-a accentuat.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, a spus ea. N-a fost niciodată. Tu eşti Callum Hunt. Acum spune-i *chestiei* ăleia să nu ne mai atace. Te va asculta pe tine, şi nu pe Maestrul Joseph. Poţi să-l opreşti!

Şi aşa, Call a ridicat mâna, cu intenţia de a o întinde spre Stanley ca să-l ţină pe loc, cu intenţia de a-l face pe liderul Călăreţilor Haosului să se oprească. Dar când a ridicat mâna, presiunea din interiorul lui a reuşit să distrugă pojghiţa subţire a controlului său, ca o explozie văzută în reluare. A privit şocat cum degetele lui flexează şi se deschid şi, pentru prima oară în viaţa lui, Callum Hunt a invocat haosul în lume.

Din palma lui a explodat întunericul. Umbrele s-au ridicat, încercuindu-l pe Stanley, înfășurându-l în fâşii de negreală. Călăreţul Haosului a întors ochii spre Call, plini de durere, iar Call putea să distingă în ei sentimentul că a fost trădat. Stanley a început să se chircească, iar el a citit cuvintele din ţipetele lui, fiecare cuvânt, ca o lovitură în urechi: *Maestre, tu m-ai făcut – de ce mă distrugi?*

Umbrele s-au prăbuşit în ele însele, nimicind existenţa lui Stanley. Întunericul şi-a întins tentaculele de parcă ar fi fost în căutarea unei alte prăzi. S-a întins, s-a apropiat de Tamara, de Jasper, de Maestrul Joseph – care s-a răsucit pe călcâie, cu Alkahestul la piept şi a dispărut pe uşa pe care intrase cu Alastair mai devreme. Acesta a încercat să-l oprească, dar era prea târziu. Uşa s-a trântit în spatele lui Joseph şi s-a încuiat.

Lui Call i se părea că nu poate să oprească magia haosului. Curgea din el ca un râu şi simţea că îl duce şi pe el cu ea. Şi-a amintit că aşa era şi să zbori fără o contragreutate, să pluteşti în derivă fără afecţiunea

oamenilor.

A simţit mâna lui Aaron pe spatele lui, ţinându-l pe loc, forţându-l să se concentreze.

— Call, *ajunge!*

Şi, nu ştiu cum, asta l-a ajutat pe Call să stopeze torentul. Nu putea să îl tragă înapoi, dar măcar nu se mai revărsa din el necontrolat. Tremurând, s-a uitat în jur. Haosul pe care îl dezlănţuise se transformase în umbre vii, umbre care distrugeau marginile încăperii. Întunericul se împrăştia inexorabil, consuma zidurile cavoului, stâlpii care susţineau plafonul, au dizolvat mortarul care ţinea laolaltă cărămizile încăperii subterane, iar acestea s-au slăbit şi au început să cadă pe podea.

— Trebuie să ieşim de aici!

Alastair s-a întors din faţa uşii pe care fugise Maestrul Joseph şi s-a repezit spre scări, făcându-le şi celorlalţi semn să-l urmeze.

— Haideţi, cu toţii!

Tamara s-a ridicat în picioare şi l-a tras pe Call după ea. Amândoi au fugit la Alastair, spre scări, împreună cu Aaron şi Jasper. Lângă ei a cedat o bucată de tavan, care s-a prăbuşit pe podea, explodându-le la picioare. Au ocolit nişte umbre negre care se împrăştiau, gata să se ciocnească de ele. Jasper a ţipat şi a sărit în spate.

Întunericul s-a repezit la ei; Aaron a aruncat mâna spre el şi din palma lui a răsărit o lumină neagră strălucitoare: a lovit umbra şi a învăluit-o. Call s-a uitat uimit la Aaron.

— Haosul opreşte haosul, a explicat Aaron.

— Dar eu nu pot să fac magie cu haos, a şoptit Call.

— Se pare că poţi, a observat Aaron, şi se simţea ceva în vocea lui, poate o veselie sumbră sau ceva mai puţin plăcut.

Tamara avea faţa murdară.

— Devorează tot cavoul. Aaron, poţi să-l ţii pe loc până să ieşim de aici?

— Cred că da, a spus Aaron, uitându-se în jur la umbrele care se alimentau continuu din magia remanentă şi care transformau tot ce atingeau în vid. Dar Call a eliberat o

groază de energie a haosului – nu ştiu ce să zic.

— Plecaţi, a spus Call.

Se simţea mai bine acum fără haosul acela din cap, care îi tulbura gândurile, dar încă mai simţea că fierbe în el ceva, ceva care nu fusese până acum acolo.

— Callum, a început Alastair, dar el l-a întrerupt.

— Tată, vreau să-i scoţi de aici. Acum.

— Dar tu? a întrebat Tamara. Să nu-ţi treacă prin minte cumva că o să rămâi în urmă.

Call a privit-o pe Tamara în ochi, sperând s-o facă să creadă în el, să aibă încredere măcar de data aceasta.

— N-o să rămân. Duceţi-vă! Vin şi eu după voi.

Cum se spune când ceva nu e în coadă, şi-a amintit Call sumbru. *În cap. În cap. Pricepeţi?*[1]

Probabil că Tamara a văzut ceva pe faţa lui Call, pentru că a dat din cap scurt. Jasper deja o luase înaintea lui Alastair. Aaron nu părea tot atât de convins, dar, cu magia aceea a haosului care distrugea în jurul lor zidurile, era depăşit. A aruncat magie iar şi iar, împingând vidul ca să poată ajunge la scări.

Call a văzut abia în ultima clipă că Alastair nu s-a dus cu ei. L-a scos pe Miri din teacă şi s-a dus spre locul unde se aflau rămăşiţele lui Constantine Madden, pe piedestalul de marmură.

[1] acelaşi joc de cuvinte, în limba engleză, „ahead“ / „a head“

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Call urca scările cât de repede putea, blestemându-şi piciorul care îl încetinea, în timp ce toate zidurile dispăreau în nimic. De peste tot, întunericul se apropia de picioarele lui, de parcă ar fi vrut să-l atragă în îmbrăţişarea lui definitivă. Haosul acela pe care el îl dezlănţuise, dar pe care habar n-avea cum să-l controleze.

— Call! striga la el Alastair de pe coridor, cu mâinile în sus, pentru a susţine tavanul cu ajutorul magiei. Call, unde eşti? Call!

A fugit spre tatăl său, cu pietrele acelea învârtindu-se deasupra capului şi care ar fi căzut peste el dacă taică-său nu le-ar fi susţinut.

— Aici, a spus el cu respiraţia tăiată. Sunt aici.

— Acum mergem împreună, a spus Alastair.

A întins mâna, iar Call a văzut că arsurile erau acum vindecate – nu de tot, dar în locul băşicilor negre de până acum erau doar nişte pete roşii.

— Magia vindecării, a răspuns Alastair privirii uimite pe care o avea Call. Hai, sprijină-te de mine!

— Ok, a spus Call, dându-i voie să îl ia de după umeri şi să-l ajute să treacă pe lângă trupurile lui Drew şi Jericho, pe lângă capul lui Verity, care râdea, până au ajuns afară, pe iarbă, unde îi aşteptau Jasper, Tamara şi Aaron.

Aaron avea ambele mâini ridicate şi era clar că făcea tot ce putea să ţină pe loc magia haosului care nimicea cavoul. În clipa când i-a văzut pe Call şi pe Alastair, a căzut în genunchi şi a abandonat efortul.

Negreala urca în aer ca cenuşa dintr-un vulcan aflat în erupţie. Call şi Alastair s-au oprit, băiatul sprijinindu-se de tatăl său, şi au privit împreună cum ultimul loc de veci al Inamicului Morţii este devorat de magia haosului. Un întuneric gros şi vâscos acoperea clădirea, iar tentaculele lui se înfăşurau pe ea ca iedera. Dar în timp ce privea aşa, Call şi-a dat seama că, de fapt, nu era negru – era ceva şi mai întunecat, ceva pe care doar ochii lui încercau să-l traducă aşa, pe înţelesul lui, fiindcă ceea ce vedeau era chiar nimicul. Şi acolo unde ajungea el, clădirea pur şi simplu nu mai era, până când tot ce se mai vedea era doar pământul neted, unde fusese odinioară un cavou, iar râsul straniu şi teribil al lui Verity încă mai plutea în aer.

— S-a dus?

Aaron l-a privit obosit.

— Cavoul s-a dus în acelaşi loc unde l-am trimis şi pe Automotones.

— *Automotones*?

Alastair părea şocat să audă acest nume.

— Dar el este captiv în cele mai adânci gropi ale Magisteriumului.

— *A fost,* a spus Call. Magisteriumul l-a trimis după noi.

Alastair a inspirat adânc, aşa cum făcea el atunci când era furios sau surprins, ori ambele. S-a îndepărtat câţiva paşi de restul grupului, încercând vizibil să-şi limpezească gândurile. Call şi-a pus rucsacul pe umăr. Era epuizat.

Maestrul Joseph scăpase – şi, ce era mai rău, fugise cu tot cu Alkahestul, exact cu dispozitivul pe care încercaseră să-l împiedice să pună mâna. Armata numeroasă de Călăreţi ai Haosului dispăruse şi ea. Probabil că Maestrul

Joseph le ordonase să îl ducă înapoi la ţărm. Era posibil să le fi luat şi bărcile, doar aşa, de nesimţit.

Brusc, Call si-a amintit că Havoc rămăsese alături de Călăreţii Haosului, că şi el era un Călăreţ al Haosului şi, dacă Maestrul Joseph putea să le comande acestora, ar fi putut să-i ordone la fel şi lupului.

— Havoc! a strigat el, cuprins de panică. Havoc!

Cum a putut să-l lase pe lupul lui să stea afară din cavou? L-a lăsat acolo, de parcă Havoc ar fi fost doar un câine, când el era cu totul şi cu totul altceva.

Call a alergat pe cărarea care ducea spre plajă, piciorul îl durea şi era gata să izbucnească în lacrimi, chemându-şi lupul întruna. Ăsta era încă un lucru pentru care nu fusese pregătit, încă un lucru care i se părea insuportabil.

— Call! a strigat tatăl lui.

S-a întors şi l-a văzut pe Alastair, obosit, venind pe cărare cu Havoc la picior. Call a făcut ochii mari. Mâna nevătămată a tatălui său era în blana lupului, care era cam murdară de cenuşă, dar altceva nu părea să aibă.

— Nu are nimic. Ai plecat aşa de repede, că n-am apucat să-ţi spunem, dar el a încercat să intre în cavou. A trebuit să-l oprim, dar n-a fost uşor.

— Tatăl tău l-a ţinut pe loc, a spus Aaron.

Havoc s-a apropiat de Call. El a întins mâinile, lupul a sărit în braţele lui şi a început să-l lingă pe faţă.

— Asta e o reîntâlnire cu mult mai impresionantă decât ai avut cu mine, a spus Tamara.

Ea se ocupa de tăieturile şi zgârieturile lui Aaron, folosind magia pământului pentru a le vindeca. Buza însângerată a lui Jasper era deja tratată.

Call l-a mângâiat pe cap pe Havoc.

— Trebuia să-mi dau seama că Maestrul Joseph n-o să te răpească. Lui nu îi plac decât creaturile moarte sau ciudate.

— Toţi suntem ciudaţi, a declarat Tamara.

L-a examinat atentă pe Aaron. Cu siguranţă că el folosise cantităţi uriaşe de magie a haosului fără vreo contragreutate şi, cu toate că încă mai stătea în picioare,

părea gata să se prăbuşească.

— Ei, de sângerat nu mai sângerezi, dar nu ştiu suficientă magie de vindecare ca să îmi dau seama dacă ai vreo întindere sau vreo fractură sau…

— N-are nimeni de gând să vorbească despre faptul că şi Call e Makar? a spus Jasper, intervenind în discuţie.

Toată lumea l-a privit îngrozită.

— Jasper! a spus Tamara.

— A, scuze, a făcut Jasper. Nu mi-am dat seama că trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

S-a întors spre Call.

— Ştiai mai demult că eşti Makar? A, stai, nu te mai obosi, am uitat că oricum nu trebuie să cred nimic din ce spui tu.

— Nu ştia, a spus Alastair. Magia haosului a fost închisă în trupul lui Constantine, şi, când trupul lui a fost distrus, aceasta a fost eliberată. Probabil a fost atrasă de sufletul lui Call. Constantine a devenit Makar atunci când fratele său se afla în pericol. Jericho fusese atacat de un elemental sălbatic în caverne, iar Constantine l-a făcut să dispară.

Tamara s-a uitat la el printre gene.

— De unde ştiţi toate astea? l-a întrebat ea.

— Fiindcă am fost în aceeaşi grupă cu ei, a spus Alastair. Eram cinci. Sarah, Declan, Constantine, Jericho şi cu mine. Rufus era maestrul nostru.

Aaron, Tamara şi Jasper se uitau la el cu ochii căscaţi.

— Se spune că la examene Constantine lua mereu punctaj maxim, a spus Jasper. Punctaj maxim.

— Eram cei mai buni din anul nostru, a spus Alastair.

Părea obosit şi distant, ca şi cum ar fi povestit ceva care se întâmplase acum un milion de ani.

— Aţi fost prieten cu Constantine? Prieteni apropiaţi? a întrebat Aaron.

Deşi arăta în ultimul hal, murdar de sânge şi de praf, părea gata să se apere şi să-i apere pe toţi.

— El, Jericho şi Sarah erau prietenii mei cei mai buni, a spus Alastair. Ştiţi şi voi cum e în grupele de ucenici.

— Apropo de asta, a spus Tamara, aruncând o privire

alarmată spre Aaron, trebuie să găsim o modalitate de a pleca de aici cu grupa asta.

— Frumoasă tranziţie, a mormăit Call.

Tamara s-a uitat urât la el.

— Magia apei, a spus Alastair, şi a început să meargă pe ţărm, aproape de apă. Adunaţi nişte lemne. O să facem o plută cu ajutorul magiei.

Deodată, toată plaja s-a luminat de parcă s-ar fi aprins un reflector. Call s-a dat înapoi, cu degetele încleştate pe toartele rucsacului. L-a auzit pe Jasper ţipând ceva, apoi a văzut magi zburând deasupra lor. În aer pluteau Maestrul North, Maestrul Rockmaple şi Maestra Milagros.

— Tată, a ţipat Alastair, repezindu-se la el. Or să te omoare – trebuie să pleci! O să încerc să-i ţin eu pe loc!

— Nu!

Alastair a strigat spre cer:

— Merit să fiu pedepsit pentru că am luat Alkahestul, dar nu eu sunt cel care se află în cel mai mare pericol…

— CALLUM, a spus Maestrul Rufus. TAMARA. AARON. ALASTAIR. JASPER. NU VĂ ÎMPOTRIVIŢI!

Imediat după asta, Call a simţit că aerul din jurul lui începe să se rotească, îngroşându-se şi ridicându-i la cer. În ciuda celor spuse de Maestrul Rufus, Call tot se zbătea.

— Cât am fost în cavou, probabil că nu ne-au văzut, a spus Tamara. Poate că şi cavoul era fermecat, la fel cum e şi Magisteriumul – să nu se poată vedea nimic. Dar acum, când cavoul a dispărut, au reuşit să ne găsească.

— Nu ne faceţi rău! a ţipat Jasper. Ne predăm!

Maestrul North a ridicat mâinile şi dintre nori au apărut nişte elementale de aer lungi ca nişte ţipari. Erau mari şi placide, asta până când şi-au deschis fălcile.

Call a văzut cum unul dintre ele îl înghite pe Aaron, dintr-o singură mişcare.

În clipa următoare, cel de-al doilea elemental se repezea la el, cu gura aceea imensă căscată.

— Aaaaa! a ţipat Call, sorbit de ea.

Se aştepta să aterizeze în stomacul creaturii, dar locul în care se afla era moale, inform şi uscat, aşa cum îşi

imaginase el că trebuie să fie norii – cu toate că ştia că norii nu sunt decât apă.

După el s-a rostogolit Havoc, care arăta cu adevărat înspăimântat. Lupul Călăreţ al Haosului urla, iar Call s-a dus la el să-l liniştească.

Nu era prea convins că Havoc o să se obişnuiască vreodată cu zborul. Apoi s-a rostogolit înăuntru şi Alastair, care încă mai ţinea mâinile sus, ca şi cum s-ar fi pregătit să facă o magie.

Elementalul a început să se mişte, plutind printre nori în urma magilor, spre Magisterium. Call ştia sigur unde se duc, fiindcă prin anumite locuri din burta creaturii se putea vedea afară. Elementalul era opac şi înceţoşat în anumite locuri, translucid în altele şi complet transparent în câteva puncte. Dar oriunde punea mâna, părea că e foarte solid.

— Tată, a întrebat Call. Ce se întâmplă?

— Cred că magii vor să fie siguri că nu fugim, aşa că au construit o închisoare *în interiorul* unui elemental. Impresionant.

Alastair stătea jos, în burta de nori a creaturii.

— Probabil voi patru aţi fost greu de prins.

— Cred că da, a spus Call.

Ştia ce trebuie să-i spună tatălui său, ce voia să spună încă de când văzuse scrisorile Maestrului Joseph.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Ştii tu, astă-vară.

Alastair s-a uitat la Havoc, care încerca să se agaţe cu labele de nor, dar cădea întruna. Call i-a urmărit privirea şi şi-a amintit că nu-i pare rău chiar de tot ce se întâmplase.

— Şi mie îmi pare rău, Callum, a spus Alastair. Cred că te-ai speriat foarte tare de ce ai văzut în pivniţă.

— Mi-a fost teamă că vrei să-l omori pe Havoc, a spus Call.

— Numai de asta?

Call a ridicat din umeri.

— Am crezut că vrei să foloseşti Alkahestul ca să-ţi confirmi teoria pe care o aveai despre mine. Adică, dacă aş

fi murit, ar fi însemnat că într-adevăr…

Alastair l-a întrerupt.

— Înţeleg. Nu trebuie să-mi spui mai mult. Nu vreau să ne audă cineva.

— Când ai început să bănuieşti toate astea?

Call a sesizat oboseala care se vedea pe chipul tatălui său, când a început să vorbească.

— De mult. Poate de când am plecat din grotă.

— De ce nu ai spus nimic – măcar mie?

Alastair s-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama dacă elementalul ar fi putut să-i audă.

— Ce sens avea? a spus el într-un târziu. M-am gândit că e mai bine să nu afli niciodată. Dar nu mai putem vorbi acum despre asta.

— Eşti supărat pe mine? l-a întrebat Call cu timiditate.

— Pentru ce s-a întâmplat în pivniţă? l-a întrebat Alastair. Nu, sunt supărat pe mine. Am bănuit că Maestrul Joseph te contactase; mi-a fost teamă că a reuşit deja să te prindă în mrejele lui. Am crezut că, dacă ştii mai multe, o să fii tentat de putere. Şi, după ce a început să-mi scrie, m-am speriat când am văzut ce vrea el de la tine. Dar nu m-am gândit cât de înfricoşat o să fii tu.

— Am crezut că te-am lovit rău.

Call şi-a rezemat capul pe o parte moale a elementalului. Adrenalina se scurgea rapid din organismul lui, lăsând în urmă numai epuizare.

— Am crezut că m-am purtat la fel de groaznic precum…

— Nu am nimic, a spus Alastair. Totul e în regulă, Callum. Nu se încep războaie dacă cineva îşi pierde cumpătul sau controlul magiei.

Callum nu era prea convins de lucrul acesta, dar era mult prea obosit ca să-l contrazică.

— Niciodată n-ar fi trebuit să vii la cavou, Callum – ştii asta, nu? Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să rezolv problema. Dacă Joseph ar fi reuşit să facă ceea ce plănuise – cine ştie ce ţi-ar fi făcut.

Alastair s-a cutremurat.

— Ştiu, a spus Call.

Dacă sufletul lui ar fi fost mutat în trupul lui Constantine, poate că toate amintirile legate de viaţa lui Callum ar fi dispărut, ceea ce, dacă se gândea bine, ar fi fost mult mai rău decât moartea.

Dar, cu cât zburau mai mult, cu atât se simţea mai epuizat. Îşi amintea cum fusese Aaron după ce folosise magia haosului cu Automotones.

O să închid doar puţin ochii, şi-a spus el.

S-a trezit fiindcă a simţit atingerea unor mâini şi fiindcă se mişca. Era purtat, şi-a dat el seama, pe deasupra stâncilor care se aflau aproape de Magisterium. A deschis un ochi şi s-a uitat în jur.

Lumina dimineţii i-a înţepat ochii. A presupus că era spre micul dejun. Maestrul North şi Maestrul Rockmaple erau în spatele lui, supraveghindu-i, călare pe masivele elementale de aer. Aveau un aer serios şi grav. Havoc, Tamara, Aaron şi Jasper mergeau după Maestrul Rufus pe cărare, spre poarta care ducea spre Magisterium.

Alastair venea în urma lor, ducându-l pe Call în braţe, aşa cum îl ducea când era copil, sprijinindu-i capul pe umăr.

Rucsacul. Call a întins mâna după el şi şi-a dat seama că tatăl lui îi ducea şi rucsacul, atârnat de umăr. A scos un suspin de uşurare.

— Vrei să te pun jos? l-a întrebat Alastair încet.

Call nu a răspuns nimic. Pe de o parte, ar fi vrut să îl dea jos, pe propriile lui picioare imperfecte. Dar, pe de altă parte, s-a gândit că asta este probabil ultima oară când tatăl lui îl duce în braţe.

Pietrele făcuseră loc cărării ierboase de lângă Magisterium. Se aflau în faţa unor porţi duble, bătute în aramă. Modelul după care era prelucrat fierul, cu arabescuri şi spirale, simboliza un foc.

Deasupra porţilor erau cuvintele: CEL CARE NU IUBEŞTE NIMIC NU ÎNŢELEGE NIMIC.

Call a respirat adânc.

— Da, a spus el.

Tatăl lui l-a dat jos din braţe, iar durerea obişnuită i-a

înjunghiat imediat piciorul. Alastair i-a înmânat rucsacul şi Call l-a atârnat de umăr.

— N-am mai văzut niciodată uşa asta, a spus Tamara.

— Pe aici intră membrii Adunării în Magisterium, a spus Maestrul Rufus. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi ajunge s-o folosesc.

În perioada în care fusese la Magisterium, Call a trecut, ciclic, prin sentimente diferite faţă de acesta. La început îi era frică de el, apoi l-a văzut ca pe o casă, apoi ca pe un refugiu în faţa tatălui său, iar acum, din nou, i se părea că e un loc în care nu poate avea încredere.

Poate că până la urmă Alastair avusese dreptate. În legătură cu toate.

Maestrul Rufus a lovit uşor brăţara de ușă, iar ea s-a deschis. Coridorul dinăuntru nu semăna cu niciun alt coridor din Magisterium, care, în mod normal, avea ziduri de piatră şi pământ bătătorit pe jos. Acesta era făcut din aramă lustruită şi, la fiecare pas, Call vedea câte un simbol al elementelor – aer şi metal, foc şi apă, pământ şi haos – sub care erau scrise cuvinte în limba latină.

Rufus a ajuns la un punct în perete, care arăta exact ca oricare loc de pe perete. A bătut iar cu brăţara şi, de data aceasta, o bucată de metal de dimensiunea unei uși a alunecat uşor, dând la iveală o încăpere. Era o cameră goală, făcută din piatră, care avea de-a lungul pereţilor o bancă lungă, tot din piatră.

— Veţi aştepta aici, a spus el. Maestrul North şi Maestrul Rockmaple vor veni în scurt timp să vă conducă în sala de şedinţe. Membrii Adunării se întrunesc acum să decidă ce fac cu voi.

Tamara a înghiţit în sec. Şi părinţii ei erau membri ai Adunării. Jasper părea îngrozit, chiar şi Aaron părea neliniştit.

— O să-l iau eu pe Havoc, a spus Rufus şi a ridicat mâna, înainte să poată protesta Call. În camera voastră o să fie în deplină siguranţă, ceea ce n-aş putea garanta dacă îl luaţi cu voi. Adunarea nu iubeşte prea tare animalele Călăreţi ai Haosului.

A pocnit din degete, iar Havoc s-a dus tropăind lângă el. Call l-a privit întunecat pe Havoc, ca pe un trădător.

— Alastair, a spus Rufus. Vino aici o clipă!

Alastair a părut surprins, dar s-a apropiat de Rufus. Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul. Schimbarea de expresie a lui Rufus a fost foarte subtilă, dar Call era sigur că a observat că maestrul, când se uită la Alastair, vede un cu totul alt om decât el. Ziceai că se uită la un băiat, poate chiar de vârsta lui Call, un băiat cu părul negru şi cu un pic de răutate în ochi.

— Bine ai revenit în Magisterium, Alastair Hunt! a spus Rufus. Acestui loc i-a fost dor de tine.

Când Alastair i-a întors privirea, furia de pe faţa lui dispăruse. Părea numai secătuit de puteri, ceea ce a făcut să i se strângă stomacul lui Call.

— Mie nu mi-a fost dor, a spus el. Uite, toată povestea asta e din vina mea. Lasă copiii să se ducă în camerele lor şi du-mă pe mine în faţa Adunării. Nu îmi pasă ce vor să-mi facă.

— Bun plan, a spus Jasper, ridicându-se în picioare.

— Stai jos, deWinter! a spus Maestrul Rufus. Ai noroc că nu e aici Maestra Milagros. Ea voia să te ţină atârnat deasupra Gropii fără Fund.

— Groapa fără ce? a întrebat îngrozit Call.

Jasper s-a aşezat rapid, iar Maestrul Rufus s-a aplecat spre Alastair să îi spună ceva, cuvinte pe care Call nu a putut să le audă. Apoi s-a îndepărtat împreună cu Havoc şi a bătut iar cu brăţara în perete. Uşa a alunecat la loc şi s-a închis în urma lui, blocându-i înăuntru.

Call a respirat adânc. Era bucuros că va putea vorbi în faţa Adunării. Trebuia să se ducă; trebuia să explice el ce s-a întâmplat, nu să vorbească alţii în numele lui. Trebuia să le arate singur ceea ce, altfel, membrii Adunării n-ar fi putut să creadă.

Uitându-se la Jasper, Call a încercat să ghicească ce ar putea spune în faţa Adunării. Va vorbi, normal, despre răpire – aşa că el trebuia neapărat să ia cuvântul înainte ca paznicii să-l târască afară. Jasper i-a întors privirea,

uitându-se la el cu nişte ochi întunecaţi şi gânditori.

— Ce o să spui? l-a întrebat el. Adică ce te-ai gândit să spui în faţa Adunării?

— O să le spunem adevărul, a spus Call. Le spunem tot ce s-a întâmplat.

— Tot?

Aaron părea speriat. Call a simţit că i se strânge şi mai tare stomacul. Oare Aaron se pregătea să mintă pentru el?

— Call are dreptate, a spus Alastair. Gândiţi practic! Nu poate să fie decât rău, dacă ne contrazicem unul pe altul. Numai dacă spunem adevărul gol-goluţ vom putea să avem aceeaşi variantă.

— Nu ştiu de ce ar trebui să urmăm sfatul unui infractor căutat, a mormăit Jasper.

— Toţi suntem infractori căutați, a izbucnit Tamara şi l-a bătut pe umăr pe Call. O să fie bine, a spus ea.

— Da, ia-l în braţe pe maleficul ăla, a spus Jasper. E aşa de fragil. Tăticul lui l-a adus în braţe pe prinţişor.

— Of, termină odată, a spus Aaron. Devii rău când eşti emoţionat.

Call s-a uitat la Jasper, surprins. Oare era adevărat? Din propria lui experienţă, nu putea spune decât că Jasper era nesuferit mai tot timpul, dar ştia cu precizie şi ce înseamnă să ai o gură care o ia înaintea creierului. Call spusese o groază de chestii la viaţa lui, pe care ar fi trebuit mai întâi să le gândească.

Nu voia să creadă că el şi Jasper au ceva în comun, mai ales ceva care nu îi plăcea nici lui.

Constantine Madden era fermecător, spusese Tamara.

Uşa s-a deschis şi a intrat Maestrul North.

— Adunarea vă aşteaptă acum, a spus el.

Fii fermecător! şi-a spus Call. *Dacă tu eşti Constantine, atunci fă ceva util din asta. Fii fermecător!*

S-au ridicat în picioare cu toţii şi l-au urmat pe Maestrul North pe coridorul de aramă, au trecut pe sub o arcadă şi au intrat într-o imensă cameră rotundă. Call mai fusese acolo, dar a trecut sub tăcere cunoştinţele sale – când se strecurase singur prin Magisterium, nimerise acolo din

întâmplare la o întrunire a magilor. Acum nu era probabil momentul potrivit să aducă în discuţie cum a tras el cu urechea. Pereţii cavernei erau decoraţi cu pietre preţioase, aşezate în forma unor constelaţii.

Mijlocul camerei era dominat de o masă rotundă, masivă, de lemn, cu mijlocul scobit. Ziceai că fusese secţionată o bucată din trunchiul unui copac, dar un copac enorm – mai mare decât cel mai mare sequoia. Call ar fi dat orice să atingă suprafaţa mesei aceleia.

În jurul mesei stăteau membrii Adunării, în costumele lor verzi, alternativ cu magii din Magisterium, îmbrăcaţi în negru. Arătau ca nişte piese de şah.

Maestrul North a făcut un gest cu mâna, iar un sector al mesei s-a ridicat ca o felie tăiată de tort. Le-a făcut semn lui Call şi celorlalţi să intre prin deschizătură în mijloc. După o clipă de ezitare, Alastair a intrat primul, iar copiii l-au urmat. În clipa în care ultimul dintre ei – Jasper – a fost în cercul gol din mijlocul mesei, sectorul care fusese ridicat a revenit la loc. Call şi prietenii lui erau captivi în mijlocul mesei, înconjuraţi din toate părţile de membrii Adunării.

Call s-a uitat în jur, la feţele arogante ale adulţilor. Bine, poate că nu toţi păreau aşa de aroganţi. Maestrul Rufus, Maestrul North, Maestrul Rockmaple şi Maestra Milagros păreau încordaţi, iar părinţii Tamarei păreau îngrijoraţi. În afară de profesori şi de familia Rajavi, singurul membru din Adunare pe care îl mai recunoştea Call era mama vitregă a lui Alex, doamna Tarquin. Ea stătea într-o postură imperială, cu părul ei de argint adunat într-un coc în vârful capului. Niciunul nu s-a prezentat.

— Nici nu ştiu de unde să începem, a spus un bărbat în vârstă, îmbrăcat în uniforma Adunării. Niciodată, de la Constantine Madden încoace, nu am mai avut o asemenea tulburare, o asemenea lovitură primită de Magisterium şi tot ce reprezintă el, aşa cum am avut în săptămâna care a trecut.

— Nu am intenţionat niciun moment să facem rău Magisteriumului, a spus Tamara.

— Adevărat?

Bătrânul s-a repezit la replica Tamarei ca o pisică asupra şoarecelui.

— Aveţi idee cât de demoralizator este pentru ceilalţi ucenici să audă că Makarul nostru a fugit din Magisterium? Te-ai gândit vreo clipă la asta, Aaron Stewart?

— Nu am fugit, domnule Graves, a spus Aaron, stând drept în picioare.

Era îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le cumpăraseră de la second-hand, dar care acum erau pline de praf şi de sânge. Era un copil de treisprezece ani, cu părul ceva cam lung, dar, când vorbea, toată lumea se uita la el. Call îşi dădea seama că expresia dură de pe feţele membrilor Adunării se mai îndulcise puţin. Voiau să audă ce spune Aaron. Asta era ceea ce posedase Constantine; la asta se referea Tamara când spunea *fermecător.*

— În vara aceasta am stat de vorbă cu mulţi membri ai acestei Adunări şi cu mulţi magi ai comunităţii. Toţi mi-au spus insistent că eu sunt unica armă care poate să-l oprească pe Inamic. Ei bine, mi se pare că e de datoria mea să nu mă ascund în Magisterium atunci când e nevoie de mine.

A urmat un scurt moment de tăcere, apoi Graves şi-a dres glasul.

— Pasiunea ta este admirabilă, dar, dacă tu ai crezut cu adevărat că e nevoie de tine să-l distrugi pe Alastair Hunt, atunci de ce n-ai făcut-o când l-ai ajuns din urmă? De ce mai este şi acum lângă tine?

În pieptul lui Call s-a aprins flacăra mâniei.

— Nu e chiar aşa, a spus Tamara. Trebuie să auziţi povestea până la capăt.

— Tamara Rajavi, noi ne-am fi gândit că, după cele ce s-au întâmplat cu sora ta, o să fii mai precaută, a spus mustrător Maestrul North.

Faţa Tamarei s-a descompus. Flacăra din pieptul lui Call se făcea tot mai mare.

— Iar tu, Callum Hunt, a spus Maestrul North. Ţi-am

permis să intri în Magisterium, chiar dacă punctajul tău a fost ruşinos de mic, şi aşa ne răsplăteşti tu? Consideră că solicitarea ta de a deveni contragreutatea Makarului a fost respinsă şi să fii bucuros dacă doar asta o să ţi se întâmple.

Mâinile Maestrului Rufus erau încleştate. Call simţea că se îneacă cu apă clocotită.

— Nu aveţi dreptul să pedepsiţi pe niciunul dintre noi, a spus Jasper, cu ochii strălucitori. Aţi trimis un elemental să ne omoare!

— Jasper!

Maestra Milagros părea oripilată.

— Tu îţi dai seama unde te afli, ce este aici? Minciuna n-o să te ajute.

— Nu minte, a spus Call. Dar noi ştim că Magisteriumul nu preţuieşte prea mult adevărul, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat cu Maestrul Lemuel? Nu i-a făcut niciun rău lui Drew, atunci de ce nu i s-a mai dat voie să se întoarcă? De ce este nevoit să stea cu nişte ciudaţi care fac experimente pe animale, în pădure?

Maestrul Rufus a oftat.

— Call, a fost alegerea lui să nu se mai întoarcă.

Call şi-a muscat limba.

— Minciuna nu va ajuta cu nimic încercarea părinţilor tăi de a se răzbuna pe Adunare, i-a spus doamna Rajavi încet lui Jasper, apoi s-a întors spre Alastair. Şi unde e Alkahestul? l-a întrebat ea. De ce nu îl văd pe masă?

— E la Maestrul Joseph, a spus Alastair cu hotărâre.

Call se strâmbă. Dacă el nu era deosebit de fermecător, ştia pe cine trebuie să dea vina că nu i-a fost un dascăl mai bun.

— Maestrul Joseph? a spus doamna Tarquin stăpânită. Adjunctul Inamicului Morţii? Cel care l-a călăuzit pentru prima dată pe drumul demonismului?

Graves s-a ridicat în picioare.

— Voi, copii, l-aţi lăsat pe acest trădător să îi dea Inamicului Alkahestul? Ar trebui să-l întemniţăm pe Alastair şi pe voi toţi odată cu el…

— Inamicul Morţii nu are Alkahestul, a spus Call. Nu mai are nimic. Şi asta nu datorită vouă.

Graves şi-a îngustat ochii.

— Cum de știi tu aşa de bine ce are şi ce n-are Inamicul?

— *Callum,* l-a prevenit Aaron.

Dar Call nu avea de gând să se oprească. Se pregătise pentru momentul acesta. A desfăcut rucsacul şi a apucat un smoc de păr de acolo. Înăbuşindu-şi furia şi greaţa, a scos capul retezat al lui Constantine Madden din rucsac.

L-a aruncat pe masă, în faţa domnului Graves. Nu era deloc sânge; rana de la gâtul lui Constantine părea cauterizată, când Call îl retezase cu Miri.

Fata Inamicului era murdară de cenuşă, dar Constantine Madden era uşor de recunoscut.

— Pentru că tatăl meu l-a ucis, a spus Call. Cu ajutorul Alkahestului.

Toată lumea amuţise. Doamna Tarquin a părut că se înecă şi a întors capul. Maestrul Rufus părea şocat, ceea ce nu îi era deloc caracteristic. Membrul Adunării, Graves, ziceai că e pe punctul de a face infarct, iar cei doi Rajavi se uitau fix la Tamara, de parcă o vedeau pentru prima oară.

În liniştea aceea, Aaron a început să vorbească pe un ton ridicat şi cam ascuțit.

— *I-ai tăiat capul?*

Call a presupus că în clipa asta nu era chiar fermecător. Capul era cu faţa la membrii Adunării, iar aceştia se uitau la el cu un amestec de oroare şi de groază, de parcă s-ar fi aşteptat să înceapă să vorbească. Call a observat că de obrazul Inamicului se lipiseră o hârtie portocalie de bomboane Life Saver şi nişte scame, dar nu voia să le mai atragă atenţia, scuturându-le de acolo.

— Am crezut că ar fi bine să avem o dovadă, a spus Call.

— Am atins rucsacul ăla! a spus Tamara. Asta-i cea mai greţoasă chestie pe care…

Alastair a început să râdă şi, odată pornit, părea că nu se mai opreşte. Îi curgeau lacrimi pe obraz. Şi-a şters ochii şi s-a rezemat de masă, de atâta râs. A încercat să spună ceva, dar nu reuşea să articuleze, printre hohote.

Call sperase că vederea capului lui Constantine Madden nu va scoate pe nimeni din balamale, cu atât mai puţin pe tatăl său. O grămadă de oameni din camera aceea păreau însă scoşi din balamale.

— Callum, a spus Maestrul Rufus, revenindu-şi primul din uimire. Cum a ajuns Alastair să-l măcelărească pe Inamicul Morţii?

— L-a păcălit pe Maestrul Joseph să-l ducă acolo unde se afla Constantine, a spus Call, atent să nu spună vreo minciună. Apoi a folosit Alkahestul împotriva Inamicului. După aia, Constantine a murit.

Call nu a mai menţionat şi faptul că era mort *dinainte.*

— Acolo era o mulţime de Călăreţi ai Haosului. Noi l-am ajutat să-i îndepărteze, dar, când am făcut asta, cavoul a fost distrus.

— Şi Alkahestul s-a pierdut? l-a întrebat Maestra Milagros.

Call a dat din cap. Era convins că cei din Adunare vor sări pe el cu întrebările, dar se pare că erau mult prea şocaţi să mai intervină.

— Noi credem că Maestrul Joseph a fugit cu el când clădirea aceea se prăbuşea.

Măcar râsul lui Alastair se oprise, în sfârşit.

— Ce s-a întâmplat cu trupul Inamicului? l-a întrebat Maestrul North.

— A dispărut odată cu cavoul. Haosul, ăăă, l-a devorat.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Nu aşa s-a întâmplat, a spus Jasper, clătinând din cap. Ai lăsat deoparte nişte chestii importante.

Call a simţit că tatăl lui se încordează şi îi strânge umărul cu mâna. A văzut-o pe Tamara că îşi ţine respiraţia şi pe Aaron aruncând priviri ucigătoare spre Jasper.

— Şi ce anume a lăsat deoparte? a întrebat membrul Graves, care părea că abia reuşeşte să-şi revină după prea multe şocuri.

— Motivul pentru care cavoul a fost distrus e Call, a spus Jasper.

Deoarece Call este Inamicul Morţii. Deoarece Call este

întruparea lui Constantine Madden şi, aşa cum Constantine a distrus Magisteriumul, la fel a distrus şi Call cavoul. Legaţi-i magia; ucideţi-l!

Call se holba înfricoşat la Jasper, care a continuat.

— Call a folosit magia vidului să îi ţină la distanţă pe Călăreţii Haosului. A scăpat-o puţin de sub control, fiindcă era prima dată când o folosea.

Jasper le-a aruncat tuturor o privire sfidătoare, ca şi cum ar fi ştiut cât o să-i panicheze informaţia asta.

— Exact. Call este Makar, ca şi Aaron. Acum avem doi.

Call a suspinat uşurat. Membrii Adunării căscau ochii la Jasper, de parcă ar fi avut două capete.

În cele din urmă, Jasper reuşise să-l surprindă cu adevărat.

În momentul acela, Anastasia Tarquin s-a ridicat în picioare. Spatele ei era drept, iar părul de argint strălucea. S-a uitat fix la Call în timp ce vorbea.

— Inamicul este în sfârşit mort, a spus ea. Vă mulţumim la toţi cinci – mâna ei a făcut un gest către Call, Alastair, Tamara, Jasper şi Aaron. Verity Torres şi mulţi alţii care au pierit în Masacrul Rece au fost în sfârșit răzbunaţi.

Call s-a gândit la capul lui Verity, fixat pe uşa cavoului, şi a înghiţit în sec.

Cuvintele doamnei Tarquin au părut că îl fac să-şi revină din şoc pe domnul Graves.

— Anastasia are dreptate, a declarat el. Tratatul de pace este acum lovit de nulitate. Alkahestul trebuie recuperat, dar, pentru moment, putem să sărbătorim. Războiul, a spus el, s-a terminat.

Ceilalţi membri ai Adunării au început să murmure, iar pe feţele lor au început să apară zâmbete largi. Maestra Milagros a început să aplaude, iar aplauzele s-au extins ca un incendiu şi toţi membrii Adunării şi maeştrii s-au ridicat în picioare, bătând din palme pentru ei. Tamara părea surprinsă, Jasper – arogant, iar Alastair – uşurat. Apoi Call s-a uitat la Aaron. Aaron nu zâmbea. Avea o expresie ciudată întipărită pe faţă, cumva chinuită, de parcă s-ar fi gândit că e un lucru groaznic să ascundă ce ştia despre

Call.

Dar poate că Aaron nu gândea aşa. Poate era epuizat şi de fapt nu se gândea la nimic.

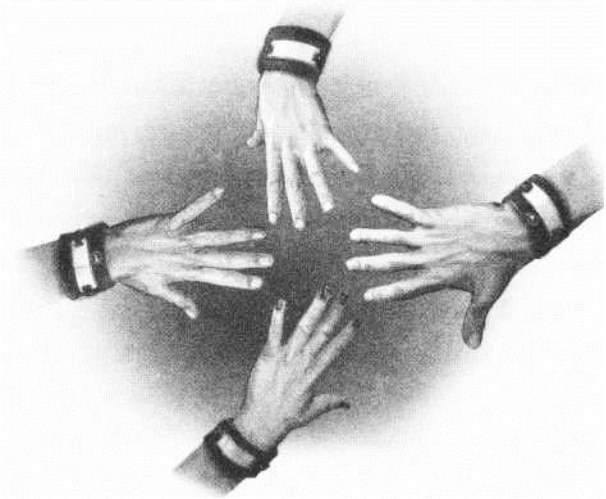

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

După episodul acesta, lucrurile s-au întâmplat foarte repede. Alastair a fost invitat de Maestrul Rufus să doarmă într-o cameră liberă din apartamentele maeştrilor. Copiii au fost trimişi în camerele lor să se spele şi să se odihnească, ceea ce însemna că: a) Call nu mai trebuia să stea cu Jasper şi b) Call se întâlnea din nou cu Havoc, iar amândouă aceste lucruri el le vedea ca pe nişte chestii bune.

Nici nu au ajuns bine în camera lor comună, să se prăbuşească epuizaţi pe sofale şi fotolii, că a şi apărut Alex Strike, să le aducă mâncare de la Refectoriu – nişte farfurii şi castroane de lemn încărcate cu tot felul de ciuperci, licheni şi pudding de tuberculi, de la o chestie care avea gust de nachos, ceva vâscos de care Tamara zicea că aduce cu caramelul sărat, până la nişte ciuperci care semănau perfect la gust cu şniţelul de pui.

După ce şi-a făcut suma, Call s-a trântit pe pat şi a adormit, terminat. Nu a visat – sau, dacă a visat, oricum nu şi-a amintit nimic.

A doua zi, când s-a trezit, şi-a dat seama că lenjeria de

pat era murdară de praf şi de scrum. Nici nu îşi mai amintea când a făcut ultima oară o baie adevărată şi s-a gândit că ar fi bine să facă una, înainte ca Maestrul Rufus să-l vadă mai bine şi să-l arunce într-un bazin din alea mâloase din Magisterium.

Uitându-se în jos la Havoc, şi-a dat seama că lupul era într-o stare şi mai jalnică. Blana lui avea acum o cu totul altă culoare de atâta jeg.

Camera de baie era o grotă pe holul principal şi era comună, pentru două grupe de ucenici. Avea trei încăperi – una cu toalete, una cu chiuvete şi oglinzi şi una cu bazine cu apă caldă, care făcea bule, şi jeturi de apă care se revărsau peste tine ca o ploaie caldă, atunci când te aşezai în locul potrivit. Ziduri de piatră separau ingenios fiecare zonă de îmbăiere, astfel încât mai multe persoane puteau să facă baie în acelaşi timp, fără să se vadă dezbrăcate.

Call s-a îndreptat spre unul dintre bazine, şi-a agăţat prosopul de un cuier, şi-a scos hainele civile cu care adormise îmbrăcat şi a intrat. Apa era aşa de fierbinte, încât la început i s-a părut neplăcută, până când muşchii i s-au relaxat. Apoi s-a simţit minunat. Chiar şi piciorul lui se simţea bine acolo.

— Hai înăuntru, i-a spus el lui Havoc.

Lupul a ezitat, adulmecând prin aer. Apoi a lins suspicios apa. Altădată, pe Call l-ar fi supărat asta, dar, acum, ideea că Havoc nu face automat ce îi cere el era o mare uşurare.

— Call? a auzit el pe cineva.

Vocea venea din partea cealaltă a zidului băii. O voce foarte cunoscută de fată.

— Tamara?

Vocea lui a sunat cam gâtuit.

— Fac baie!

— Ştiu, a spus ea. Dar nu e nimeni aici şi trebuie să stăm de vorbă.

— Poate că n-ai ştiut asta, a spus el, dar majoritatea oamenilor fac baie *fără haine.*

— Sunt în spatele zidului! a spus ea, cu un ton

exasperat. Şi aici e multă umezeală, iar părul meu o să se încreţească, aşa că vrei totuşi să vorbim?

Call şi-a dat pe spate părul ud care îi intra în ochi.

— Ok, bine. Vorbeşte!

— M-ai făcut mincinoasă, a spus ea, şi din vocea ei se vedea clar ce jignită se simte.

Call s-a foit. Havoc s-a uitat la el atent.

— Ştiu, a spus el.

— Şi apoi s-a dovedit că tu eşti un mincinos şi mai mare decât mine, a spus ea. Ai minţit în toate.

— Am minţit să-l apăr pe tata!

— Ai minţit să te aperi pe tine, a izbucnit ea. Ai fi putut să ne spui că tu eşti Inamicul…

— Tamara, *taci!*

— Call, îmi pare rău să-ţi spun asta, dar baia nu e chiar plină de oameni care ne ascultă. Suntem numai noi.

— Nu sunt Inamicul Morţii.

Call s-a încruntat la reflecţia lui din apă. Păr negru, ochi cenuşii. Tot Callum Hunt. Şi totuşi, nu.

— Ai fi putut să ne spui adevărul despre ce ţi-a spus Maestrul Joseph şi nu ai făcut-o.

— Nu am vrut să mă urâţi, a spus Call. Sunteţi prietenii mei cei mai buni.

Tamara a scos un sunet dubios.

— Aaron e prietenul tău cel mai bun, *mincinosule!*

— Şi tu eşti prietena mea cea mai bună, a spus Call. Nu am vrut ca vreunul dintre voi să mă urască. Am nevoie de amândoi.

Când Tamara a început din nou să vorbească, nu mai părea aşa de supărată.

— Deci, ce voiam eu să-ţi spun este ca niciunul dintre noi să nu-i mai mintă pe ceilalţi de acum încolo.

— Dar pe alţii putem să-i minţim?

Call s-a uitat la Havoc, care a dat din urechi.

— Dacă e important, a spus Tamara. Dar nu între noi şi nu pe Aaron. Nu ne spunem decât adevărul. Bine?

— Bine, a spus Call, iar Havoc a lătrat.

— Call, a spus Tamara. E cineva cu tine în baie?

Call a oftat. Nu se aşteptase ca povestea asta cu spusul adevărului să-şi arate colţii aşa repede.

— Havoc, a recunoscut el.

— Call! a făcut Tamara. Asta e chiar dezgustător.

Apoi a început să râdă. După o secundă râdea şi Call.

După ce a plecat Tamara, Call şi-a terminat baia, s-a întors în cameră, îmbrăcat în halat, şi şi-a pus o uniformă. Când a ieşit iar, Aaron era deja în camera comună, curat, îmbrăcat, şi mânca ceva care semăna cu o pară foarte deschisă la culoare.

— Ce e *aia*? l-a întrebat Call.

Aaron a strâns din umeri.

— Fructul din peştera magică. Una dintre grupele de ucenici din Anul de Argint îl cultivă. Seamănă puţin la gust cu brânza, dar şi cu mărul. Vrei şi tu unul?

Call s-a strâmbat. În spatele lui Aaron, pe masa lor, era o grămadă mare de fructe din acelea ciudate, sucuri şi bomboane din Galerie şi un teanc de hârtii, care semănau cu nişte felicitări făcute de mână. Într-un bol de sticlă plutea un peşte fără ochi.

Aaron i-a urmărit privirea.

— Mda, nişte oameni au fost îngrijoraţi din cauza noastră. Astea sunt un fel de cadouri de „însănătoşire grabnică“.

— Cadouri de „bun venit“, a spus Call.

Aaron a zâmbit. După câteva minute a ieşit şi Tamara din camera ei. Părul nu era deloc încreţit: era strâns în codiţe negre, pe care şi le adunase pe cap ca o coroană. La urechi avea nişte cercei de aur, care se clătinau când se mişca. I-a zâmbit lui Call şi, când i-a zâmbit, lui Call i s-a răsucit stomacul. S-a uitat repede în altă parte, fără să-şi dea seama de ce.

— Sunteţi gata să mergem la Refectoriu? i-a întrebat ea. Aaron a luat şi ultima înghiţitură din fructul din peştera magică, îndoindu-i miezul şi băgându-l în gură. S-a uitat în

jos la Havoc, care avea blana pufoasă după baie. Mirosea puţin a săpun cu ceai verde şi din cauza asta părea cam nefericit.

— Hei, pufulete! i-a spus el.

Lupul Călăreţ al Haosului, cel care sădea teroarea în rândul studenţilor din Anul de Fier, s-a uitat la el cu ochii rotitori şi puţin trişti. Call s-a aplecat şi l-a bătut uşor pe cap.

— Îţi aducem nişte cârnaţi din Refectoriu, i-a promis el. Meriţi şi tu să sărbătoreşti!

Au ieşit pe hol şi acolo au dat de Jasper, care îi aştepta.

— Ăăă, salut, a spus Jasper. Tocmai voiam să bat la uşă. Toată lumea din grupa mea se poartă ciudat şi se holbează la mine. Adică, a adăugat el, eu sunt un erou şi pot să-mi dau seama de ce se simt aşa stânjeniţi.

— Sigur eşti tu ceva, a spus Aaron.

Jasper a ridicat din umeri.

— În fine, nu voiam să mă duc singur la Refectoriu.

A păşit alături de ei pe hol, sporovăind cu Tamara. De fapt, acum ziceai că Jasper face şi el parte din grupa lor, ceea ce pentru Call era semn rău. Pe de altă parte, nu putea să se poarte urât cu el, când Jasper îi păstrase secretul, spre mirarea lui.

Dar din când în când îi întâlnea privirea şi Call se întreba cât de mult va rezista tentației de a dezvălui totul. Dacă el l-ar fi enervat – şi Call era absolut sigur că asta se va întâmpla odată şi odată, aşa cum era sigur că şi Jasper îl va enerva pe el – oare atunci îşi va mai ţine gura? Dacă ar vrea la un moment dat să se dea mare în faţa unui alt student, va rezista oare tentaţiei?

Call a înghiţit cu greu nodul rece pe care îl simţea în gât.

— N-o să spui nimănui, nu?

— Ce să spun? a întrebat Jasper, zâmbind cu un colţ al gurii.

În niciun caz, Call nu avea s-o spună cu glas tare.

— Chestia aia!

Jasper a ridicat o sprânceană.

— Atât timp cât îmi va aduce beneficii.

— Trebuie să ne punem de acord, a spus Tamara ferm. Nimeni nu spune nimic despre Call. Nu ştim în cine putem avea încredere pe aici.

Jasper nu i-a răspuns, nici nu aveau cum să-l oblige să promită şi, pe urmă, chiar dacă ar fi promis, nu aveau de ce să aibă încredere în el că îşi va ţine promisiunea.

Call era de-a dreptul panicat când au ajuns la Refectoriu. Întârziaseră, aşa că deja era plin. Mirosul de ceapă gratinată şi sos barbecue umplea aerul, deşi copiii aveau în mâini farfurii cu grămezi de puddinguri cenuşii, licheni şi ciuperci. Lui Call începea să-i lase gura apă, cu toate că abia mâncase.

Imediat cum au fost observaţi de câţiva ucenici, din toate părţile au început să se audă şoapte şi toţi au ridicat capul. Tot Refectoriul amuţise. Call, Tamara, Aaron şi Jasper stăteau stânjeniţi în uşă, simţind asupra lor apăsarea sutelor de ochi care se uitau la ei. Oameni pe care îi ştiau, oameni pe care nu îi ştiau. *Toţi* se uitau la ei.

Apoi camera a izbucnit în aplauze. Studenţi pe care Call nu îi văzuse niciodată fluierau, băteau din palme şi se urcau pe scaune, scandând şi ţipând că războiul s-a sfârşit.

Maestrul Rufus s-a suit pe masa maeştrilor, deasupra tuturor. A bătut o dată din palme şi instantaneu s-a făcut tăcere – studenţii încă mai mişcau buzele, încă mai aplaudau, dar nu se mai auzea nimic în afară de vocea Maestrului Rufus.

— Azi le urăm bun venit în Magisterium celor patru studenţi care au reuşit o victorie aproape fără precedent în istoria Adunării, a spus el. Jasper deWinter; Tamara Rajavi; Makarul nostru, Aaron Stewart; şi cel mai recent mag al haosului pe care îl avem, Callum Hunt. Vă rog să le uraţi bun venit!

Tăcerea s-a disipat doar cât să se audă un ropot asurzitor de aplauze care a umplut sala.

— Inamicul Morţii, cel care a căutat nemurirea, pentru el şi pentru slujitorii lui, cel care ar fi vrut să învingă însăşi moartea, acum a întâlnit-o. Fiecare student de aici a

contribuit cu câte ceva la asta. Suntem cu adevărat norocoşi.

Lumea fluiera şi aplauda. Din capătul celălalt al sălii, Alex Strike i-a făcut cu ochiul lui Call, pe sub claia lui de păr şaten.

— Acum, ar trebui să nu uităm că, deşi războiul s-a sfârşit, noi încă nu am dobândit pacea. Inamicul a dispărut, dar slugile lui au rămas. Mai sunt încă lupte de dus şi, ca magi din Magisterium, va fi datoria voastră să vă luptaţi cu ei.

De această dată, aplauzele nu au mai fost aşa de furtunoase. Bun.

Maestrul Rufus are dreptate, s-a gândit Call, sumbru. *Chiar mai multă dreptate decât îşi dă el seama.*

— Acum, Call, Tamara, Aaron şi Jasper, a spus Rufus, întorcându-se spre ei. Ridicaţi brăţările! O să găsiţi pe ele o nouă piatră, un tanzanit, care simbolizează cea mai mare victorie obţinută luptând pentru cauza Magisteriumului.

Call a ridicat mâna şi s-a uitat curios. Era adevărat. Pe brăţară lucea acum o piatră mov-albăstruie. Lângă ea mai era o piatră. O piatră neagră, care simboliza noul lui statut de Makar, mânuitor al magiei haosului. Jasper a ridicat pumnul sus de tot şi a scos un ţipăt de bucurie. Deodată, toţi din sală au început să strige: *Inamicul e mort! Inamicul e mort!*

Numai Tamara şi cu Aaron nu au scandat odată cu ei. S-au uitat la Call – Tamara cu îngrijorare, Aaron cu nelinişte. Ei doi, Jasper şi Alastair erau singurii care ştiau, s-a gândit Call. Inamicul Morţii nu era mai mort decât fusese şi până acum. Nu poţi să ucizi un monstru, când tu însuţi eşti acel monstru.

Rufus a lăsat mâinile în jos, un gest care parcă i-a deblocat pe studenţi din locurile unde se aflau. Toţi au început să alerge spre Call şi prietenii lui, copleşindu-i cu bătăi prietenoase pe spate şi întrebări despre Inamic şi despre bătălie. Call înota într-o mare de trupuri, încercând să-şi păstreze echilibrul.

Kimiya o îmbrăţişa pe Tamara şi plângea. Alex îi scutura

mâna lui Aaron. Apoi în faţa lui Call a apărut Celia, care i-a întins mâna, cu ochii puţin roşii. Uşurat, el s-a întors spre ea, gândindu-se că măcar ea se va comporta normal.

Asta doar câteva clipe, până când ea i-a plantat un sărut apăsat pe gură.

Call a făcut ochii mari. Ochii ei au fost foarte aproape de ai lui când ea s-a aplecat spre el. Au rămas aşa o clipă. Call era conştient că lumea se uită la el – Tamară părea şocată, iar Aaron, care stătea lângă ea, a început să râdă. Call era convins că Aaron râde pentru că el, neştiind ce să facă cu mâinile, le flutura în toate părţile ca o caracatiţă care înoată.

În cele din urmă, Call s-a îndreptat de spate.

— Eşti un erou, a spus ea, cu ochii strălucitori. Am ştiut mereu asta.

— Hmm, a făcut Call.

Deci ăsta fusese primul lui sărut. Fusese… moale?

Obrajii ei au început să se îmbujoreze.

— Ar trebui să plec, a spus ea, şi s-a pierdut în mulţime.

— Ia uită-te la Jasper, a spus Aaron, care venise lângă Call şi îl bătuse pe umăr. Ce figuri face!

Jasper tocmai trecea pe lângă ei, urcat pe umerii lui Rafe, în timp ce oamenii din jurul lui cântau „Mulţi ani trăiască!“. Avea un zâmbet uriaş pe faţă.

Call a început şi el să zâmbească, începând deodată să se simtă mai bine. Jasper nu va spune nimic nimănui prea curând, nu dacă asta presupunea să renunţe la toate acestea. Secretul lui Call era în siguranţă.

— Scuzaţi, a spus Maestrul Rufus, făcând semn spre Call. Trebuie să te împrumut o clipă. Asta, dacă nu eşti prea ocupat.

Call şi-a reprimat un geamăt de umilire. Oare Maestrul Rufus văzuse că l-a sărutat Celia? Avea să-i spună ceva jenant în legătură cu asta? Spera din tot sufletul să nu fie aşa.

Maestrul Rufus l-a condus spre o masă dintr-un colţ îndepărtat al sălii, care nu se vedea în Refectoriu, fiind în spatele unei stânci. La masă, un bărbat înalt, brunet,

proaspăt bărbierit, mânca o porţie de ciuperci de parcă viaţa lui depindea de asta. Alastair!

Call nu îşi amintea ca vreunui părinte să-i fi fost permis accesul în Magisterium, chiar de două ori, dar cele două situaţii în care tatăl său venise aici erau destul de neobişnuite.

— N-am mai luat masa de mult în acest Refectoriu, a spus Alastair, dând pe gât nişte suc verzui pe care Call nu îndrăznise să-l încerce până acum. Ăsta e lichenul tinereţii mele.

— Ăăă, mda, a făcut Call, întrebându-se dacă nu cumva chestia aia o avea ceva care creează dependenţă, din moment ce tatăl lui băga atâta în el. După un timp, nu mai pare aşa de rău.

— Mmm, a făcut Alastair.

Apoi, după ce a luat şi ultima furculiţă de mâncare, s-a ridicat.

— Call, trebuie să plec, dar Maestrul Rufus a acceptat să mă însoţiţi amândoi până la uşă.

— Ok, a spus Call. Dar trebuie să pleci imediat? Chiar acum?

— Mă tem că da. Mai am nişte treabă la Adunare. Alte întrebări la care trebuie să răspund. Şi mi-am lăsat afacerea în aer. Dar o să ne vedem în vacanţa de iarnă şi atunci o să avem o grămadă de timp să vorbim.

Call a oftat, dar, după ce spusese atâtea lucruri groaznice despre Magisterium, nu era surprins că vrea să plece aşa de repede. Call se întreba dacă vizitase Sala Absolvenţilor, să se uite la amprenta soţiei – acum nici nu mai era sigur dacă poate s-o numească mama lui –, dar nu a avut curaj să-l întrebe.

Au ieşit împreună din Refectoriu şi au mers pe coridoarele lungi care duceau spre poarta din faţă a Magisteriumului, fără să spună un cuvânt, Alastair cu mâna pe umărul lui Call, iar Maestrul Rufus la câţiva paşi în spatele lor.

Când au ajuns la poartă, Alastair s-a întors spre Call şi l-a îmbrăţişat cu putere. Call a înţepenit puţin când a văzut

că tatăl lui îi netezeşte părul. Alastair nu era un tip sensibil, dar Call a văzut cum tatăl lui înghite în sec, emoţionat, după ce s-a desprins din îmbrăţişare, apoi se uită la brăţara lui. A ridicat uşor mâna lui Call.

— Constantine Madden a avut aceeaşi piatră neagră la brăţară, a spus el, iar Call şi-a ascuns tresărirea. Dar pe asta n-a avut-o niciodată.

A netezit uşor piatra violet-albăstruie cu degetul.

— Tanzanit. Piatra aceasta arată curajul suprem. Singura persoană cunoscută de mine care avea tanzanitul a fost Verity Torres.

— Nu sunt un erou, a spus Call. Dar nu o să fiu nici cum a fost Constantine. Îţi promit!

Alastair a lăsat mâna lui Call jos şi a zâmbit cu unul dintre zâmbetele lui rare, strâmbe.

— Te-ai pus într-un mare pericol rămânând singur în cavou, a spus el. Dar n-am să uit expresia lui Graves toată viaţa.

Call nu s-a putut stăpâni să nu zâmbească. Alastair l-a mai atins o dată pe umăr şi a pornit spre maşina lungă şi neagră care îl aştepta pe aleea curată din faţa porţii.

— Ai grijă de tine! a strigat Maestrul Rufus după el.

Alastair s-a oprit şi s-a uitat la Rufus, apoi la Call.

— Ai grijă de fiul meu!

Maestrul Rufus a dat din cap. Apoi Alastair le-a făcut un semn mic cu mâna şi a urcat în maşină. Automobilul s-a îndepărtat cu anvelopele scrâşnind pe pietriş.

Call s-a întors, cu intenţia să se ducă spre Refectoriu, dar Maestrul Rufus l-a oprit cu un gest grăbit.

— Call, a spus el, trebuie să stăm de vorbă.

Call s-a întors, îngheţat de frică.

— Ăăă, ok. Despre ce?

— E ceva ce n-am vrut să-ţi spun de faţă cu ceilalţi studenţi.

Call s-a încordat. Asta nu era bine deloc.

— Call, în Magisterium este un spion. Ar putea să fie cineva care este de partea Inamicului. Care probabil că acum lucrează cu Maestrul Joseph. Sau poate cineva care

îi antipatizează pe magii haosului.

— Cum adică?

— Poate îţi aminteşti de la cursurile din Anul de Fier, despre originile magiei, că Makarii nu sunt bine văzuţi chiar peste tot. Există unii magi care consideră că nimeni n-ar trebui să lucreze cu magia haosului – şi că aceia care o fac ar trebui opriţi sau ucişi.

Call îşi amintea ceva vag, că, în Europa, magii nu sunt aşa de simpatizaţi.

— Dar de ce credeţi că e aici un spion?

— *Automotones,* a aruncat Rufus numele printre dinţi. Magii de aici n-ar fi trimis niciodată un elemental mortal să vă aducă înapoi. E mult prea puternic şi mult prea violent. Şi, dacă l-ar fi trimis, n-ar fi plecat niciodată cu ordinul să vă facă rău vouă, nici măcar lui Alastair. Cineva l-a trimis cu porunca de a-l ucide pe Makar. Noi ne-am gândit la Aaron, dar acum, că şi tu eşti un Makar, nu e nicio îndoială că persoana aceea te vrea şi pe tine mort.

Lui Call i-a trecut un fior rece prin oase. Indiferent cine l-a trimis pe elemental după ei, era clar că nu se gândise la siguranţa lui Call. Ceea ce înseamnă că nu fusese un subordonat de-ai Maestrului Joseph, fiindcă acesta îl apărase cu propriul lui trup. Ceea ce însemna că Rufus are dreptate.

— Întoarce-te la Refectoriu, a spus Maestrul Rufus. Prietenii tăi te aşteaptă. Avem destul timp să discutăm despre viitor, când încep orele. Mâine. V-aţi întors chiar la timp ca să participaţi la a doua misiune cu ceilalţi studenți din Anul de Aramă.

— A doua misiune? a întrebat Call, uimit.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Da, să găsiţi şapte broaşte pestriţe în pădurile din jur.

— Cred că glumiţi! a spus Call. L-am ucis pe Inamicul Morţii. Asta nu înseamnă nimic?

— Bineînţeles că înseamnă, a spus Maestrul Rufus cu un mic zâmbet, care apărea foarte rar. Înseamnă că aceea a fost prima voastră misiune. Nu mai aveţi de recuperat. Acum, du-te!

— Pe mâine, a spus Call.

A pornit pe drumul de întoarcere prin pasajele din Magisterium, trecând pe lângă cristalele luminoase şi formaţiunile stâncoase cu mintea plină de gânduri neliniştite.

— Callum Hunt! s-a auzit o voce.

Era o voce pe care o cunoştea foarte bine. Call s-a oprit în loc, uitându-se în sus, până când a zărit în lumina slabă o şopârlă strălucitoare, care stătea pe perete, privindu-l cu ochii pe jumătate închişi. Limba lungă a lui Warren se mişca în aer.

— Sfârşitul e mai aproape decât crezi, Makarule, a spus elementalul.

Apoi a fugit ca o săgeată, lăsându-l pe Call să se uite în urma lui.